Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, Italia (†411)

(s.v. 17 martie / s.n. 30 martie)

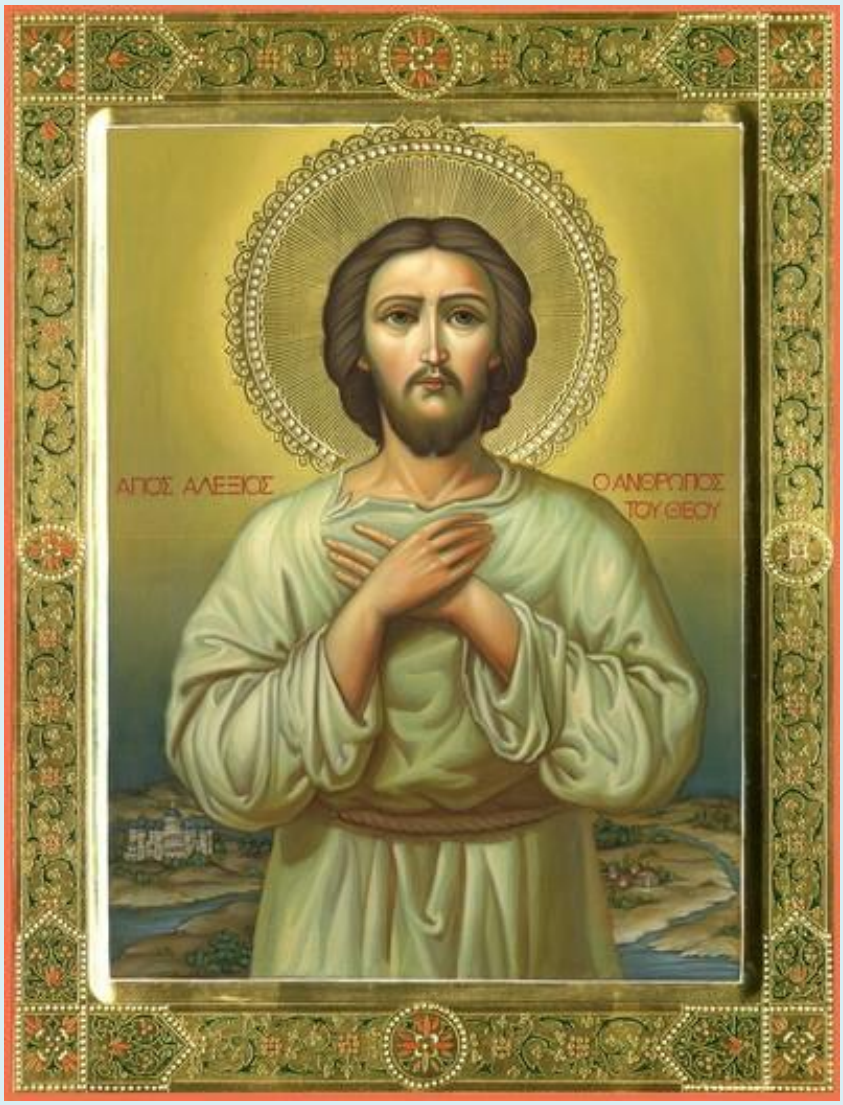

Materiale despre Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Alexie

https://archive.org/details/@steaemy?query=Alexie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Alexie

***

Părinţii Sfântului Alexie, Eufimian şi Aglaida, oameni cu multe averi şi credincioşi, au trăit în timpul împăratului Honoriu (395-423). Aceştia nu aveau copii, însă erau

buni şi darnici, în fiecare zi puneau trei mese în casa lor pentru sărmani, văduve şi bolnavi. După multe rugăciuni, Dumnezeu le-a dăruit pe Alexie, care atunci când a crescut, a studiat mult, devenind foarte înţelept. Trăia cu dorinţa nemuririi şi a vieţii veşnice, de multe ori simţindu-se răpit în altă lume, numai la gândul veşnicei fericiri. Fiind căsătorit de părinţi, în noaptea nunţii a fugit în cetatea Edesa din Mesopotamia. A vieţuit vreme de 17 ani necunoscut de nimeni şi în sărăcie, locuind lângă biserica Născătoarei de Dumnezeu din acea cetate. Şi-a împărţit, apoi, toate lucrurile de preţ, pe care le luase de acasă, trăind doar din milostenia celorlalţi. Astfel, pentru trăirea sa, a fost numit în vis, prin glas dumnezeiesc, „omul lui Dumnezeu“. Dar fiindcă oamenii au început să-l cinstească, Alexie a fugit, ajungând din voie divină la Roma, unde a trăit alţi 17 ani, într-o colibă lângă casa părintească. A fost recunoscut abia după ce şi-a dat sufletul lui Dumnezeu, în anul 411.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei *4*
În această lună (martie), ziua a şaptesprezecea - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu (Minei) *7*
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu *18*
Acatistul Sfântului cuvios Alexie *27*
Imnografie *37*
Rugăciune către Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu *39*
Viețile Sfinților - Viața cuviosului Alexie, omul lui Dumnezeu *40*
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu *50*
Sinaxar - Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu - 17 martie *52*
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu *54*
Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu. Duminica I din Post (a Ortodoxiei) *55*
Proloage - Pomenirea cuviosului Alexie, omul lui Dumnezeu (411) *59*
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu *64*
Cântare de laudă la Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu *66*
Cugetare *68*
Sfântul cuvios Alexie *70*
Sinaxar - Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu *74*
Sfântul cuvios Alexie? Omul lui Dumnezeu *79*
Silviu Lupu - Omul cel cald al lui Dumnezeu *83*
Ierod. Diodor Șchiopu - „Omul lui Dumnezeu” și legătura dintre nevoință și filantropie *86*
Sfântul Alexie (17 iulie) *90*

Pr. Ioan Valentin Istrati - Sfânta Liturghie ortodoxă, săvârşită pentru prima oară la moaştele Sfântului Alexie, „omul lui Dumnezeu” 94
Gheorghe-Cristian Popa - Singura biserică din țară închinată Sfântului Alexie 95
Emilian Apostolescu - Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu, cinstit la biserica sa din București 97
Semnificație nume 102
Mihai Alex Olteanu - De ce Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca este zugrăvită, uneori, alături de Sfântul cuvios Alexie? 103
(Foto) Locul în care s-a nevoit Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu - Biserica Sfinților Bonifaciu și Alexie din Roma 107
Pr. Silviu Cluci - Capul Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu 117
(Foto) Mănăstirea Aghia Lavra - Grecia 119
Icoane 132

Evanghelia şi Apostolul zilei

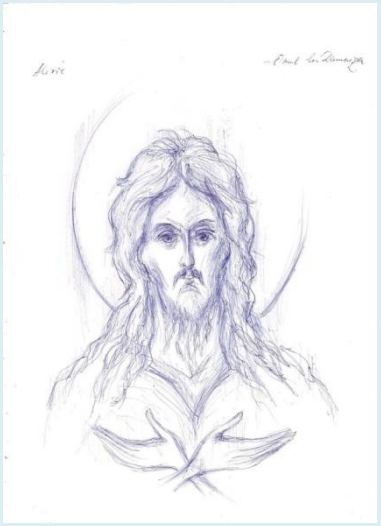

Evanghelia

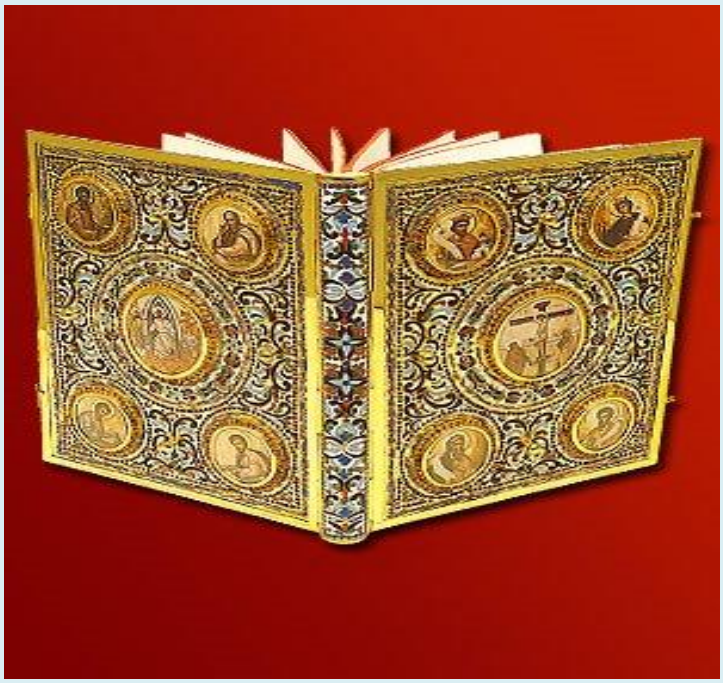

Ev. Luca 9, 12-18

12. Dar ziua a început să se plece spre seară. Şi, venind la El, cei doisprezece I-au spus: Dă drumul mulţimii să se ducă prin satele şi prin sătuleţele dimprejur, ca să poposească şi să-şi găsească mâncare, că aici suntem în loc pustiu.

13. Iar El a zis către ei: Daţi-le voi să mănânce. Iar ei au zis: Nu avem mai mult de cinci pâini şi doi peşti, afară numai dacă, ducându-ne noi, vom cumpăra merinde pentru tot poporul acesta.
14. Căci erau ca la cinci mii de bărbaţi. Dar El a zis către ucenicii Săi: Aşezaţi-i jos, în cete de câte cincizeci de inşi.
15.Şi au făcut aşa şi i-au aşezat pe toţi.
16. Iar Iisus, luând cele cinci pâini şi cei doi peşti şi privind la cer, le-a binecuvântat, a frânt şi a dat ucenicilor, ca să pună mulţimii înainte.
17.Şi au mâncat şi s-au săturat toţi şi au luat ceea ce le-a rămas, douăsprezece coşuri de fărâmituri.
18. Şi când Se ruga El singur, erau cu El ucenicii.

Apostol

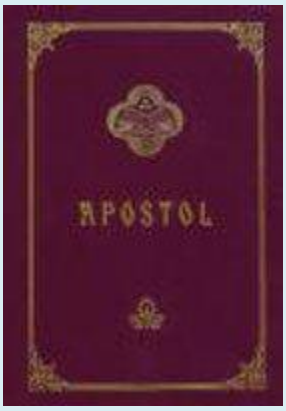

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 5, 22-26; 6, 1-2

22.Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa,
23.Blândeţea, înfrânarea, curăţia; împotriva unora ca acestea nu este lege.
24.Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele.
25.Dacă trăim în Duhul, în Duhul să şi umblăm.
26.Să nu fim iubitori de mărire deşartă, supărându-ne unii pe alţii şi pizmuindu-ne unii pe alţii.

1.Fraţilor, chiar de va cădea un om în vreo greşeală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi-l, pe unul ca acesta cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită.
2.Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi aşa veţi împlini legea lui Hristos.

În această lună (martie), ziua a şaptesprezecea - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu (Minei)

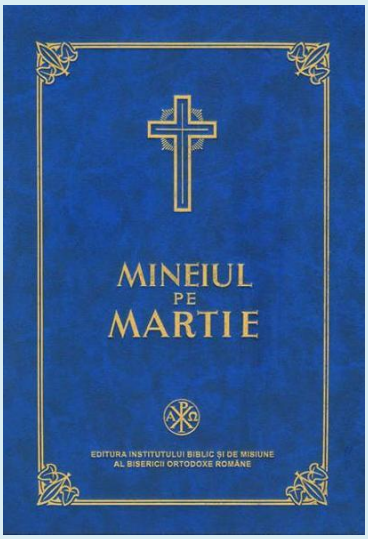

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: 3 ale Triodului şi trei ale sfântului, glasul I:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Om al lui Dumnezeu pe tine te-am cunoscut şi cu numirea şi cu fapta. Că având pe pământ sărăcie nemăsurată, şi strâmtorare, ai strălucit cu bunătăţile, şi ai încredinţat pe credincioşi cu minunile. Pentru aceasta roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Cu dorirea ceea ce rourează, stingând doririle trupului cele arzătoare Alexie, prin bună credinţă ai schimbat cămara pentru cămară. Şi pentru dezmierdările trupului, ai dobândit dumnezeiască asemănarea îngerilor. Cu care roagă-te împreună, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Necunoscut ai rămas înţelepte, trudindu-te înaintea porţilor dumnezeieştilor părinţilor tăi, batjocorindu-te pe tine slugile tale în multă vreme. Iar murind te-ai arătat cu minunile cele ce le-ai săvârşit, tămăduind bolile, şi izgonind duhurile cele necurate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 1*

Iubind Hristos Dumnezeu, cea liniştită şi singuratică, smerită, şi fără de răutate viaţa ta prea fericite Alexie, luminător la toată lumea te-a arătat, strălucind mai mult decât Soarele. Căci pe soţie şi avuţia cea vremelnică, ca un praf o ai socotit, necunoscut fiind în casa părintească, şi ai dorit numai de însuşi Hristos, pe care L-ai iubit. Adu-ţi aminte dar pentru robii tăi înaintea scaunului Împăratului tuturor, lui Hristos Dumnezeului nostru, neîncetat rugându-te pentru robii tăi, prea cuvioase părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, curată străină auzire, Bucură-te, lemnul cel sfânt al Raiului cel sădit de Dumnezeu; Bucură-te, pierderea dracilor celor răi, Bucură-te, sabia cea cu două ascuţituri, care tai capul vrăjmaşului prin străină naşterea ta, cu totul fără prihană, şi pe noi cei înstrăinaţi iarăşi ne cheamă, Preasfântă.

A Crucii, a Născătoarei

Junghierea Ta cea fără dreptate Hristoase, văzându-o Fecioara, tânguindu-se striga Ţie: Preadulce Fiule, cum pătimeşti fără dreptate? Cum spânzuri pe lemn, care ai spanzurat tot pământul pe ape? Nu mă lăsa singură, Făcătorule de bine mult-milostive, pe mine Maica şi slujnica Ta rogu-mă.

La Utrenie

Canonul sfântului şi ale Triodului după rânduiala lor.

Canonul cuviosului

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea prea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel prea slăvit, că cu slavă S-a proslăvit.

Călătorit-ai pe calea cea strâmtă, din tinerețe petrecând cu viaţă cuvioasă şi curată înţelepte. Pentru aceasta strâmtorarea minţii mele lăţeşte-o ca să te laud pe tine, care petreci întru lăţimea Raiului fericite.

Cu totul pe sineți dându-te lui Dumnezeu fericite, afară de trup şi de lume ai fost, cinstind mai mult bogăția cea cerească şi petrecătoare, şi patria ta, cetatea Sionului cea veșnică, decât bogăţia cea stricăcioasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Născându-te tu ca şi Samuil prea fericite, ai dezlegat sterpiciunea maicii tale, iar în pântecele inimii zămislind frica cea prea curată, ai născut Duhul mântuirii, prin dumnezeieşti bunătăți şi prin credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiul lui Dumnezeu cel împreună fără de început, ca o pricină pe tine te-a avut, Fecioară, a asemănării celei noi, aflându-te pe tine singură curată, mai presus de toată făptura. Pentru aceasta toate neamurile te lăudăm, şi te fericim pe tine prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustia…

Cu dragostea curăției rănindu-te ai schimbat în locul cămării celei pământeşti, cămara cea cerească, şi în locul dezmierdării celei femeieşti, ai dobândit asemănarea cea prea dulce a îngerilor.

Tulburările cele din viață, şi îngâmfarea bogăţiei ai părăsit şi te-ai făcut străin de patrie, părinte Alexie, urmând sărăciei lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În lacrimi şi întru osteneli şi întru înfrânare ai căutat prea înţelepte, cândva să-ți vină lumina cea bună a cunoştinţei, ca să dăruiască inimii tale nepătimire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel dintru înălţime nevăzut de îngeri, jos dintru tine născându-se Preacurată, se vede om desăvârşit, ca să dobândească iarăşi lumea cea pierdută.

Irmosul: Înflorit-a pustia ca crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Condac, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Având casa părinţilor tăi ca o casă străină, ai petrecut într-însa cu chipul sărăciei şi după mutare primind cununa slavei, te-ai arătat minunat pe pământ Alexie omule al lui Dumnezeu, îngerilor şi oamenilor bucurie.

Icos: Împodobindu-te cu viaţa şi cu cuvinte, ai înălţat Biserica lui Hristos cu vieţuirea ta, făcând pe tată şi pe maică, pe împăratul şi pe norod a prăznui, păzind lucrurile cele după chipul lui Dumnezeu, Alexie prea cuvioase. Căci cu curăţia te-ai strălucit în lume. Pentru aceasta darul bunătăţilor tale luminează pe toţi, cei ce cu credinţă prăznuiesc pomenirea ta părinte, căci te-ai arătat îngerilor şi oamenilor bucurie.

Sedealna, glas 8:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Toţi credincioşii prin cuget privind sudorile şi ostenelile tale prea înţelepte, ne umplem la suflet de toată umilinţa, şi cu dragostea inimii cinstindu-te pe tine cu cântări, înşine ne pornim către dumnezeieşti cântări, spre mărirea şi lauda Stăpânului tuturor, prea fericite Alexie, şi cu credinţă strigăm ţie, ca unui plăcut Domnului: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Sedealna**, glas 3:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Schimbând bogăţia cea nestricăcioasă, şi arătat veşnică, în locul bogăţiei celei stricăcioase, ai părăsit frumuseţea lumii cu cuvioşie Alexie. Pentru aceasta împreună cu toţi sfinţii te slăvim pe tine, şi cu sfinţenie prăznuim pomenirea ta, chemând, prin rugăciunile tale părinte, ca să aflăm mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Neînţeleasă şi necuprinsă este înfricoşată taina ta cea mare, care s-a lucrat întru tine Stăpână de Dumnezeu dăruită. Că pe Cel necuprins zămislindu-L L-ai născut, cu trup îmbrăcându-Se din prea curate sângiurile tale. Pe care totdeauna roagă-L prea curată, ca pe Fiul tău, să se mântuiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Ceea ce Te-a născut pe Tine Hristoase, văzându-Te înălţat pe Cruce, ca un osândit, unele ca acestea grăia, plângând cu jale: Vai mie cum nu s-a milostivit spre Tine nicicum poporul cel fărădelege. Pe Cela ce L-ai miluit pe el pentru mulţimea milei Tale. Nu mă lăsa pe mine singură în lume, Cela ce Unul eşti fără de păcat.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol nici înger, ci Tu însuţi Domnul Te-ai întrupat, şi m-ai mântuit pe mine tot omul. Pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale Doamne.

Suferit-ai sărăcie, făcându-te cerşetor ca Lazăr cel sărac. Căci dorirea cea dumnezeiască învita inima ta fericite, ca să dorească de bogăţia cea cerească.

Dorit-ai de vieţuirea cea fără de avere şi fără de grijă, mâncând odată în săptămână, pentru dorirea nestricăcioasei dragostei ceea ce te aştepta pe tine prea fericite Alexie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vrând a face inima ta Biserică dumnezeiască, ai iubit a şedea în casa Născătoarei de Dumnezeu, şi frumuseţile cele cereşti a le privi, slăvite Alexie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca una ce ai alăptat pe Dătătorul de lapte, satură acum inima mea cea flămândă şi suspinătoare, de toată cunoştința, şi de dumnezeiască umilinţă, rogu-te Fecioară curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule; că prin tine Stăpâne, către Părintele Tău începătorul luminii, din noaptea necunoştinţei, aducerea am aflat.

Cu sfinţite curgerile lacrimilor tale adăpându-ți pururea sufletul, ai rodit spic cu adevărat însutit, bine păzit Plugarului celui nemuritor.

Arătatu-te-ai pe pământ următor petrecerii celor fără de trupuri, prin înfrânarea ta cea prea covârşitoare, şi prin starea la rugăciune, prin care te-ai făcut lumină, vrednicule de minune părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu focul rugăciunilor ai ars materia păcatului înţelepte, şi prin rugăciunile cele priveghetoare ai adormit toată dezmierdarea. Iar adormind, ai trecut către lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce locuieşte în lumină, întru sfânt pântecele tău a locuit prea curată, vrând iarăşi să izbăvească lumea, cea pierdută întru întunericul necunoştinţei. Pe care roagă-L ca să lumineze pe toți, cei ce te cântă pe tine, Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşalelor…

Ca unul ce te-ai făcut Biserică vie lui Dumnezeu, cea neispitită de nuntă, ce este lăcaş lui Hristos, te-a arătat şi te-a slăvit pe tine, cel ce erai ascuns, şi te sârguiai a te tăinui.

Rugăciunile tale ca o tămâie s-au primit la Dumnezeu. Drept aceea cu viața ta ai bine miresmat cugetele credincioşilor prin darul Duhului fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, cel ce erai împodobit cu sfinţită vieţuire, şi nevrând te-a dat iarăşi Hristos patriei slăvite, măcar că fugeai de slava cea vremelnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Legile firii înnoindu-le Ziditorul făpturii prea curată Stăpână, din tine negrăit se naşte, şi pentru nemăsurata milă, mă îndumnezeieşte pe mine.

Irmosul: Întru adâncul greşalelor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

A lui Alexie prea fericitului, pe cinstita prăznuire astăzi săvârşind cu bună credinţă, să-l lăudăm pe dânsul, zicând: Bucură-te, podoaba cea frumoasă a cuvioşilor.

Icos: Cine va slăvi după vrednicie cinstitele tale bunătăţi, şi cine le va căuta cu îndestulare, Alexie de Dumnezeu cugetătorule. Întreaga înţelepciune, răbdarea, blândeţile, înfrânarea, cântarea neîncetată, pe cea desăvârşit aspră petrecere şi nemăsurata smerenie, prin care făcându-te îngerilor asemenea, te rogi pururea pentru toată lumea, pentru care auzi cuvioase acum de la toţi credincioşi: Bucură-te, podoaba cea frumoasă a cuvioşilor.

Sinaxar

Întru această lună, în 17 zile. Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu.

Stih: Om al lui Dumnezeu numai tu pe pământ numindu-te.
Numai tu vei avea ceva nou şi în ceruri părinte.
În a şaptesprezecea primeşte,
Alexie sfârşitul răbdând vitejeşte.

Acesta era din Roma, având părinţi bogaţi şi foarte de bun neam, tatăl era Eftimian Patriciul şi maica sa Aglaida, singur născut fiind el la părinţi. Deci gătindu-se lui de

tatăl său cămara cea de nuntă, în vremea ce era să se culce cu mireasa, dându-i ei inelul său cel de aur, şi binecuvântându-o, a ieşit pe ascuns din casă şi s-a dus la Edessa.

Şi a rămas la biserica de acolo optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărăceşti şi trenţăroase, hrănindu-se cu mila şi îndurarea celor ce mergeau la el.

Apoi purcezând de acolo (căci nu era cu putinţă a nu se şti, şi a se ascunde pentru de-a pururea bunătatea lui, când acum mergea la el mai mulţi şi-l îmbulzeau) şi vrând a se pogorî la Tarsul Ciliciei, la biserica Sfântului apostol Pavel, nu şi-a câştigat această dorinţă, pentru că corabia suflată de vânturi potrivnice, a fost trasă într-alt loc.

Deci mergând la Roma s-a dus la casa părintelui său şi necunoscându-se, petrecea cealaltă a sa viaţă, dinaintea porţii sale, batjocorindu-se de slugile sale, şi atâtea pătimind, câte urma a pătimi om străin, fără de nici o îndrăzneală de la oamenii petrecători, întru desfătare şi fără de rânduială.

Deci apropiindu-se de fericitul sfârşit, a cerut hârtie pe care scriind cine este şi unde s-a născut. Şi o avea în păstrare, până ce împăratul Onorie din dumnezeiască descoperire mergând la el, şi rugându-se când acum murise, a luat hârtia şi citindu-se întru auzul tuturor, şi toţi spăimântându-se, sfintele lui moaşte cu cinste şi cu mare cuviinţă s-au îngropat în biserica Sfântului apostol Petru, miruri cu bun miros, şi vindecări pururea vărsând la cei ce se apropie.

Tot în această zi, s-a întâmplat şi pomenirea celei cu iubire de oameni pornite asupra noastră înfricoşări şi groază a cutremurului, de care fără nădejde ne-a izbăvit pe noi Domnul cel iubitor de oameni, care a fost în zilele lui Constantin împărat.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Pavel, pentru sfintele icoane în foc s-a săvârşit.

Stih: Râvna icoanelor pe Pavel l-a ars,
Căruia pentru acestea văpaia cuptorului i-au aprins.

Tot în această zi, prea cuviosul Teostirict mărturisitorul, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Nouă credincioşilor şi mutat din viaţă întărire fiind,
Cu rugăciunile tale Teostiricte putere fii nouă dând.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Marin de sabie s-a săvârşit.

Stih: Fiind tăiat Marin, taie capul înşelăciunii,
Şi împreună cu Hristos, capul tuturor rămâne.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaia a ridicat. Iar Hristos a tins cinstitorilor de Dumnezeu tineri, roua Duhului, celui ce bine este cuvântat şi prea proslăvit.

Răbdai cuvioase înaintea porţilor părinţilor şezând, şi cu totul fiind neştiut, şi batjocorirea slugilor primindu-o, şi cumplit fiind luat în râs, şi întru multă sărăcie trudindu-te.

Ca unul ce ai omorât cugetul trupului tău, văzând pe părinții tăi şi necunoscându-te lor, răbdai silnicia firii, şi trecerea cu vederea a slugilor tale celor multe, care te scârbea pe tine cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, minune! Cum ai rămas pururea sărăcind întru bogăţia smereniei celei nemărginite Alexie ? Cum ai suferit a te batjocori şi a te ocărî de slugile tale, care nu au ştiut viața ta prea înţelepte?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tainei celei mari slujitoare tu te-ai făcut Preacurată, căci pe Dumnezeu L-ai întrupat, Cel ce ne izbăveşte din mari rele pe noi, cei ce te mărim pe tine binecuvântată de Dumnezeu dăruită, curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc…

Fiind necunoscut de părinţi mai-nainte, în vremea mutării tale le-ai descoperit taina, arătându-te întru slava Dumnezeului nostru, celui ce cu mărire şi după vrednicie te-a proslăvit pe tine slăvite.

Domnul cu mare glas te-a arătat la toată Roma pe tine ca pe o comoară ascunsă, care zăceai în chip de sărac, şi cu darurile tămăduirilor îmbogăţeai pe toţi, cei ce cu credinţă veneau la tine, prea fericite Alexie.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Boierii noroadelor împăraţii şi preoţii, din insuflarea lui Dumnezeu, s-au adunat a te îngropa pe tine prea fericite, şi au văzut vedere mare, uimindu-se de minunile cele ce le săvârşeai cuvioase, prin dumnezeiască puterea Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iubitorul de oameni ca să ne înnoiască pe noi, cei stricaţi prin călcarea cea de demult, S-a întrupat fără stricăciune, dintru nestricăciosul tău pântece Preacurată: Şi a izbăvit pe toţi din stricăciunea păcatului, cu totul fără prihană.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe haldei, arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui…

Învrednicitu-te-ai a vedea mărirea lui Dumnezeu prea cuvioase, proslăvindu-te şi El pe tine la sfârşit fericite. Căci cei ce nu vedeau, au văzut lumină, şi cei ce mai-nainte erau muţi, au grăit, prea slăvite Alexie.

Când erai pus înainte, şi dus către îngropare, te-ai arătat ca un soare părinte; minunat dând razele tămăduirilor, izgonind patimile cele întunecate, şi arzând pe draci, şi luminând pe cugetătorii de Dumnezeu.

Din insuflare dumnezeiască s-au adunat mai alesul dintre patriarhi, şi împăratul cel foarte iubitor de Hristos, boierii, bătrânii şi tinerii, şi cetele călugărilor, ca să te îngroape, sfinţindu-se de atingerea ta, fericite Alexie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răpitu-te-ai suindu-te întru căruţa bunătăţilor, şi te-ai odihnit, unde sunt cetele cuvioşilor, ale apostolilor, ale mucenicilor, ale patriarhilor şi ale tuturor drepţilor. Cu care împreună adu-ți aminte de noi, cei ce te cinstim pe tine, Alexie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Glasul lui Gavriil bucurându-ne, îl aduceau ție, zicând: Bucură-te, holda cea nearată; bucură-te, dezlegarea blestemului; bucură-te, izvorul apei celei vii, lauda cuvioşilor, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început Dumnezeu şi Domnul întrupându-Se din Fecioară S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Luminânda glasului de 3 ori.

Iar de este Sâmbătă zicem aceasta.

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

O minune! Cum ai suferit silnicia firii ca un diamant multă vreme, înaintea părinţilor tăi neplecându-te de plângerile cele amare ale părinţilor tăi, şi ale soţiei tale, Alexie.

Stihoavna Triodului. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu

Sf. Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu

Troparul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Alexie, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Alexie. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar Cuvântul, Întrupându-Se, a nimicit păcatul cel prea rău, Domnul Cel prea slăvit; că Singur cu Slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Călătorit-ai pe calea cea prea strâmtă, din tinereţe petrecând, înţelepte, viaţă curată şi cuvioasă. Pentru aceasta, lărgeşte-mi acum strâmtorarea minţii mele, ca să te laud pe tine, cel ce petreci în lărgimea Raiului, prea cuvioase părinte Alexie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dându-te cu totul lui Dumnezeu, fericite, ai trăit în afară de trup şi de lume, alegând mai degrabă, în locul bogăţiei celei trecătoare, pe cea cerească şi veşnică şi în locul patriei de aici, Sionul cel de sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind născut ca şi Samuel, prea fericite, ai dezlegat pântecele cel sterp al maicii tale şi primind în pântecele inimii tale frica cea prea curată, ai născut prin credinţă duh de mântuire cu fapte bune şi dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fiul lui Dumnezeu, cel împreună fără de început, te-a avut pe tine, Fecioară, ca pe o pricină a asemănării cu noi, aflându-te pe tine singură, curată, mai nevinovată decât toată făptura. Pentru aceasta, toate neamurile te lăudăm şi te fericim.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănit fiind de dragostea curăţiei ai schimbat cămara cea de pe pământ cu cămara cerească şi dezmierdarea soţiei cu prea plăcuta asemănare cu îngerii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zgomotele cele din viaţă şi mulţimea bogăţiei le-ai părăsit şi te-ai înstrăinat de patria ta, părinte Alexie, urmând sărăcia lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În lacrimi, în osteneli şi în înfrânare ai căutat binele, prea înţelepte, când avea să-ţi vină lumina cunoştinţei şi să dea nepătimire inimii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel dintru înălţime, Nevăzut de îngeri, Preacurată, născându-Se jos din tine, Se vede Om Desăvârşit, ca să dobândească din nou lumea cea pierdută.

Irmosul: Înflorit-a pustiul ca şi cri-nul, Doamne, Biserica cea stearpă din păgâni, prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Însuţi Tu, Domnul Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suferit-ai sărăcia, făcându-te cerşetor ca şi săracul Lazăr. Căci dorirea cea dumnezeiască, fericite, atrăgea inima ta cea dornică de bogăţia cea cerească.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa cea neîmbuibată şi lipsită de averi ai dorit, Sfinte Alexie, hrănindu-te numai o dată pe săptămână, pentru dragostea bucuriei celei nestricăcioase, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Căutând să faci din inima ta Biserică a Domnului, ai iubit a şedea în casa Născătoarei de Dumnezeu, mărite şi a privi de-a pururea frumuseţile cele cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai hrănit cu lapte pe Dătătorul laptelui, Fecioară, te rog satură şi inima mea, care este acum înfometată şi strâmtorată, cu toată cunoştinţa şi cu dumnezeiască umilinţă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut între Dumnezeu şi oameni, Hristoase Dumnezeule; căci prin Tine, Stăpâne, din noaptea necunoştinţei, către Părintele Tău, Începătorul luminii, ridicare am aflat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerile sfinţitelor tale lacrimi adăpându-ţi sufletul ai rodit spic cu adevărat însutit, bine păzit Lucrătorului celui Nemuritor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzutu-te-ai pe pământ următor petrecerii celor fără de trup cu înfrânarea ta cea desăvârşită, părinte, vrednicule de laudă şi cu stăruinţa în rugăciune, prin care te-ai luminat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu focul rugăciunilor ai ars materia păcatului, înţelepte şi cu privegheri de noapte toată dezmierdarea ai adormit-o şi adormind, te-ai mutat la Lumina cea neînserată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce locuieşte în Lumină, în sfânt pântecele tău a locuit, Preacurată, ca să mântuiască lumea cea pierdută în întunericul necunoştinţei. Pe care roagă-L să lumineze pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te Biserică vie lui Dumnezeu, cea neispitită de nuntă, sălaşul lui Hristos, te scoate la iveală pe tine cel ascuns şi te măreşte pe tine cel ce căutai să nu te arăţi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rugăciunile tale au fost primite ca o tămâie la Dumnezeu, fericite; drept aceea cu viaţa ta ai îmbălsămat cugetele credincioşilor cu harul Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, cel împodobit cu sfinţită vieţuire, cu toate că nu voiai, mărite, iarăşi te dă Hristos patriei tale, măcar că fugeai de slava cea trecătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Legile firii înnoindu-le Ziditorul făpturii, prea curată Stăpână, din tine în chip de negrăit S-a Născut şi mă îndumnezeieşte pe mine, pentru nemăsurata Lui milă.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Casa părinţilor tăi ca pe o casă străină socotind-o, ai rămas lângă ea, în chipul sărăciei; iar după mutarea din viaţă, cununa măririi primind, te-ai arătat minunat îngerilor din cer şi bucurie oamenilor pe pământ, Sfinte părinte Alexie, omule al lui Dumnezeu.

Condac,glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Prea cinstita prăznuire a prea fericitului Alexie săvârşind astăzi, cu dreapta credinţă să-l lăudăm, zicând: bucură-te, podoaba cea desfătată a cuvioşilor!

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat. Iar Hristos a pogorât cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului; Cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rămas-ai, cuvioase, stând la porţile părinţilor tăi, cu totul necunoscut, primind luarea în râs a slugilor tale, crunt fiind batjocorit şi trudindu-te în nespus de multă sărăcie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce ai omorât cugetul trupului tău, văzând pe părinţii tăi şi de aceştia fiind necunoscut, răbdai silnicia firii, cuvioase şi dispreţul mulţimii slugilor tale, care te amărau.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, minune! Cum ai rămas pururea ca un sărac în bogăţia nesfârşită a umilinţei, Sfinte Alexie! Cum ai răbdat să fii batjocorit şi defăimat de slugile tale, prea înţelepte, care nu cunoşteau vieţuirea ta?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tainei celei mari te-ai făcut slujitoare, Preacurată; căci L-ai Întrupat pe Dumnezeu, cel ce ne izbăveşte din relele cele mari, pe noi, cei ce te mărim, curată, bine-cuvântată, de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Necunoscut fiind mai înainte părinţilor tăi, în vremea mutării tale din viaţă le-ai descoperit taina, arătându-te, mărite, spre slava Dumnezeului nostru, celui ce cu mărire şi după vrednicie te-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Domnul, cu mare glas, te arată pe tine Romei întregi, ca pe o comoară ascunsă, prea fericite, care şedeai în chip de sărac şi care dăruieşti cu dar de tămăduiri pe toţi cei ce cu credinţă vin la tine.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Mai marii popoarelor, împăraţii şi preoţii, din arătare dumnezeiască, s-au adunat să te îngroape pe tine, fericite şi au văzut privelişte mare, uimindu-se de minunile pe care le săvârşeai, cuvioase, prin puterea dumnezeiească a Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să ne înnoiască pe noi cei stricaţi prin alunecarea cea de demult, Iubitorul de oameni S-a Întrupat fără stricăciune, din pântecele tău cel nestricăcios, Preacurată. Şi ai izbăvit pe toţi din stricăciunea păcatului, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii

Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit din dumnezeiască poruncă, pe haldei arzând şi răcorind pe credincioşii care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicitu-te-ai, cuvioase, să vezi slava lui Dumnezeu, celui ce te-a prea mărit pe tine în chip strălucit, până în sfârşit, fericite. Căci cei ce nu vedeau au văzut lumină şi cei ce mai înainte erau muţi au grăit, prea lăudate părinte Alexie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când stăteai înainte şi când ai fost dus spre îngropare, arătatu-te-ai ca un soare, părinte, trimiţând în chip minunat raze de tămăduiri, izgonind patimile cele întunecate, arzând pe demoni şi luminând pe cugetătorii de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Alexie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunatu-s-au, din arătare dumnezeiască, să te îngroape pe tine, cel mai ales dintre patriarhi, împăratul cel prea iubitor de Hristos, mai marii poporului, bătrânii, tinerii şi cetele călugărilor, sfinţindu-se cu atingerea de tine, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răpit ai fost, purtându-te pe carul faptelor bune şi te-ai odihnit acolo unde sunt cetele cuvioşilor, ale apostolilor, ale mucenicilor, ale patriarhilor şi ale drepţilor. Cu care, adu-ţi aminte de noi, cei ce te cinstim pe tine, Sfinte părinte Alexie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Glasul lui Gavriil îl aducem ţie, bucurându-ne şi zicând: Bucură-te, ţarina cea nearată! Bucură-te, dezlegarea blestemului! Bucură-te, izvorul Apei celei vii, lauda cuvioşilor, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară!

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o slăvim.

Sedeelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Toţi credincioşii, privind cu cugetul sudorile şi ostenelile tale, înţelepte, ne umplem sufletul de toată umilinţa şi cu dragostea inimii, cinstindu-te pe tine în cântări, ne simţim mânaţi să aducem cântări dumnezeieşti, Slavă şi Laudă Stăpânului tuturor, prea fericite Alexie, strigând ţie cu credinţă, ca unui slujitor al Domnului: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu dragoste prăznuiesc pomenirea ta cea sfântă.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Desfătarea lumii cu cuvioşie ai părăsit-o, Sfinte Alexie, schimbând bogăţia cea stricăcioasă cu cea cu adevărat nestricăcioasă şi veşnică. Pentru aceasta, te mărim împreună cu toţi Sfinţii şi prăznuim cu sfinţenie acum pomenirea ta, rugându-ne să dobândim cu rugăciunile tale, părinte, mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Neînţeleasă şi necuprinsă cu mintea este Taina cea mare şi înfricoşătoare care s-a lucrat întru tine, Stăpână, de Dumnezeu dăruită. Că, zămislind pe Cel Necuprins, L-ai născut îmbrăcat în Trup din prea curatele tale sângiuri. Pe care totdeauna roagă-L, prea curată, ca pe Fiul tău, să mântuiască sufletele noastre.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, văzându-Te ridicat pe Cruce ca un osândit, unele ca acestea grăia, plângând cu jale: Vai mie! Cum nu s-a milostivit nicicum spre Tine poporul cel nemulţumitor pe care l-ai miluit, din mulţimea milei Tale? Nu mă lăsa singură în lume, Cel ce Unul Singur eşti fără de păcat.

Acatistul Sfântului cuvios Alexie

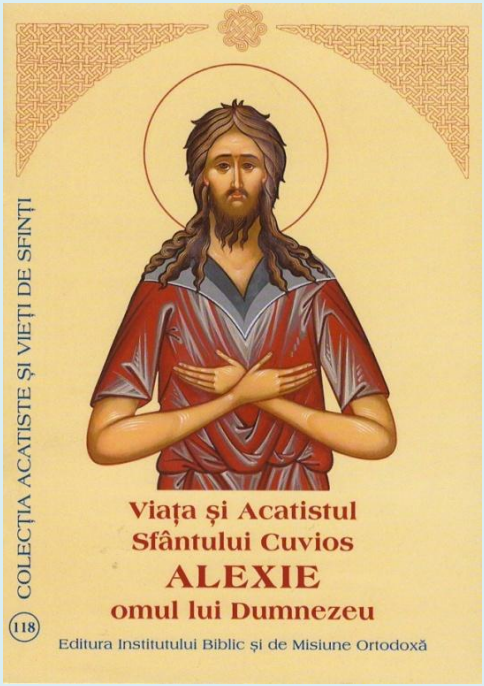

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului Alexie omul lui Dumnezeu - Marian Moise:
https://www.youtube.com/watch?v=dXKTzTqWMI0

Acatistul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu - 17 martie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=MloFwtYUYY0

&&&

Condacul 1

Prea cuviosului şi mult nevoitorului, al lui Hristos, Alexie, acum din suflet să-i aducem prinos de laude şi cu dorire să-i strigăm: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!***

Icosul 1

Îngerii din cer s-au mirat văzând nevoinţele tale şi răbdarea cea mare şi, primind duhul tău în lăcaşurile cele prea înalte, de bucurie s-au umplut, îndemnându-ne şi pe noi a zice ţie:
Bucură-te, că părinţii i-ai părăsit pentru Hristos;
Bucură-te, că El te-a încununat frumos;
Bucură-te, că părinţilor tăi te-ai dăruit prin rugăciune;
Bucură-te, că ei mult s-au bucurat de tine;
Bucură-te, că mare mulţumită au dat lui Dumnezeu;
Bucură-te, că Domnul a primit rugăciunea lor;
Bucură-te, că toată cetatea s-a bucurat de naşterea ta;
Bucură-te, că părinţii tăi mult s-au mângâiat;

Bucură-te, că pentru aceasta pe Hristos au lăudat;
Bucură-te, că eşti rodul rugăciunii;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 2-lea

Văzând părinţii tăi frumuseţea ta cea sufletească şi trupească, s-au gândit a te împreuna cu nunta cea după legea firii, însă tu, arzând cu sufletul către Hristos, ai zis: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Logodindu-te după dorul părinţilor tăi, ai intrat în cămară, însă, fiind tu cu dragostea mai fierbinte către Dumnezeu, ai dat miresei tale brâul şi inelul şi ieşind pe ascuns din cămară ai purces la călătorie, rugându-te neîncetat; iar noi zicem ţie:
Bucură-te, că Domnul ţi-a fost călăuză în cale;
Bucură-te, că spre Laodiceea ai călătorit;
Bucură-te, că pe Domnul cel dorit ai aflat;
Bucură-te, că de toată viaţa lumească te-ai înstrăinat;
Bucură-te, că chipul Mântuitorului ai căutat;
Bucură-te, că pe El în cetatea Mesopotamiei L-ai aflat;
Bucură-te, că acel chip mult te-a mângâiat;
Bucură-te, că toată averea ta la săraci o ai dat;
Bucură-te, că pentru aceasta plată de la Dumnezeu ai luat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 3-lea

Începând tu a vieţui în Biserica PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, totdeauna postind şi hrana ta împărţind-o la săraci, lumea s-a mirat de răbdarea ta zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Locuind tu în cetatea Edesei şi tot poporul, privindu-te ca pe un înger, a început a te lăuda zicând:
Bucură-te, că în Edesa ai petrecut 17 ani în post şi rugăciuni;
Bucură-te, că în Biserica Maicii Domnului ai vieţuit îngereşte;
Bucură-te, că viaţa ta cea bună pe toţi i-a minunat;
Bucură-te, că de cinstea lor pe ascuns te-ai depărtat;
Bucură-te, că, fugind, în Cilicia ai călătorit;
Bucură-te, că mâna lui Dumnezeu spre Roma te-a îndreptat;
Bucură-te, că ieşind din corabie în grija lui Dumnezeu te-ai dat;
Bucură-te, că în casa părintească neştiut de nimeni ai intrat;

Bucură-te, că de aceasta inima ta s-a mângâiat;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 4-lea

Întorcându-se tatăl tău de la curtea împărătească înconjurat de multe slugi şi văzându-l tu pe el în aşa mărire, şi el, necunoscându-te pe tine, te-a miluit ca pe un sărac, iar tu, cuvioase, ai mulţumit lui Dumnezeu din toată inima cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Începând, cuvioase, a locui în mica colibă în faţa palatului părintesc, neştiind nimeni cine eşti, adesea te rugai pentru cetate şi popor, dar noi mirându-ne de răbdarea ta zicem:
Bucură-te, că acea căsuţă mică ţi-a fost lăcaş ceresc;
Bucură-te, că slugile tale te-au batjocorit;
Bucură-te, că fiind în atâtea rele nu ai cârtit;
Bucură-te, că pentru toate lui Dumnezeu ai mulţumit;
Bucură-te, că auzind plângerea miresei tale nu ai mâhnit-o;
Bucură-te, că auzind jalea lor nu te-ai milostivit;
Bucură-te, că de răbdarea ta mulţi s-au folosit:
Bucură-te, că lor harul lui Dumnezeu le-ai hărăzit;
Bucură-te, că pentru aceasta Raiul ai moştenit;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 5-lea

Văzând diavolul pornirea ta spre fapta bună, îndemna pe slugi să te batjocorească, să te lovească cu palma peste obraz şi lături să toarne peste tine, dar tu, viteazule nevoitor, te într-armai asupra lui cu rugăciunea, cântând lui Dumnezeu, celui ce te întărea: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Mireasa ta cea de Dumnezeu înţelepţită, neştiind unde te găseşti şi nevrând a se despărţi de soacra sa, ci ca o altă Rut, închizându-se în cămară, adesea plângea, iar tu, auzind acestea prin fereastră, răbdai făcând rugăciuni, pentru care minunându-ne strigăm:
Bucură-te, diamantul răbdării;
Bucură-te, turn neclintit de ispite;
Bucură-te, răbdătorule de chinuri;
Bucură-te, ostaşule nebiruit;
Bucură-te, piatră nesfărâmată de lacrimile părinteşti;
Bucură-te, comoară nejefuită de bântuielile diavoleşti;

Bucură-te, aur lămurit prin răbdare;
Bucură-te, că te-ai făcut nouă scăpare;
Bucură-te, că prin tine mulţi ne folosim;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 6-lea

Fiind tu fiu şi moştenitor al casei părinteşti, primit-ai hrană din mâna slugilor tale, iar tu la alţi săraci împărţind-o te-ai hrănit cu pâine şi cu apă cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Când a voit Dumnezeu să te ia din cele trecătoare, ţi-a descoperit ziua mutării tale şi tu, fiind vesel de aceasta, ai cerut hârtie spre a-ţi scrie viaţa, iar noi strigăm ţie:
Bucură-te, că mult te-ai nevoit;
Bucură-te, că pe vrăjmaşul l-ai biruit;
Bucură-te, că a ta viaţă tuturor ne-a folosit;
Bucură-te, că cele de aici pe toate de nimic le-ai socotit;
Bucură-te, că cele cereşti ai dobândit;
Bucură-te, că timp de 17 ani nimeni nu te-a cunoscut;
Bucură-te, că toată viaţa în chinuri o ai petrecut;
Bucură-te, că la înălţimea Raiului ai ajuns;
Bucură-te, rugătorule neobosit;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 7-lea

Apropiindu-se fericitul tău sfârşit şi scriindu-ţi toată viaţa ta, ai adăugat şi aceasta, ca să te ierte părinţii tăi pentru necazurile ce le-ai pricinuit cu lipsa ta, ţinând hârtia în dreapta ta, ai adormit cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Papa Inocenţiu, slujind în Biserica Sfinţilor Apostoli, a auzit glas din cer zicând, în auzul tuturor, cum că tu ai adormit în Domnul şi neştiind unde să te găsească spre rugăciune, s-a întors, zicând:
Bucură-te, omul lui Dumnezeu;
Bucură-te, prietenul Lui cel mare şi curat;
Bucură-te, că din pruncie L-ai slujit;
Bucură-te, că pentru El pe toate le-ai dispreţuit;
Bucură-te, că a ta petrecere a fost minunată;
Bucură-te, că toţi ne-am spăimântat de aceasta;
Bucură-te, că eşti pildă de răbdare pentru noi;
Bucură-te, că ne-ai adus pe noi la multă mirare;

Bucură-te, că de aici ne-am pornit spre a ta căutare;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 8-lea

Împăratul Honoriu şi tot poporul, fiind strâns în biserică şi auzind glasul cel dumnezeiesc chemându-te de sus şi pe Papă îndemnându-l spre căutarea ta, de cutremur umplându-se, au căzut cu feţele la pământ strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

A doua oară slujind, Papa cu mult popor a auzit iarăşi glas poruncitor zicându-i că în casa lui Eufimian este omul lui Dumnezeu şi spăimântându-se toţi nu înţelegeau, iar noi zicem ţie acestea:
Bucură-te, că Papa spre a ta căutare s-a pornit;
Bucură-te, că împăratul Honoriu la casa părintească a venit;
Bucură-te, că prin rugăciunea lor te-ai descoperit;
Bucură-te, că de aceasta toată cetatea s-a bucurat;
Bucură-te, că diavolul văzând aceasta s-a tulburat;
Bucură-te, că îngerii mult s-au veselit;
Bucură-te, că prin tine cetatea s-a mântuit;
Bucură-te, că apărător de cetate te-au numit;
Bucură-te, grabnicule ajutător;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 9-lea

Neştiind Eufimian că în casa lui locuieşti tu, comoara cea nepreţuită, a zis împăratului: "Viu este Dumnezeu, că eu nu ştiu pe nimeni (în casa mea) cu fapte bune" care să ştie a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Împăratul şi Papa s-au pornit să vină spre casa ta, împreună cu tot clerul, dar tatăl tău a ajuns mai înainte, gătindu-le loc, iar poporul, nerăbdător a te vedea, a început a striga:
Bucură-te, ajutorul nostru cel grabnic;
Bucură-te, întărirea cetăţii noastre;
Bucură-te, izbăvitorul nostru din necazuri;
Bucură-te, rugătorule prea fierbinte pentru sufletele noastre;
Bucură-te, solitor către Dumnezeu;
Bucură-te, prea bunule părinte;
Bucură-te, alesule de Dumnezeu;

Bucură-te, vasul Lui cel curat;
Bucură-te, oglindă neîntinată;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 10-lea

Întru mâhnire fiind cei ce se adunaseră în casa tatălui tău şi neştiind unde să te găsească, iată sluga aceea care era rânduită spre îngrijirea ta a zis în auzul tuturor că săracul din colibă a adormit, neştiind ei că tu eşti cel care ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Auzind tatăl tău că săracul a adormit, a venit în căscioara ta cea plină de Duhul Sfânt şi văzându-te pe tine adormit şi ţinând în mână hârtia şi nevrând s-o dai lor, a zis cu umilinţă:
Bucură-te, comoară ascunsă;
Bucură-te, că ai fost stâlp de foc;
Bucură-te, că ne-am înfricoşat de viaţa ta;
Bucură-te, că Părintele ceresc a primit răbdarea ta;
Bucură-te, că ai fost înger în trup;
Bucură-te, că diavolul s-a batjocorit;
Bucură-te, că prin tine multă lume s-a mântuit;
Bucură-te, că mulţi leproşi s-au curăţat;
Bucură-te, că noi de aceasta ne-am veselit;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 11-lea

Îngenunchind tot poporul la sfintele tale moaşte, cu multă smerenie şi multe rugăciuni înălţând către Dumnezeu, te-ai milostivit spre ei şi dându-le hârtia cea scrisă, a înţeles dintr-însa că tu eşti omul lui Dumnezeu şi au strigat toţi: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Gloata multă de popor văzând în curte maica şi mireasa ta, Sfinte Alexie, nu înţelegeau şi dându-şi seama că acel sărac eşti tu, fiul şi soţul cel pierdut, despletindu-şi părul capului cu jale au alergat la coliba ta, vrând cât mai curând a striga către tine:
Bucură-te, prea iubite;
Bucură-te, al mamei tale dorite;
Bucură-te, scumpule odor;
Bucură-te, al părinţilor tăi mângâietor;
Bucură-te, al miresei tale sfătuitor;
Bucură-te, al legii lui Dumnezeu păzitor;

Bucură-te, al slugilor tale de rău nepomenitor;
Bucură-te, al necazurilor primitor;
Bucură-te, al nostru mângâietor,
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 12-lea
Aglaida, scumpa ta mamă, neştiind ce să facă la aflarea ta, să se bucure sau să se mâhnească, a alergat cu jale să-şi vadă prea iubitul său fiu şi dând în lături poporul, a strigat cu plângere: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Scoţând cinstitele tale moaşte din coliba cea săracă, le-au pus în racla cea de mult preţ, dând cinstea cea cuviincioasă, ca unui mare nevoitor şi privindu-ţi faţa ta cea îngerească au strigat către tine unele ca acestea:
Bucură-te, că te-ai nevoit bărbăteşte;
Bucură-te, că acum te veseleşti cu îngerii;
Bucură-te, că ai biruit pe diavolul;
Bucură-te, că te rogi pentru noi către Domnul;
Bucură-te, că goneşti duhurile cele viclene;
Bucură-te, că ologii prin tine îşi au umblarea;
Bucură-te, că leproşii prin tine se curăţesc;
Bucură-te, că acum stai lângă Sfânta Treime;
Bucură-te, că acolo îl vezi pe Domnul Hristos cel dorit de tine;
Bucură-te, că pentru El ai luat fericit sfârşit;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea bunule părinte Alexie, cel ce ai lăsat casa părintească pentru Hristos, nu ne lăsa pe noi, cei cuprinşi de multe ispite, ci te roagă pentru noi şi ne împlineşte cererile către mântuire, ca împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Îngerii din cer s-au mirat văzând nevoinţele tale şi răbdarea cea mare şi, primind duhul tău în lăcaşurile cele prea înalte, de bucurie s-au umplut, îndemnându-ne şi pe noi a zice ţie:
Bucură-te, că părinţii i-ai părăsit pentru Hristos;
Bucură-te, că El te-a încununat frumos;
Bucură-te, că părinţilor tăi te-ai dăruit prin rugăciune;

Bucură-te, că ei mult s-au bucurat de tine;
Bucură-te, că mare mulţumită au dat lui Dumnezeu;
Bucură-te, că Domnul a primit rugăciunea lor;
Bucură-te, că toată cetatea s-a bucurat de naşterea ta;
Bucură-te, că părinţii tăi mult s-au mângâiat;
Bucură-te, că pentru aceasta pe Hristos au lăudat;
Bucură-te, că eşti rodul rugăciunii;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!

Condacul 1

Prea cuviosului şi mult nevoitorului, al lui Hristos, Alexie, acum din suflet să-i aducem prinos de laude şi cu dorire să-i strigăm: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte Alexie!***

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Alexie, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Alexie. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Condacul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu: Casa părinţilor tăi ca pe o casă străină socotind-o, ai rămas lângă ea, în chipul sărăciei; iar după mutarea din viaţă, cununa măririi primind, te-ai arătat minunat îngerilor din cer şi bucurie oamenilor pe pământ, Sfinte părinte Alexie, omule al lui Dumnezeu.

Condacul Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu: Prea cinstita prăznuire a prea fericitului Alexie săvârşind astăzi, cu dreapta credinţă să-l lăudăm, zicând: bucură-te, podoaba cea desfătată a cuvioşilor!

(Video) Troparul Sfântului Cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-alexie-omul-lui-dumnezeu-tropar

Cuvant Ortodox - Omul lui Dumnezeu, Sfantul Alexie - Parintele Ilie Cleopa:
https://www.youtube.com/watch?v=qyB4byRajxo

Rugăciune către Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu

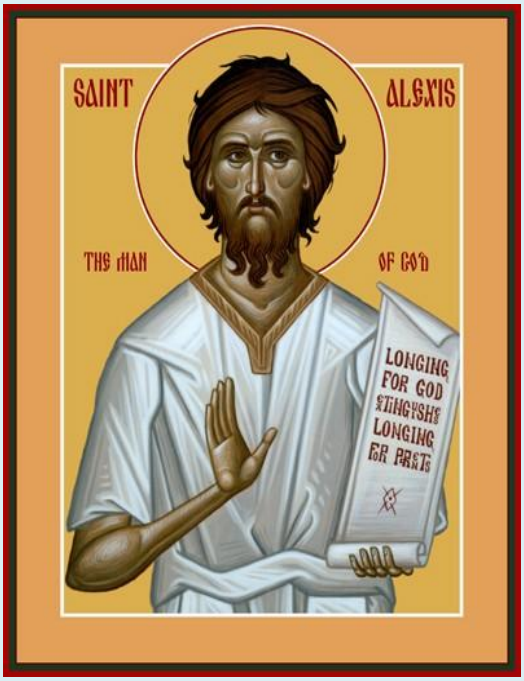

O, mare bine plăcute al lui Hristos, sfinte omule al lui Dumnezeu Alexie, care cu sufletul stai în cer înaintea Tronului Domnului, iar pe pământ săvârşeşti minuni felurite cu harul cel dat ţie de Sus! Caută cu milostivire spre cei ce stau înaintea sfintei tale icoane şi se roagă cu umilinţă, cerând de la tine ajutor şi acoperire. Tinde spre Domnul Dumnezeu, rugându-te, cinstitele tale mâini şi cere pentru noi de la Dânsul lăsarea greşalelor noastre celor de voie şi celor fără de voie, pentru cei bolnavi vindecare, pentru cei năpăstuiţi ocrotire, pentru cei necăjiţi mângâiere, pentru cei aflaţi în restrişti grabnic ajutor, iar pentru toţi cei ce te cinstesc sfârşit paşnic şi creştinesc al vieţii şi răspuns bun la Înfricoşătoarea Judecată a lui Hristos.

Aşa, bineplăcutule al lui Dumnezeu! Nu fă de ruşine nădejdea noastră, pe care după Dumnezeu şi după Născătoarea de Dumnezeu la tine o punem, ci fii nouă ajutător şi acoperitor spre mântuire, ca primind, cu rugăciunile tale, har şi milostivire de la Domnul, să prea slăvim iubirea de oameni a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Unuia Dumnezeu în Treime slăvit şi închinat, precum şi sfânta ta mijlocire, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Alexie, omul lui Dumnezeu

Cuvant Ortodox - Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu - 17 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=6WEuz-ZdUy8

***

Pe vremea dreptcredincioşilor împăraţi Arcadie (395-408) şi Onorie (395-423) a fost în Roma cea veche un bărbat dreptcredincios, anume Eufimian, mai mare între boieri şi foarte bogat. El avea trei mii de slugi, care purtau haine de mătase şi brâie de aur. Dar nu avea fii, fiindcă femeia lui era neroditoare. Şi era bun acel om, păzind poruncile lui Dumnezeu cu dinadinsul, postea în toate zilele până la al nouălea ceas şi punea trei mese în casa sa sărmanilor, văduvelor, săracilor, străinilor şi bolnavilor; iar el, într-al nouălea ceas, se ospăta împreună cu monahii

cei străini. Iar dacă se întâmpla în vreo zi să aibă puţini săraci la mesele puse înaintea lor şi de i se întâmpla ca prea puţină milostenie să dea săracilor din obişnuitele sale îndurări, atunci, căzând la pământ înaintea lui Dumnezeu, zicea: "Nu sunt vrednic să umblu pe pământul Dumnezeului meu!"

Soţia lui se numea Aglaida, femeie binecredincioasă şi temătoare de Dumnezeu, milostivă şi îndurătoare către săraci; însă fiind stearpă, se ruga lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, pomeneşte-mă pe mine, nevrednica roaba Ta şi dezleagă-mi nerodirea, ca să mă învrednicesc a mă numi şi mamă de fii; dă-ne fii, ca să putem avea mângâiere în viaţa noastră, împreună cu bărbatul meu şi sprijinitor la bătrâneţile noastre".

Aducându-şi aminte Dumnezeu de dânsa, după mila Sa, a dăruit rod pântecelui ei, că a născut fiu şi s-a veselit bărbatul ei şi au botezat pe prunc, numindu-l Alexie. Iar când a fost pruncul de şase ani, l-au dat să înveţe carte şi în grabă a învăţat gramatica, retorica şi cărţile bisericeşti. Apoi şi Scriptura dumnezeiască învăţând-o bine, s-a făcut înţelept tânărul. Deci, socotind deşertăciunea lumii, şi-a pus în gând să se lepede de bunătăţile cele vremelnice ale acestei vieţi, ca să moştenească pe cele veşnice. Şi a început a-şi osteni trupul, purtând în taină o haină aspră pe trupul său.

După ce Alexie a ajuns la vârsta cea desăvârşită şi la anii cei cuviincioşi de căsătorie, a zis Eufimian către femeia sa: "Să facem nuntă fiului nostru". Şi s-a veselit Aglaida de cuvintele bărbatului său; apoi, căzând la picioarele lui, a zis: ***"Să întărească şi să săvârşească Dumnezeu cuvântul tău, ca să văd însoţirea lui, să-i privesc fiii şi se va veseli sufletul meu; după aceea voi putea mai mult să ajut săracilor şi scăpătaţilor".***

Deci, au logodit pe Alexie, iubitul lor fiu, cu o fecioară de neam împărătesc şi l-au cununat în biserica Sfântului Bonifaciu, cu cinstiţi arhierei şi toată ziua până seara au petrecut în veselii şi în dănţuiri.

După aceea, Eufimian a zis către mire: "Intră, fiule, la mireasa ta, ca să-ţi vezi soţia".

Iar el, intrând în cămară, a găsit-o stând pe un scaun de aur. Şi, scoţându-şi inelul de aur şi brâul cel scump, le-a învelit cu o basma de porfiră şi le-a dat ei, zicându-i: "Păzeşte-le acestea şi Dumnezeu să fie cu noi, până ce darul Lui va face ceva nou". După aceea, s-a dus de la dânsa. Şi, intrând în casa sa cea deosebită, s-a dezbrăcat de hainele cele ţesute cu aur şi s-a îmbrăcat cu altele,

mai proaste. Apoi, luând ceva din bogăţia sa, aur şi pietre scumpe, şi ieşind noaptea în taină din palat şi din cetate, a mers la mare şi aflând o corabie ce mergea spre Laodiceea, a intrat într-însa. Apoi, dând plata corăbierului, a pornit, rugându-se lui Dumnezeu şi zicând: "Dumnezeule, Cel ce m-ai adus din pântecele maicii mele, izbăveşte-mă şi acum de această deşartă viaţă lumească şi mă învredniceşte la judecata să stau de-a dreapta Ta, împreună cu toţi cei ce Ţi-au plăcut Ţie!"

Sosind corabia în Laodiceea, a ieşit Sfântul Alexie la uscat. ***Apoi, aflând călători mergând spre Mesopotamia, s-a dus cu dânşii la Edesa, cetatea Mesopotamiei, unde se afla chipul cel nefăcut de mână al Domnului nostru Iisus Hristos, pe care Însuşi Domnul mai înainte de patima Sa cea de bunăvoie l-a trimis lui Avgar, domnul Edesei. Văzând fericitul Alexie chipul lui Hristos, s-a bucurat şi vânzându-şi acolo toate lucrurile cele de mare preţ pe care le-a luat de acasă, a împărţit la săraci aurul, s-a îmbrăcat singur într-o haină veche a unui sărac şi s-a făcut ca unul din cei care cer milostenie în pridvorul bisericii Preacuratei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu, postind totdeauna, gustând doar puţină pâine şi apă; şi în toate Duminicile se împărtăşea cu dumnezeieştile şi preacuratele lui Hristos Taine.***

Iar dacă lua vreo milostenie de la iubitorii de Hristos, o împărţea şi pe aceea la săracii mai bătrâni, spre hrana lor. Privirea sa era plecată spre pământ, iar mintea îi era sus, înteleptindu-se cu dumnezeiască gândire. Şi atât de mult i se uscase trupul de multa înfrânare, încât i se veştejise frumuseţea feţei lui, vederea i se întunecase, ochii i se adânciseră şi numai pielea şi oasele i se vedeau.

După plecarea Sfântului Alexie din casa sa, părinţii lui, când s-a luminat de ziuă, au intrat în cămara lui şi negăsind pe fiul lor, ci numai pe mireasă şezând posomorâtă şi întristată, erau în nepricepere. Deci, căutându-l în toate părţile şi neaflându-l, au început a plânge cu amar, iar veselia li s-a întors în tânguire. Maica, intrând în cămara sa, a închis ferestrele şi a aşternut un sac de nisip şi, presărându-l cu cenuşă, s-a aruncat cu faţa în jos, plângând şi tânguindu-se. Apoi se ruga şi zicea: ***"Nu mă voi scula de pe pământul acesta, nici nu voi ieşi din închisoarea aceasta, până ce nu voi şti ce s-a făcut cu singurul meu fiu, unde s-a ascuns şi ce i s-a întâmplat".***

Iar mireasa, stând lângă dânsa, cu lacrimi grăia: "Nici eu de la tine nu mă voi duce, ci mă voi asemăna turturelei celei iubitoare de pustie şi de bărbat, care după ce se văduveşte de soţul său, îl caută prin munţi şi prin văi, cu umilită

cântare, întristându-se. În acest chip şi eu voi aştepta cu îndelungă răbdare, până ce voi auzi ceva despre bărbatul meu, unde este şi ce fel de viaţă şi-a ales".

Iar tatăl lui, fiind foarte mâhnit, pe toate slugile le-a trimis să caute pe fiul său în toate părţile. Unii dintre dânşii, ducându-se în Edesa şi dând de cel căutat, dar necunoscându-l, i-au dat milostenie ca unui sărac. ***Iar Sfântul Alexie i-a cunoscut pe dânşii şi a mulţumit lui Dumnezeu că l-a învrednicit să primească milostenie de la slugile sale de casă.*** Apoi slugile, întorcându-se, au spus stăpânului lor că l-au căutat peste tot locul şi nu l-au aflat.

Sfântul Alexie a stat în Edesa, lângă biserica Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, şaptesprezece ani şi s-a făcut iubit lui Dumnezeu.

După aceasta, s-a făcut pentru dânsul descoperire eclesiarhului, căci acesta a văzut în vedenie icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, grăind către dânsul: "Adă în biserica mea pe omul lui Dumnezeu, fiindcă este vrednic de cerească împărăţie; căci rugăciunea lui se suie ca nişte tămâie cu bun miros înaintea lui Dumnezeu şi precum stă coroana pe capul împărătesc, aşa Duhul Sfânt se odihneşte peste dânsul". Iar eclesiarhul, după vedenia aceea, căutând pe un om ca acela şi neaflându-l, s-a întors spre icoana Născătoarei de Dumnezeu, rugând-o să-i arate pe omul lui Dumnezeu. Şi a auzit iarăşi în vedenie cuvânt de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că săracul cel ce şade în pridvor la uşa bisericii, acela este omul bisericii, acela este "Omul lui Dumnezeu".

Deci, aflându-l eclesiarhul, l-a dus în biserică, pentru ca să rămână într-însa. Atunci s-a ştiut de mulţi viaţa lui cea sfântă şi au început a-l cinsti. Iar Sfântul Alexie, fugind de slava şi cinstea omenească, s-a dus din cetatea Edesa, neştiind nimeni. Mergând la limanul mării, a aflat o corabie mergând spre Cilicia; deci s-a suit într-însa, zicând către sine: ***"În cetatea Ciliciei mă voi duce, unde nimeni nu mă ştie şi voi rămâne acolo în biserica Sfântului apostol Pavel".***

Plutind corabia, fără de veste, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-a făcut furtună pe mare şi purtându-se corabia de valuri mai multe zile, a înotat spre Roma. Apoi ieşind sfântul din corabie, a zis către sine: ***"Viu este Domnul Dumnezeul meu, nu voi îngreuna pe nimeni, ci mă voi duce în casa tatălui meu ca un necunoscut".***

Dar când se apropia de casă, a întâmpinat pe tatăl său, la vremea prânzului, întorcându-se de la palatele împărăteşti spre casă cu mulţime de slugi care mergeau înainte şi după dânsul. Deci, închinându-se lui până la pământ, a strigat: ***"Robule al***

Domnului, miluieşte-mă pe mine, săracul şi scăpătatul, şi porunceşte-mi ca să fiu într-un colţ al curţii tale, ca să mă pot hrăni din sfărâmiturile ce cad de la masa ta; iar Domnul va binecuvânta anii tăi şi-ţi va da cerească împărăţie şi dacă ai pe cineva dintre ai tăi înstrăinat, sănătos să ţi-l întoarcă".

Eufimian, auzind pe sărac grăind de străinătate, şi-a adus aminte îndată de iubitul său fiu, Alexie şi a lăcrimat. Apoi, îndată a arătat milă către sărac, poruncind să stea în curtea sa. Iar către slugile sale de casă a zis: "Cine din voi va voi să slujească săracului acestuia şi de-i va plăcea, viu este Domnul Dumnezeul meu, că va fi liber în toate zilele vieţii sale, şi moştenire va lua din casa mea. Deci, înaintea uşilor palatului meu să-i faceţi o căscioară ca intrând şi ieşind eu, să privesc spre dânsul; apoi, din masa mea să i se dea hrană şi să nu-l supere nimeni".

Începând Sfântul Alexie a petrece înaintea palatelor împărăteşti, în căsuţa cea mică, Eufimian îi trimitea bucate în toate zilele din masa sa, dar pe acelea le împărţea la alţi săraci, iar el oprea numai pâine şi apă; şi aceea, numai cu măsură o gusta ca să nu moară de foame şi de sete. În toate nopţile petrecea fără somn, în rugăciune, iar Duminicile se ducea la biserică şi se împărtăşea cu dumnezeieştile Taine. Şi minunată îi era răbdarea omului acestuia al lui Dumnezeu, căci multe supărări şi necazuri îi făceau slugile totdeauna, mai ales seara târziu. Pentru că unii îl loveau peste obraz, alţii îl trăgeau de păr, alţii îl loveau peste grumaz, alţii vărsau lături peste capul lui, iar alţii într-alt chip îşi băteau joc de dânsul.

Dar nebiruitul pătimitor pe toate acelea le răbda tăcând; căci ştia că, fiind îndemnaţi de diavol, îi făceau nişte lucruri de batjocură ca acelea; şi spre acela se înarma cu rugăciunea, iar prin răbdare biruia meşteşugul aceluia. Apoi şi alta era pricina răbdării lui minunate: ***În dreptul lui era fereastra palatului aceluia în care locuia mireasa lui, care, ca o altă Rut, n-a mai voit să se întoarcă în casa tatălui său, ci, împreună cu soacra sa şedea plângând. Şi de multe ori auzea Sfântul Alexie când se tânguiau mireasa şi maica sa, pentru dânsul şi grăiau cuvinte de jale şi de plângere; mireasa pentru văduvia ei, iar mama se tânguia pentru lipsa fiului. Iar inima lui se sfărâma cu jale de tânguirea lor. Însă cu dragostea pe care o avea sfântul către Dumnezeu, biruia dragostea trupeasca către mireasă şi către părinţi şi jalea cea nesuferită o răbda cu mulţumire, pentru Dumnezeu.***

Aşa nevoindu-se el în casa părintească şaptesprezece ani, de nimeni n-a fost cunoscut cine este. Ci ca un sărac şi străin se socotea de toţi, el care era fiu, moştenitor şi stăpân al casei, batjocorindu-se de robii cei de casă ca un străin şi nemernic. Iar când a voit Dumnezeu să-l ia din viaţa cea atât de aspră, fiind în

sărăcie şi răbdare, şi să-l ducă la viaţa şi odihna cea veşnică, i-a descoperit ziua şi ceasul morţii.

Deci Sfântul Alexie, cerând de la sluga sa hârtie, cerneală şi condei, şi-a scris toată viaţa sa; şi oarecare taine, ce se ştiau numai de părinţii săi, după care putea să fie cunoscut de dânşii: adică cele ce le-a grăit către mireasa sa în odaie şi cum i-a dat ei inelul şi brâul într-o basma de porfiră. La sfârşit a adăugat şi aceasta: "Rogu-vă pe voi, părinţii mei iubiţi şi prea cinstita mea mireasă, să nu vă mâhniţi pe mine, că v-am făcut atâta mâhnire, lăsându-vă singuri şi pe mine mă durea inima pentru durerea voastră, de multe ori am făcut rugăciune pentru voi către Dumnezeu, ca să vă dea răbdare şi să vă învrednicească Împărăţiei Sale, iar eu nădăjduiesc spre milostivirea Lui că va împlini cererea mea, deoarece eu atât de nemilostiv am fost către a voastră tânguire. Dar mai bine se cade fiecăruia să asculte pe Făcătorul şi Mântuitorul său, decât pe născătorii săi; şi cred că, pe cât v-am mâhnit, pe atât de mare bucurie veţi avea prin răsplătirea cea cerească!" Acestea scriindu-le, a petrecut rugându-se lui Dumnezeu până la ceasul mutării sale la cele veşnice.

Într-o zi, prea sfinţitul papa Inocenţiu (402-417), slujind în sobornicească biserică a Sfinţilor Apostoli şi împăratul Onorie stând de faţă, la sfârşitul dumnezeieştii Liturghii s-a făcut un glas minunat din Sfântul Altar, în auzul tuturor, zicând: Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi însărcinaţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Acestea auzind cei ce stăteau de faţă, s-au înspăimântat şi s-au cutremurat. Apoi, căzând cu feţele la pământ, strigau: "Doamne miluieşte!" Şi iarăşi s-a auzit un glas, zicând: "Căutaţi pe omul lui Dumnezeu, care o să iasă din trup, să se roage pentru cetate şi toate ale voastre se vor rândui bine!"

După glasul acela, poporul a căutat prin toată Roma pe un om ca acela şi neaflându-l, nu se pricepea. Apoi, de cu seara, joi spre vineri, adunându-se în sobornicească biserică a Sfinţilor Apostoli împreună cu împăratul şi cu papa, au făcut priveghere de toată noaptea, rugându-se lui Hristos Dumnezeu ca singur să le arate pe plăcutul Său. Iar a doua zi, fiind vineri, omul lui Dumnezeu, Sfântul Alexie, s-a despărţit de trupul său şi s-a dus către Domnul. Şi s-a făcut glas din Altar în biserică ca şi mai înainte, zicând: "În casa lui Eufimian căutaţi pe omul lui Dumnezeu!"

Iar împăratul, întorcându-se către Eufimian, a zis: "Având un dar ca acela în casa ta, pentru ce nu ne-ai arătat?"

Iar Eufimian a zis: "Viu este Domnul Dumnezeu, că nimic nu ştiu de aceasta!" Şi chemând pe o slugă mai veche, i-a zis: "Ştii pe cineva din cunoscuţii tăi, care să aibă vreo faptă bună şi să fie plăcut lui Dumnezeu?"

Răspuns-a sluga aceluia: "Viu este Domnul Dumnezeu, că nu ştiu, căci toţi sunt străini de fapte bune şi petrec cu neplăcere de Dumnezeu".

Apoi împăratul şi papa au voit ca însăşi ei să meargă la casa lui Eufimian. Acesta, alergând înainte, a pregătit în palatul său scaune împăratului, papei şi altor boieri. Şi când s-au apropiat, i-a întâmpinat cu lumânări şi cu tămâie.

Iar soţia lui Eufimian, tânguindu-se în cămara sa, a auzit zgomot în curte şi în palat şi a întrebat ce este. Dar, înştiinţându-se despre venirea împăratului şi a papei şi pentru ce au venit, s-a minunat. Asemenea, văzând pe mireasa sa stând în foişor, iar pe împărat şi pe papa cu o mulţime de popor văzându-i venind, se minuna, gândindu-se ce să fie aceasta.

După ce a şezut împăratul împreună cu papa şi cu boierii, şi făcându-se tăcere, sluga care slujea Sfântului Alexie a zis către Eufimian: "Stăpâne al meu, oare nu este acela omul lui Dumnezeu, adică săracul ce mi l-ai încredinţat mie? Pentru că văd mari şi minunate lucruri la el: În toate zilele posteşte, gustând târziu numai puţină pâine şi apă, în toate Duminicile se împărtăşeşte cu dumnezeieştile Taine şi în toate nopţile petrece fără somn la rugăciune. Apoi şi oarecare copii de ai noştri multe supărări îi făceau lui, lovindu-l peste obraz, trăgându-l de păr şi cu lături udându-l, iar el pe toate acelea cu bucurie şi blândeţe le răbda".

Eufimian, auzind acestea, îndată a alergat la căscioara săracului şi strigându-l prin fereastră de trei ori, n-a auzit răspuns. A intrat înăuntru şi a aflat pe omul lui Dumnezeu cu bună cuviinţă zăcând mort, având faţa acoperită şi o hârtie strânsă ţinând în mâna dreaptă. Iar când i-a descoperit faţa, a văzut-o strălucită cu darul, ca o faţă de înger. Şi a vrut să ia hârtia aceea din mâna lui şi să vadă ce este scris într-însa, dar n-a putut s-o scoată, de vreme ce mâna o ţinea tare. Deci, degrabă întorcându-se la împărat şi la papă, a zis către dânşii: "Am aflat pe cel pe care îl căutam! Însă a murit şi ţine o hârtie în mâini, pe care nu ne-o dă".

Atunci împăratul şi papa au poruncit să gătească un pat de mult preţ şi aşternut frumos; apoi, scoţând din căsuţă sfântul trup al omului lui Dumnezeu, l-au pus pe patul acela cu cinste. După aceea, împăratul cu papa plecându-şi genunchii şi sfintele moaşte sărutându-le, au grăit cu lacrimi către dânsul ca şi către un viu: "Rugămu-ne ţie, robule al lui Hristos, dă-ne hârtia aceasta ca să ştim ce este scris

într-însa şi să te cunoaştem pe tine cine eşti". Şi s-a dat din mână hârtia împăratului şi papei, pe care luând-o, au dat-o lui Aetie, arhivarul bisericii celei mari.

Făcându-se tăcere mare, a început arhivarul a citi cu mare glas hârtia aceea. Iar când a ajuns până la acel loc unde era scris despre părinţi şi despre mireasa şi pentru inelul şi brâul cel dat de dânsul miresei în cămară, a cunoscut Eufimian pe Alexie, fiul său şi a căzut pe pieptul lui, cuprinzându-l şi sărutându-l cu dragoste şi cu tânguire strigând: "O, vai mie, fiul meu prea iubit, pentru ce ne-ai făcut nouă astfel? Pentru ce atât de mare mâhnire ne-ai adus nouă? Vai mie, fiul meu, câţi ani în casa aceasta petrecând şi tânguirea părintească văzând-o, nu te-ai arătat pe sine-ţi, nici ai mângâiat bătrâneţile noastre, fiind în acea amară mâhnire pentru tine! O, vai mie, fiul meu prea dorit, dragostea mea, mângâierea sufletului meu, ce voi face acum? Oare pentru moartea ta voi plânge sau pentru aflarea ta voi prăznui?" Şi se tânguia Eufimian nemângâiat, smulgându-şi căruntele sale.

Iar Aglaida, soţia, auzind tânguirile bărbatului şi înştiinţându-se cum că săracul acela care a murit este fiul ei, a deschis uşile cămării sale şi a alergat acolo, smulgându-şi părul despletit şi hainele sale rupându-şi şi spre cer cu umilinţă privind; iar către poporul cel mult strâns, cu rugăminte strigă: ***"Daţi-mi loc, o, popoarelor, daţi-mi loc ca să-mi văd a mea nădejde. Daţi-mi cale ca să-mi văd şi să cuprind pe singurul şi iubitul meu fiu".*** Apoi sosind, s-a aruncat peste cinstitul trup al fiului său, cuprinzându-l cu dragoste sărutându-l şi zicând: ***"Vai mie, stăpânul meu! Vai, dulcele meu fiu, pentru ce ai făcut aceasta? Pentru ce acest fel de mâhnire ai pus în sufletele noastre? Vai mie, lumina ochilor mei, cum nu te-ai cunoscut de noi atâţia ani, vieţuind împreună cu noi? Cum nu te-ai umilit, auzind totdeauna tânguirile noastre cele amare pentru tine şi nu te-ai arătat nouă?"***

Asemenea şi mireasa, care petrecea de treizeci şi patru de ani fără de mirele său, purtând haine negre, căzând la sfintele moaşte, izvoare de lacrimi scotea, udând cu dânsele cinstitul trup al iubitului său. Apoi, cu nesăţioasă dragoste sărutându-l, se tânguia cu amar, fiind nemângâiată: "Vai mie! Amar mie!" şi alte multe cuvinte de jale cu umilinţă zicea, încât toţi, pentru tânguirea ei, se porneau spre plângere şi plângeau toţi împreună, lăcrimând cu părinţii şi cu mireasa.

După aceea, împăratul şi papa au poruncit ca să ducă patul cu cinstitul trup al omului lui Dumnezeu şi să-l pună în mijlocul cetăţii, ca toţi să-l vadă şi să se atingă de el. Apoi au grăit către popor: "Iată am aflat pe acela ce-l căuta credinţa voastră!"

Deci, s-a adunat toată Roma şi se atingeau de sfântul, sărutând sfintele lui moaşte. Şi câţi erau neputincioşi, toţi se tămăduiau. Orbii vedeau, leproşii se curăţau, diavolii din oameni se izgoneau şi orice fel de boli şi neputinţe omeneşti se vindecau desăvârşit prin atingerea de tămăduitoarele moaşte ale plăcutului lui Dumnezeu, Alexie.

Nişte minuni ca acelea văzând împăratul şi papa, singuri au luat patul acela să-l ducă în biserică, ca să se sfinţească prin atingerea trupului Sfântului Alexie. Iar părinţii şi mireasa, mergând în urmă, plângeau. Şi era atât de multă adunare de oameni care se sârguiau să se atingă de cinstitul trup al sfântului, încât nu era cu putinţă să se ducă patul de strâmtorarea şi înghesuiala poporului. Deci, a poruncit împăratul să se arunce aur şi argint la popor, ca să se dea în lături oamenii de la pat şi astfel să dea cale spre biserică. Însă nimeni nu căuta la aur şi argint, ci fiecare avea dorire să vadă pe omul lui Dumnezeu, să se atingă de el şi să-l sărute. Deci papa sfătuia pe popor să se dea în lături, făgăduindu-le că nu va îngropa îndată sfintele moaşte, ci va aştepta până ce toţi le vor săruta şi se vor sfinţi cu atingerea. Şi abia înduplecându-se, s-au retras puţin şi ducând sfintele moaşte în biserica cea mare, le-au lăsat o săptămână ca oricine să se atingă şi să se închine lor.

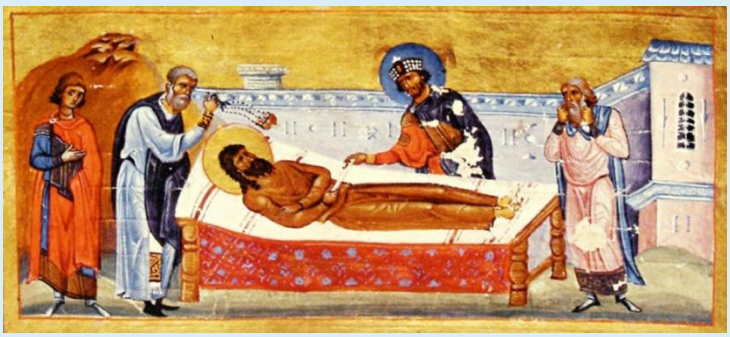

Toată săptămâna aceea părinţii şi mireasa sa au şezut în biserică, plângând lângă cinstitele moaşte. Dar împăratul a poruncit să se pregătească o raclă de marmură şi de smaragd şi să o împodobească cu aur, apoi au pus într-însa pe Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu. Şi îndată a izvorât din sfintele moaşte mir cu bună mireasmă şi a umplut racla, încât se ungeau cu acel mir toţi pentru vindecarea tuturor neputinţelor. Şi au făcut îngropare cinstită Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu, slăvind pe Dumnezeu, Cel prea mărit şi închinat în Treime.

Sfântul Alexie s-a mutat la cele veşnice în a şaisprezecea calenda a lui aprilie, adică la 17 martie, în anul de la facerea lumii 5919, iar de la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu 411, împărăţind în Roma Onorie, pe vremea papei Inocenţiu, iar în Constantinopol ţinând împărăţia Teodosie cel mic (408-450). Dar peste toţi

stăpânind Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, Căruia se cuvine slava, în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu

În această lună (martie), în ziua a şaptesprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu.

Preacuviosul părintele nostru Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian şi al Aglaidei, care erau de neam nobil şi bogaţi. Ajungând la vârsta potrivită, tatăl său i-a ales soţie, pregătindu-i cămara de nuntă.

După căsătorie, când a intrat în cămara de nuntă, în care se găsea soţia lui, în loc să rămână acolo cu ea, şi-a scos inelul său şi dându-i-l şi binecuvântând-o, a ieşit în ascuns din casă şi a plecat îndată la Edesa. Şi venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace şi zdrenţuite, hrănindu-se din milă şi îndurarea celor ce veneau la biserică.

Mai târziu a plecat de acolo, căci nu se mai putea să rămână mai multă vreme ascuns, din cauza virtuţilor lui, fiindcă mulţi, înţelegându-i viaţa lui virtuoasă, veneau mereu la el şi-l stânjeneau, şi a voit să se ducă în Tarsul Ciliciei, la biserica Sfântului apostol Pavel, dar nu şi-a putut împlini această dorinţă, deoarece corabia cu care călătorea, împinsă fiind de vânt, a fost îndrumată într-altă parte. Ajungând deci la Roma, a venit la casa părinţilor lui.

Aici, ne mai fiind cunoscut de nimeni, îşi petrecea viaţa înaintea porţii casei sale, luat în derâdere şi batjocorit de înşişi servitorii lui, pătimind atât de mult, cât poate pătimi un om străin lipsit de orice îndrăzneală din partea unor oameni petrecăreţi şi gălăgioşi.

Când a simţit că i se apropie fericitul sfârşit, a cerut o bucată de hârtie şi a scris pe ea cine este şi unde s-a născut. Şi a păstrat această hârtie la el, până când împăratul Onoriu, după o descoperire dumnezeiască, venind la el, l-a găsit dându-şi duhul. Şi rugându-se de el şi luând de la el scrisoarea şi citind-o în auzul tuturor, au cunoscut cu toţii cele cu privire la el. Deci, toţi fiind cuprinşi de spaimă, au luat şi au îngropat cu cinste şi cu mare cuviinţă sfintele lui rămăşiţe în biserica Sfântului apostol Petru, moaştele lui răspândind după aceea miruri cu bun miros şi vindecări tuturor celor ce se apropiau de ele.

Sinaxar - Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu - 17 martie

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-alexie-omul-lui-dumnezeu-17-martie/

***

Puțini sunt sfinții care s-au învrednicit de numiri speciale. Toți sfinții sunt importanți și toți egali în cinstire pentru că toți s-au învrednicit de slava lui Dumnezeu. Amintirea Bisericii i-a păstrat pe unii sfinți cu apelative speciale. Spre exemplu cel mare, sau teologul. Sfântul Alexie prăznuit astăzi a fost numit omul lui Dumnezeu. Alexie, omul lui Dumnezeu.

Alexie s-a născut în Roma, rod al rugăciunilor părinților săi Eufimian și Aglaia care își doreau nespus de mult un copil. A studiat științele vremii și a dus o viață evlavioasă. Părinții săi au găsit o mireasă deosebită pentru el. În noaptea nunții însă, Alexie i-a lăsat acesteia inelul a binecuvântat-o și a fugit pe ascuns în Mesopotamia.

A ajuns în cetatea Edessa și aici s-a așezat lângă biserica Născătoarei de Dumnezeu sub un portic și a început să ducă o viață plină de nevoințe. Trăia din ceea ce oamenii îi ofereau ca milostenie, iar ce prisosea dădea la rândul său mai departe celor săraci ca el. Șaptesprezece ani s-a nevoit astfel în Edessa. Cu rânduială de la Maica Domnului oamenii au înțeles înălțimea vieții duhovnicești a cerșetorului Alexie și au început să vină după binecuvântare.

Văzând slava pe care i-o dădeau oamenii Alexie a hotărât să se întoarcă la Roma și să trăiască în casa părinților. Anii grei de nevoință și-au lăsat urme adânci în trupul său încât era de nerecunoscut.

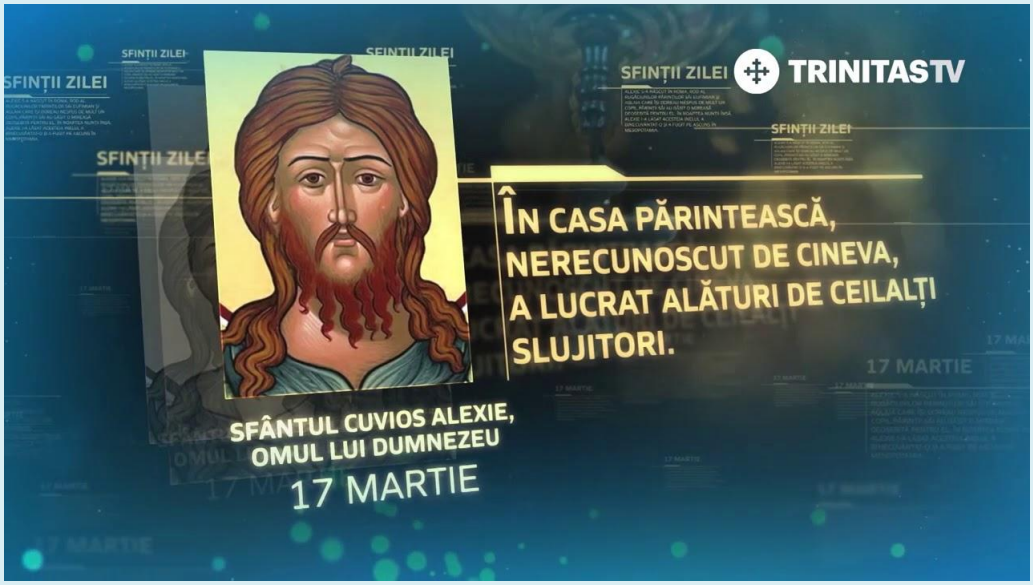

Ajuns acasă i-a cerut cu smerenie tatălui său să îl lase să lucreze alături de ceilalți slujitori ai casei sale. I-a fost dată o cămăruță într-un colț al curții unde a locuit aproape șaptesprezece ani în nevoință ascunsă și îndurând multe umilințe de la ceilalți servitori, el care era de fapt stăpân al lor.

Descoperindu-i-se apropierea sfârșitului de către Domnul, a lăsat scris familiei sale rugămintea de a îl ierta pentru suferința pe care le-o cauzase, adeverind că este el, Alexie, prin notarea unor lucruri știute numai de el și de soția sa.

A trecut la Domnul în anul 411. Prin descoperire de la Dumnezeu au venit la sicriul său arhiepiscopul Romei Inocențiu și însuși împăratul roman. Sfintele sale moaște au fost așezate în loc de cinste. Au fost redescoperite în anul 1216.

O pildă a vieții sale: milostenia. Atunci când ajutăm un nevoiaș nu știm cui dăm. Dăruim poate lui Hristos Însuși ascuns într-un om al lui Dumnezeu, precum oarecând Alexie.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu

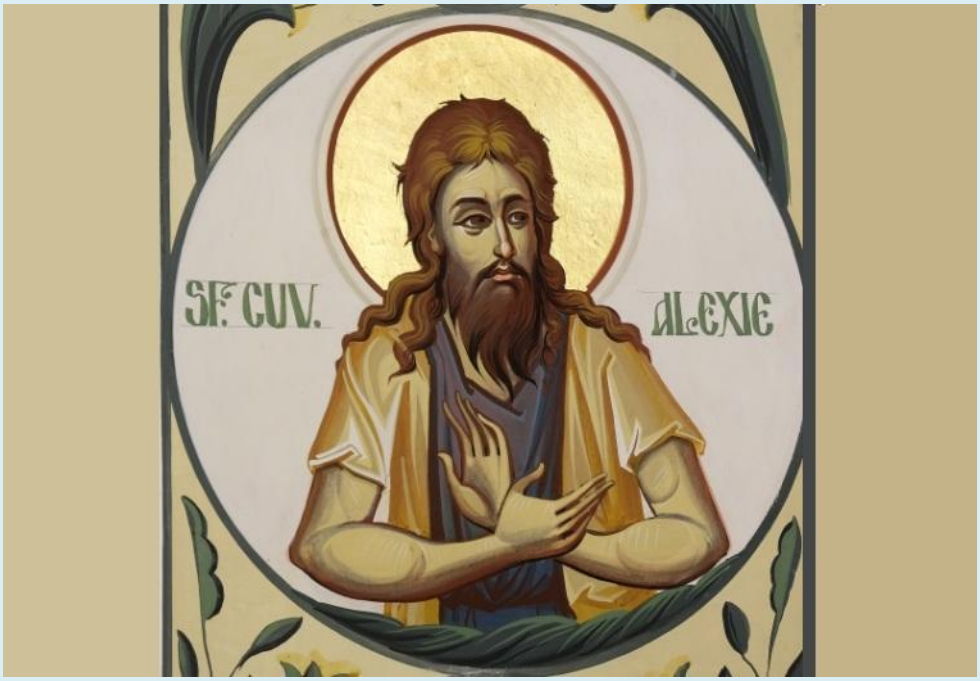

Sfântul Alexie (†411) a trăit pe vremea împăratului Honoriu (395-423), iar părinţii săi se numeau Eufimian şi Aglaida. Tatăl său, Eufimian era mare dregător, cu multă avere, mii de slugi şi multe palate, iar mama sa, Aglaida era credincioasă şi cu frica lui Dumnezeu. Cu cât înainta în vârstă, cu atât creştea şi în sufletul lui Alexie dorinţa nemuririi şi a vieţii veşnice. De multe ori se simţea răpit în altă lume, numai la gândul veşnicei fericiri. Drept aceea, se înfrâna, purtând în taină pe trupul său o haină aspră de păr.

Pentru a nu-şi supăra familia, a primit să se căsătorească, dar chiar în noaptea nunţii a fugit, în taină, îmbrăcat în haine sărăcăcioase, luând din ale sale, aur şi pietre scumpe din destul. Deci, a fugit sfântul la Edesa unde a vieţuit în nevoinţe 17 ani.

Fiind iubit de Dumnezeu, s-a făcut descoperire despre el şi un glas îl numea pe Alexie „omul lui Dumnezeu”. După aceasta, sfântul s-a hotărât să trăiască lângă casa părinţilor săi, ca un necunoscut. Şi aici a vieţuit în aspre nevoinţe, batjocorit şi umilit de slugile tatălui său, vreme de 17 ani.

Cu voia lui Dumnezeu i s-a descoperit sfântului mai dinainte ziua morţii sale şi atunci el şi-a scris toată viaţa, păstrând scrisoarea la sânul lui. Chiar în ziua sfârşitului său a trecut pe acolo împăratul Honoriu, care a citit acea scrisoare. Şi toţi s-au minunat aflând viaţa înaltă a „omului lui Dumnezeu”.

Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu. Duminica I din Post (a Ortodoxiei)

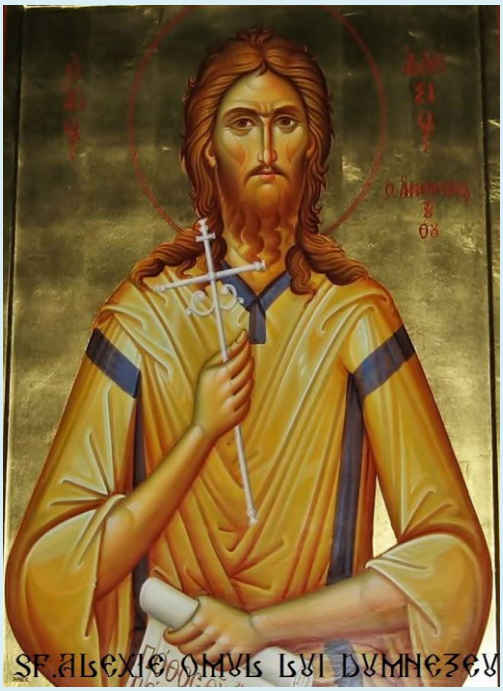

În vremea dreptcredinciosului împărat Honoriu (395-423), era, în Roma cea veche, un bărbat credincios, anume Eufimian, mare dregător, cu multă avere, mii de slugi şi multe palate, iar femeia lui, Aglaida cu numele, era credincioasă şi cu frica lui Dumnezeu, dar nu avea copii.

Şi erau oameni buni şi darnici, că, iubind pe Dumnezeu, iubeau şi pe săraci şi în fiecare zi puneau trei mese în casa lor pentru sărmani, văduve, străini şi bolnavi.

Adesea, Eufimian se smerea înaintea lor, zicând: ,,Nu sunt vrednic să calc pe pământul lui Dumnezeu”. Deci, după multe rugăciuni, Dumnezeu le-a dăruit rod pântecelui şi au născut un fiu şi, veselindu-se, l-au botezat şi i-au pus numele Alexie.

Iar când s-a făcut mare, l-au dat la învăţătura cărţii şi tânărul a ajuns foarte înţelept. Cu cât înainta în vârstă, cu atât creştea în sufletul lui şi dorinţa nemuririi şi a vieţii veşnice.

De multe ori, se simţea răpit în altă lume, numai la gândul veşnicei fericiri. Toate bunătăţile pământeşti i se păreau lucruri de nimic, puse alături de bucuria acestei nădejdi.

Drept aceea, s-a hotărât să se lepede de toate bunătăţile cele de puţină vreme şi trecătoare ale vieţii de aici, şi, aşa, cu sufletul dezrobit de ispite, să moştenească viaţa veşnică întru Hristos. Deci, a început a se înfrâna, purtând în taină pe trupul său o haină de păr aspră şi mult postea şi priveghea, având în suflet dorinţa de a sluji lui Dumnezeu întru feciorie toată viaţa.

Dar, ca să nu-şi supere părinţii, a primit să se căsătorească, însă chiar în noaptea nunţii a fugit, în taină, îmbrăcat în haine sărăcăcioase, luând din avuţiile sale aur şi pietre scumpe din destul.

Deci, a tocmit o corabie şi, plecând, s-a ascuns departe, în părţile de răsărit ale împărăţiei, tocmai în cetatea Edesa din Mesopotamia. Iar după ce s-a închinat chipului celui nefăcut de mână, adică Sfintei Mahrame trimise de Domnul Iisus lui Avgar, regele Edesei, a vieţuit acolo, necunoscut şi în sărăcie, vreme de 17 ani, locuind lângă biserica Născătoarei de Dumnezeu, din cetatea aceea.

Şi-a vândut, apoi, toate lucrurile de preţ, pe care le luase de acasă, şi, împărţind la săraci preţul câştigat, s-a îmbrăcat în haine şi mai sărace şi s-a făcut pe sine ca unul din cei care cerşesc milostenie, totdeauna postind, numai puţină pâine şi apă gustând şi împărtăşindu-se în toate duminicile cu dumnezeieştile Taine ale lui Hristos. Iar, de lua vreo milostenie de la creştini, o împărţea cu ceilalţi săraci, mai bătrâni.

Şi avea totdeauna faţa lui plecată, iar mintea lui era sus, întru dumnezeieşti gânduri îndeletnicindu-se, şi atât i se uscase trupul de atâta înfrânare, încât i se veştejise frumuseţea feţei lui, ochii i se adânciseră, numai pielea şi oasele i se vedeau şi ajunsese de nerecunoscut.

Deci, fiind el iubit de Dumnezeu, s-a făcut descoperire despre el unui slujitor al acelei biserici, şi un glas ceresc îl numea pe Alexie „Omul lui Dumnezeu”, arătând că, precum pe capul împăratului stă coroana, aşa Duhul Sfânt odihneşte peste acesta şi rugăciunea lui, ca o tămâie cu bun miros, de-a pururea urcă înaintea lui Dumnezeu.

Şi mulţi au cunoscut atunci viaţa lui cea sfântă şi au început a-l cinsti. Iar sfântul, fugind de slava omenească, a plecat din Edesa, neştiind nimeni şi, aflând o corabie la malul mării, care mergea în Cilicia, s-a urcat, gândind să vieţuiască în cetatea Sfântului Pavel, în Tarsul Ciliciei, unde nu-l cunoştea nimeni.

Dar, fără de veste, din voia lui Dumnezeu, s-a făcut aprigă furtună pe mare şi corabia, purtată de valuri, a ajuns la Roma. Atunci a hotărât să vieţuiască lângă casa părinţilor săi, ca un necunoscut. Sfântul a ieşit în întâmpinarea tatălui său, celui iubitor de săraci şi de străini.

Şi, fără să fie recunoscut, sub înfăţişarea unui călător sărac, a căpătat învoire de la el să i se facă o colibă chiar la porţile palatului, şi, în amintirea fiului său înstrăinat, tatăl a poruncit slugilor să aibă grijă a-i da hrană de la masa stăpânilor.

Şi a petrecut sfântul aici multă vreme, alţi 17 ani, batjocorit şi umilit de slugile tatălui său, dar iubit de sărmanii din cetate, care găseau la el un cuvânt de folos, un sfat înţelept şi un braţ oricând gata să-i ajute să-şi poarte povara sărăciei lor.

Deci, cu voia lui Dumnezeu, s-a descoperit sfântului, mai dinainte, ziua morţii sale şi atunci cuviosul şi-a scris toată viaţa, păstrând scrisoarea la sânul său.

Iar în acelaşi timp s-a făcut glas din cer în biserica Sfinţilor apostoli din Roma, pe când slujea acolo Sfântul arhiepiscop Inocenţiu (401-417), de faţă fiind şi împăratul Honoriu, zicând să caute pe ,,Omul lui Dumnezeu" care a răposat, ca să fie rugător pentru cetate.

Şi a doua oară s-a auzit glas arătând că în casa lui Eufimian se află acela. Deci au mers acolo şi, văzând pe sfântul, care tocmai murise, au aflat în sânul lui scrisoarea, unde era înfăţişată viaţa lui. Şi s-au minunat părinţii şi soţia lui, dar şi toată cetatea, aflând viaţa înaltă şi ascunsă a ,,Omului lui Dumnezeu" şi văzând cât de multe căi de sfinţenie are Dumnezeu în lume, pentru cei care ascultă de chemările Duhului Său.

Sfântul Alexie a răposat în anul 411, fiind îngropat cu cinste la Roma. Capul său se află acum în Mănăstirea Lavra din Peloponez (Grecia), iar părţi din moaştele sale se găsesc şi în alte sfinte locaşuri din Muntele Athos şi din alte locuri ale lumii creştine.

Duminica Ortodoxiei

În prima Duminică a Postului Paștilor, Biserica ne amintește de biruința Ortodoxiei asupra iconoclasmului, prin decizia Sinodului VII Ecumenic din anul 787, consfințită de Sinodul din anul 843.

S-a stabilit, atunci, că „asemenea modelului cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, tot aşa să fie înălţate cinstitele şi sfintele icoane, fie din culori sau din mozaic sau din orice alt material potrivit, în sfintele lui Dumnezeu Biserici, pe sfintele vase, pe sfintele veşminte, pe ziduri şi pe lemn, în case şi lângă drumuri; şi anume icoana Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi a prea curatei Stăpânei noastre, Sfintei Născătoare de Dumnezeu, cinstiţilor îngeri şi tuturor sfinţilor şi cuvioşilor bărbaţi”.

Acest eveniment a fost generalizat în întreaga Biserică abia în secolul al XI-lea, fapt demonstrat și de lipsa unor pericope biblice specifice în cadrul Sfintei Liturghii.

***

Tot în această zi, în toate bisericile și mănăstirile de pe cuprinsul Patriarhiei Române se organizează colecte pentru Fondul Central Misionar.

Înființat de către patriarhul Justinian Marina (1948-1977), Fondul Central Misionar este destinat nevoilor misionare și filantropice ale Bisericii Ortodoxe Române.

Banii strânși în urma colectei sunt folosiți în exclusivitate pentru ajutorarea parohiilor misionare, pentru repararea, construirea și împodobirea noilor locașuri de cult din regiunile defavorizate, pentru ajutorarea comunităților românești din străinătate și pentru susținerea programului filantropic al Bisericii noastre.

Proloage - Pomenirea cuviosului Alexie, omul lui Dumnezeu (411)

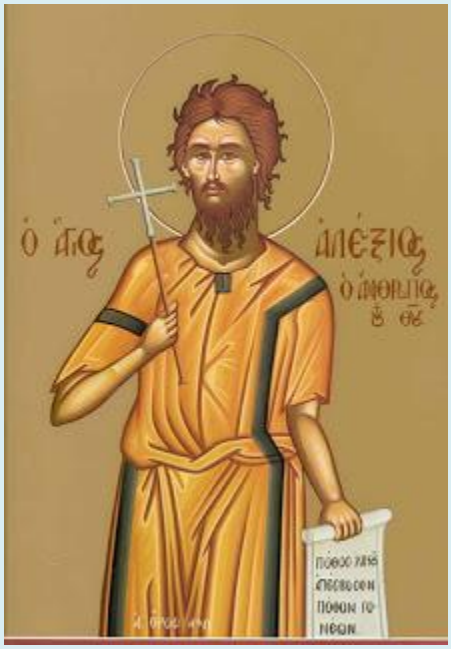

Luna martie în 17 zile: pomenirea cuviosului Alexie, omul lui Dumnezeu (411).

În vremea dreptcredinciosului împărat Honorius (395-423), a fost la Roma cea veche un bărbat credincios, anume Eufimian, mare dregător la cârma împărăției, cu multă avere, mii de slugi și multe palate, iar femeia lui, Agaida cu numele, era credincioasă și cu frica lui Dumnezeu: dar nu avea copii. Și erau oameni buni și darnici, că, iubind pe Dumnezeu, iubeau și pe săraci și, în fiecare zi, puneau trei mese în casa lor, sărmanilor, văduvelor, străinilor și bolnavilor. Și, adesea el se smerea înaintea lor, zicând: "Nu sunt vrednic să calc pe pământul lui Dumnezeu."

Deci, aducându-și Dumnezeu aminte de el, le-a dăruit rod pântecelui lor și au născut fiu și, veselindu-se, l-au botezat și i-au pus numele Alexie. Iar când s-a făcut mare, l-au dat pe el la învățătura cărții și tânărul s-a făcut prea înțelept. Și cu cât înainta în viață, cu atât creștea în sufletul lui și dorința nemuririi și a vieții veșnice.

De multe ori, se simțea răpit în altă lume, numai la gândul veșnicei fericiri. Toate bunătățile pământești i se păreau lucruri de nimic, puse alături de bucuria acestei dulci nădăjduiri. Drept aceea, și-a pus în mintea sa să se lepede de toate bunătățile, cele de puțină vreme și trecătoare ale vieții de aici, și, așa, cu sufletul liber de ispite, să moștenească viața cea veșnică, dulcea desfătare a credinței în Hristos. Deci, a început a se înfrâna, purtând, în taină, pe trupul său, o haină de păr, aspră. Asemenea, ca să nu-și supere familia, a primit să se căsătorească, dar chiar în

noaptea nunții, a fugit, în taină, îmbrăcat în haine sărăcăcioase, luând însă din ale sale, aur și pietre scumpe din destul.

Deci, a tocmit o corabie și, plecând, s-a ascuns departe, în părțile din răsărit ale împărăției, tocmai în cetatea Edesa, din Mesopotamia. Iar, dacă s-a închinat chipului celui nefăcut de mână, trimis de Domnul Iisus lui Avgar, regele din Edesa, și-a petrecut cealaltă parte a vieții, necunoscut și în sărăcie, vreme de șaptesprezece ani, locuind lângă biserica Născătoarei de Dumnezeu, din cetate.

Și-a vândut, apoi, toate lucrurile de preț, ce luase de acasă și, împărțind la săraci aurul ce câștigase, s-a îmbrăcat în haine și mai sărace și s-a făcut pe sine ca unul din cei care cer milostenie, totdeauna postind, puțină pâine și apă gustând și împărtășindu-se în toate duminicile, cu dumnezeieștile Taine ale lui Hristos.

Iar, de lua vreo milostenie de la creștini, o împărțea cu ceilalți săraci, mai bătrâni. Și avea totdeauna fața lui plecată, iar mintea lui era sus, întru dumnezeiești gânduri îndeletnicindu-se și atât i se uscase trupul, de atâta înfrânare, încât i se veștejise frumusețea feței lui, vederea i se întunecase, ochii i se adânciseră, numai pielea și oasele i se vedeau și ajunsese de nerecunoscut.

Deci, fiind el iubit de Dumnezeu, s-a făcut descoperire, despre dânsul, printr-un vis; și un glas îl numea pe Alexie, "Omul lui Dumnezeu", arătând că, precum pe capul împăratului stă coroana, așa Duhul Sfânt odihnește peste dânsul și că rugăciunea lui, ca o tămâie cu bun miros, de-a pururea urcă înaintea lui Dumnezeu. Și s-a știut atunci, de mulți, viața lui cea sfântă și au început a-l cinsti.

Iar sfântul, fugind de slava omenească, a plecat din Edesa, neștiind nimeni și, aflând o corabie la malul mării, care mergea în Cilicia, s-a urcat într-însa, gândind să petreacă în cetatea Sfântului Pavel, unde nu-l știa nimeni, în Tarsul Ciliciei. Dar, fără de veste, din voia lui Dumnezeu, s-a făcut aprigă furtună pe mare și corabia, purtându-se de valuri, a ajuns la Roma.

Hotărât să petreacă în casa părinților săi, ca un necunoscut, sfântul a ieșit în întâmpinarea tatălui său, celui iubitor de săraci și de străini. Și, fără să fie recunoscut, sub înfățișarea unui călător sărac, a căpătat învoirea de la dânsul să i se facă o colibă, chiar la porțile palatului și, în amintirea fiului său înstrăinat, tatăl a poruncit slugilor să aibă grijă a-i da hrană de la masa stăpânilor. Și a petrecut sfântul aici multă vreme, alți șaptesprezece ani, batjocorit și umilit de slugile tatălui său, dar iubit de sărmanii din cetate, care găseau la el un cuvânt bun, un sfat înțelept și un braț oricând gata să-i ajute să-și poarte povara sărăciei lor. Deci, cu

voia lui Dumnezeu, i s-a descoperit sfântului, mai dinainte și ziua morții sale și și-a scris atunci sfântul toată viața sa, păstrând scrisoarea la sân.

Iar, trecând pe acolo, ca din întâmplare, chiar în ziua când Sfântul Alexie și-a dat sfârșitul, împăratul Honorius a întrebat cine este săracul cel mort în uliță. Și, căutând printre zdrențele sfântului, slujitorii împărătești au aflat în sânul lui scrisoarea, pe care au dat-o împăratului să o citească. Și s-au minunat toți, aflând viața înaltă și ascunsă a "Omului lui Dumnezeu" și văzând cât de multe căi de sfințenie are Dumnezeu în lumea celor care ascultă de chemările Duhului Său.

Și s-a mutat la ceruri Sfântul Alexie la 17 martie, împărățind în Roma Honorius, în vremea lui Inochentie papa, iar la Constantinopol ținând împărăția Teodosie cel tânăr, iar peste toți, stăpânind Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Căruia Se cuvine slava în veci . Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric.

Ne-a spus nouă ava Ioan sihastrul, că auzise pe părintele Ștefan, spunând așa: "Când eram, în viața de obște a marelui Părinte Teodosie, începătorul vieții de obște, se aflau acolo doi frați, care își făcuseră legământ, că nici în viața lor, nici după moarte, nu se vor despărți unul de altul. Deci, cât au fost în mânăstire, la toți le erau de folos. Iar unul dintr-înșii a început a fi mult ispitit de demonul desfrânării și, neputând suferi războiul, a zis fratelui său: "Slobozește-mă pe mine, frate, că mă supără rău desfrânarea și mă voi duce în lume".

Iar fratele a început a-l ruga pe el, zicând: "Nu frate, să nu-ți pierzi ostenelile tale".

Dar el i-a zis lui: "Să mergem împreună în lume, ca să-mi împlinesc pofta mea, sau lasă-mă să mă duc singur".

Iar fratele, nevoind să-l lase, s-a dus cu dânsul în cetate. Deci, fratele cel cu războiul a intrat într-o casă de desfrâu, iar celălalt, stând afară, a luat țărână și și-a presărat-o pe capul său, cu lacrimi udându-se pe sine și muncindu-se.

Iar după ce a ieșit din casa aceea, cel ce se desfrânase, i-a zis lui celălalt frate: "Cu ce te-ai folosit, frate, din desfrânare? Vezi ce pagubă ai primit; să mergem măcar, de acum, încolo, iarăşi la mănăstirea noastră".

Iar el i-a răspuns lui: "Nu mai pot, de acum, să merg în pustietate, dar tu, de voieşti, du-te, că eu în lume vreau să petrec".

Și, mult rugându-l pe el, fratele n-a putut să-l plece ca să meargă cu dânsul în pustie. Deci, a început şi acela a petrece cu dânsul în lume şi se învoiau cu oamenii la lucru, ca să se hrănească.

Într-acea vreme însă, un părinte, Avramie, care era blând și foarte bun și care, mai pe urmă, a fost făcut episcop în Efes, zidea o mânăstire, după ce mai zidise alta în Constantinopol, care se numea mănăstirea lui Avramie. Deci, mergând acolo amândoi frații, s-au tocmit la lucru și își luau plata lor cea hotărâtă. Și fratele acela, mergea în fiecare seară în cetate, cheltuindu-şi, în desfrânări, câștigul său. Iar celălalt frate, în fiecare zi, postea în tăcere, nevorbind cu nimeni.

Iar lucrătorii, văzându-l pe el în toate zilele, nici mâncând, nici vorbind cu cineva, ci luând aminte la sine, cu toată tăcerea și smerenia, au spus fericitului Avramie despre dânsul și despre viața lui.

Atunci, fericitul Avramie l-a chemat pe el și i-a zis: "De unde ești, frate? Și care-i lucrul tău?"

Iar el, pe toate, pe rând, i le-a spus lui. "Pentru fratele, a zis el, toate le rabd, ca să-mi vadă Dumnezeu necazul meu și să mântuiască pe fratele meu".

Acestea auzindu-le, fericitul Avramie, i-a zis lui: "Domnul ți-a dăruit ție sufletul fratelui tău".

Și, după ce a slobozit părintele Avramie pe fratele, îndată, ieșind din chilie, iată și fratele cel rătăcit a venit și i-a zis lui: "Frate iubite, du-mă pe mine în pustie, ca să mă mântuiesc". Deci, îndată, luându-l pe dânsul, l-a dus în peștera cea aproape de râul Iordan și l-a închis pe el acolo și, acela, după puțină vreme, mult sporind după Dumnezeu, a răposat întru Domnul.

Apoi, fratele său a petrecut, după moartea celui care se pocăise, întru aceeași peșteră, după făgăduință, ca și el să se sfârșească tot acolo. Însă, la acest frate, a venit un oarecare bătrân, din Lavra Sfântului Gherasim și i-a zis lui: "Spune-mi mie, frate, întru atâta vreme a liniștii tale și a postirii, ce ai izbândit"?

Și i-a răspuns lui fratele: "Să mergi acum la chilia ta, părinte, iar după zece zile să vii și-ți voi spune ție".

Deci, bătrânul, după cele zece zile venind, a aflat pe fratele răposat, iar deasupra lui a găsit scris așa: "Iartă-mă ava, dar niciodată, făcându-mi pravila, nu mi-am lăsat pe pământ mintea mea."

Dumnezeului nostru slavă, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu

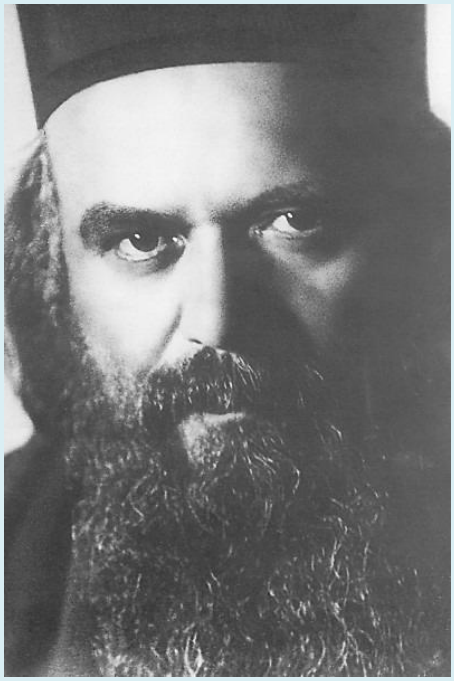

Nepătrunse sunt căile pe care îi poartă Dumnezeu pe cei care doresc din tot sufletul să-I placă Lui şi să împlinească Legea Lui cea sfântă.

În timpul împăratului Honorius a trăit la Roma Eufimian, un demnitar de rang foarte înalt, respectat de întreaga cetate şi foarte bogat, împreună cu soţia lui Aglae, duceau amândoi o viaţă plăcută lui Dumnezeu. Deşi foarte bogat, Eufimian şi soţia lui luau masa o singură dată pe zi, după apusul soarelui.

Această binecuvântată familie aveau un unic fiu, pe Alexie. Când a ajuns la vârsta cuvenită, Eufimian 1-a cununat pe Alexie cu o fecioară încuviinţată, dar împotriva voinţei tânărului. De aceea, chiar din seara nunţii, Alexie a părăsit în taină nu doar legătura pe care nu a dorit-o, ci şi casa părinţilor săi.

El s-a îmbarcat într-o corabie cu care a plutit până în cetatea Edessei din Mesopotamia, unde se afla minunata icoană, cunoscută în toată creştinătatea, a chipului Mântuitorului, trimisă acolo de Mântuitorul însuşi, la dorinţa regelui Abgar. Închinându-se înaintea acestei minunate icoane, Alexie s-a înveştmântat în straie de cerşetor şi astfel a vieţuit el în acea cetate timp de şaptesprezece ani, neîncetat rugându-se lui Dumnezeu din pridvorul Bisericii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Când li s-a făcut cunoscut celorlalţi că acesta este un om al lui Dumnezeu, el s-a înspăimântat de lauda oamenilor ca de o primejdie de moarte şi în taină a plecat şi de acolo, îmbarcându-se în corabie, sfântul a voit să ajungă în Laodiceea. Dar potrivit minunatei purtări de grijă a lui Dumnezeu, corabia a fost luată de vânturi şi purtată pe ape chiar până la Roma.

Văzând în această întâmplare degetul lui Dumnezeu, Alexie a hotărât să meargă la casa tatălui său şi acolo, sub chip de străin, să-şi petreacă în continuare cu pocăinţă cealaltă vreme a vieţii sale.

Tatăl lui nu 1-a recunoscut, dar milostiv fiind, i-a îngăduit să locuiască în curţile sale, într-o mică colibă. Sfântul Alexie a rămas în această colibă timp de alţi şapte-sprezece ani, hrănindu-se numai cu pâine şi cu apă. Batjocorit de slugi în nenumărate feluri, el a îndurat toate până la sfârşit.

Când i s-a apropiat sfârşitul, el a alcătuit o scrisoare, a strâns-o în mână şi întinzându-se, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 17 martie a anului 411 după Hristos.

În acelaşi moment, de faţă fiind împăratul şi patriarhul, o vedenie s-a arătat în Biserica celor doisprezece apostoli, ca un glas mare care a grăit şi a zis: „Căutaţi-1 pe omul lui Dumnezeu." La scurt timp după aceea s-a descoperit că acest om al lui Dumnezeu locuia în casa lui Eufimian.

Împăratul, împreună cu patriarhul şi cu tot clerul şi curtea imperială au sosit la casa lui Eufimian şi discutând din destul, au înţeles că acel om al lui Dumnezeu este cerşetorul pe care îl primise Eufimian în curţile sale cu şaptesprezece ani în urmă.

Când au intrat în colibă, ei 1-au aflat pe Alexie răposat, dar faţa lui strălucea ca soarele. Au aflat în mâinile lui şi scrisoarea şi aşa 1-au cunoscut părinţii pe fiul lor Alexie. Aşa şi mireasa lui, care a trăit timp de treizeci şi patru de ani fără el, în deplină curăţie, 1-a aflat pe soţul ei. Toţi se aflau în uimire şi durere de nedescris.

Dar după aceea s-au mângâiat, văzând cum Dumnezeu îi prea slăveşte pe aleşii lui.

La atingerea de sfintele sale moaşte bolnavii se vindecau, căci din trupul lui izvora un mir bine mirositor.

Trupul său a fost înmormântat într-un sarcofag din piatră de marmură şi iasp. Sfântul său cap se odihneşte în Biserica Sfântului Lavru din Peloponez.

Cântare de laudă la Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu

Cântare de laudă la Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu | Chilia Buna Vestire | Sfântul Munte Athos:
https://www.facebook.com/watch/?v=459875312544069

***

Toate cele pe care lumea le iubeşte
Alexie desăvârşit le-a lepădat.

Spre Dumnezeu, pe calea cea strâmtă,
În luntrea vieţii el a plutit.

Mai întâi de dragul lui Hristos
El a dorit ca să fie sărac;
Apoi şi casa bogată a părinţilor săi
El o a părăsit.

Plecând în pământ străin,
Apoi iar întorcându-se,
Lui nici bogăţia
Şi nici sărăcia

Prilej spre păcat nu i s-au făcut.

Ci el pururea mintea la Dumnezeu
O a ridicat,
Cu rugăciune, postiri,
Şi credinţă tare
Care mişcă munţii din loc.

Maica lui Aglae,
Şi bătrânul tată Eufimian
Şi mireasa cea credincioasă,
De durere, vârstă şi postiri topită,
Cu durere l-au plâns.

Slugile la acest cerşetor strigă
Şi-l lovesc,
Dar cine este cerşetorul,
ei nici nu bănuiesc.

Ei nici bănuiesc că acesta este
însuşi moştenitorul stăpânului lor.

Însă despre acestea, moştenitorul, stăpân, tace.
Căci el încă din tinereţe bogăţiile lui cele mari
Le-a dispreţuit,
Pentru ca moştenitor cereştii veşnicii
Să fie.

Sfântul însă şi după a lui moarte
nu poate să se mai ascundă,
Căci Domnul însuşi
Îl face cunoscut.

Căci cel care prin viaţa lui
Pe Domnul îl slăveşte,
Slăvit este la rândul lui
De Dumnezeu.

Alexie pe Domnul îl slăveşte
Şi de aceea prea slăvit sfânt este el.

Cu adevărat om al lui Dumnezeu este el,
Acum şi până în veac.

Cugetare

De ce am venit noi pe acest pământ şi care este scopul vieţii noastre în el? ***Scopul vieţii noastre pe pământ este acela de a-L iubi pe Dumnezeu.*** El este acela de a ne strădui din răsputeri să-L iubim pe el, mai mult decât păcatul. El este acela ca, prin dragostea noastră mică şi nestatornică, să ne străduim măcar să răspundem marii şi statornicei Lui iubiri. Doar iubirea lui Dumnezeu este întotdeauna mare, pe când a noastră este întotdeauna şovăitoare.

Dumnezeu îşi arată întotdeauna din belşug iubirea Lui, atât în ceruri, cât şi pe pământ. Căci această viaţă scurtă ne este dată nouă ca o şcoală, iar ca examen ne este dat să ne punem întrebarea dacă vrem sau nu să răspundem cu iubire la marea iubire a lui Dumnezeu faţă de noi.

„În fiecare ceas şi în fiecare zi a vieţii noastre, ni se cere să ne dovedim iubirea noastră faţă de Dumnezeu," zice Sfântul Isac Sirul. Căci în fiecare ceas şi în fiecare zi îşi arată Dumnezeu marea Sa iubire faţă de noi. Da, în fiecare zi şi în fiecare ceas noi stăm la mijloc între Dumnezeu şi păcat. Ori ne înălţăm până la îngeri dăruindu-I lui Dumnezeu iubirea noastră ori ne pogorâm până la iad nedându-I-o şi făcând voia diavolului.

Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu, L-a iubit pe Dumnezeu mai mult decât i-a iubit pe aleşii lui părinţi, pe aleasa lui mireasă şi toate bogăţiile în care se născuse. El a petrecut şaptesprezece ani ca un cerşetor departe de casa lui părintească şi de

părinţii lui şi alţi şaptesprezece ani i-a petrecut ca un sărman şi necunoscut în curţile părinţilor săi şi ca un dispreţuit şi batjocorit de toate slugile părinţilor lui. El toate acestea le-a făcut pentru iubirea lui Dumnezeu.

Milostivul Dumnezeu a răspuns cu îmbelşugată iubire la iubirea acestor treizeci şi patru de ani de suferinţe. El i-a dăruit robului Său Alexie veşnica răsplată şi bucurie, primindu-1 în slava îngerilor săi celor din ceruri, dar răsplătindu-1 şi cu slava facerii de minuni printre oamenii cei credincioşi, pe pământ.

Sfântul cuvios Alexie

Iubind Hristos Dumnezeu viaţa ta cea liniştită şi singuratică, smerită şi fără de răutate, fericite Alexie, luminător a toată lumea te-a arătat, strălucind mai mult decât soarele. Căci pe soţie şi avuţia cea vremelnică întocmai ca pe un praf le-ai socotit, necunoscut fiind mai apoi în casa părintească şi numai pe Hristos ai dorit, pe care L-ai iubit. Adu-ţi aminte, dar, de robii tăi, înaintea Împăratului tuturor, Hristos Dumnezeul nostru, neîncetat rugându-te pentru robii Săi, prea cuvioase. *(Dintre Stihirile ce se cântă la Vecernie)*

Cine va lăuda precum se cuvine cinstitele tale virtuţi şi cine le va cânta cu îndestulare, cugetătorule de Dumnezeu Alexie? Înţelepciunea ta, răbdarea şi blândeţea ta, înfrânarea şi cântarea cea neîntreruptă, asprimea cea desăvârşită a vieţii şi nesfârşita umilinţă; prin care, făcându-te deopotrivă cu îngerii, pururea te rogi pentru toată lumea. Pentru aceasta, auzi acum, cuvioase, de la toţi credincioşii: Bucură-te, podoaba cea plină de desfătare a cuvioşilor! *(Icosul ce se citeşte la Utrenie)*

O, minune! Cum ai rămas pururea ca un sărac în bogăţia cea nesfârşită a umilinţei, Alexie! Cum ai răbdat să fii batjocorit şi defăimat de slugile tale, prea înţelepte, care nu cunoşteau vieţuirea ta? *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Domnul, cu mare glas, te arată pe tine Romei întregi, ca pe comoară ascunsă, prea fericite, care şedeai în chip sărac şi care dăruieşti cu dar de tămăduiri pe toţi cei ce cu credinţă vin la tine. *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Capul Sfântului Alexie

Mormântul Sfântului Alexie

Din pricină că biserica unde se află mormântul este astăzi catolică, punem aici imaginea sa numai spre apropierea duhovnicească de Sfântul Alexie.

Icoana Maicii Domnului din Edessa a Sfântului Alexie

Icoana Sfântului Alexie pe care acesta o aduse cu sine din Edessa unde petrecuse vreme de 18 ani pe lângă biserica prea curatei Maici a Domnului. Pentru aceasta, fu aşezată cu evlavie deasupra mormântului său.

Căutând să faci din inima ta Biserică a Domnului, ai iubit a şedea în casa Născătoarei de Dumnezeu, mărite şi a privi de-a pururea frumuseţile cele cereşti. *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Sinaxar - Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu

Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu - frescă, mânăstirea Dionysiou, Athos, sec. XVI

Cuviosul Alexie s-a născut la Roma în vremea împăratului Arcadie (395-408 d. Hr.) şi Honorius (395-423 d. Hr.), din părinţi înstăriţi şi evlavioşi. Tatăl său, Eufimian, era senator şi îi iubea atât de mult pe săraci, încât în fiecare zi punea trei mese în casa sa orfanilor, văduvelor şi străinilor.

Soţia lui se numea Aglaida şi fiind stearpă, se ruga lui Dumnezeu să dobândească copii. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile şi le-a dăruit un fiu. Crescând copilul cu vârsta şi primind de la părinţii săi o bună educaţie, a devenit foarte înţelept şi propovăduitor al tainelor lui Dumnezeu.

Ajungând la vârsta desăvârşită, părinţii săi l-au căsătorit cu o fecioară de neam împărătesc.

În seara nunţii, intrând cuviosul în cămara de nuntă, şi-a scos inelul de aur şi brâul cel scump, le-a înapoiat soţiei sale şi luând suficienţi bani din averea sa, a părăsit în grabă palatul şi cetatea, şi a plecat în Laodicea din Siria şi, de acolo, în Edessa din Mesopotamia.

Cuviosul Alexie, dispreţuind deşertăciunea slavei lumeşti, a împărţit banii săracilor, chiar şi hainele sale şi după ce s-a îmbrăcat cu haine zdrenţuite şi cârpite, s-a aşezat în pridvorul Bisericii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ca unul dintre săraci. A ales, astfel, să trăiască cu post aspru întreaga săptămână şi numai duminica, după ce se împărtăşea cu Preacuratele Taine, gusta puţină pâine şi apă.

Părinţii săi l-au căutat peste tot şi neaflându-l, i-au trimis pe slujitori să-l caute. Unii dintre aceştia au ajuns până la Biserica din Edessa, dar nerecunoscându-l, s-au întors fără el în Roma, unde mama lui îl plângea cu durere şi, purtând haine sărăcăcioase, stătea la uşa casei sale, îndoliată zi şi noapte. La fel şi mireasa lui, îmbrăcată în sac, a rămas alături de soacra sa, tânguindu-se.

Cuviosul Alexie, plăcutul lui Dumnezeu, a rămas în pridvorul Bisericii Născătoarei de Dumnezeu vreme de şaptesprezece ani. Într-o noapte însă, Născătoarea de Dumnezeu i s-a arătat în vis ecleziarhului Bisericii şi i-a cerut să-I aducă la icoana Sa pe omul lui Dumnezeu. Ecleziarhul a ieşit îndată din Biserică, dar negăsind pe nimeni în afară de Alexie, a rugat-o pe Maica Domnului să-i arate cine este omul lui Dumnezeu, lucru care s-a şi întâmplat. Atunci ecleziarhul, luându-l de mână pe cuviosul Alexie, l-a dus în Biserică cu toată cinstea şi măreţia.

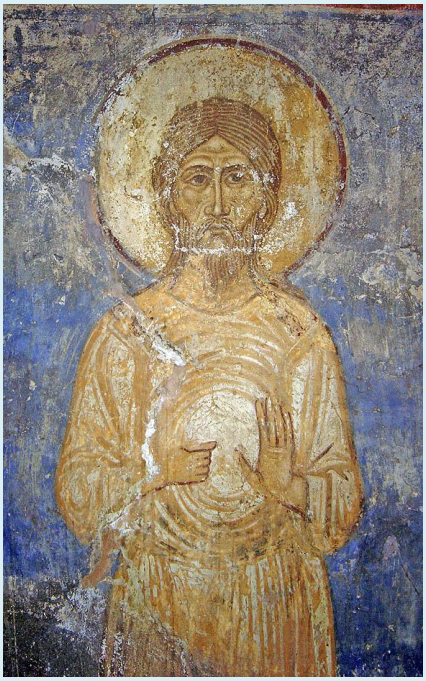

Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu - frescă, Mănăstirea Pskov, Rusia, sec XII

Văzând cuviosul că a devenit cunoscut, a plecat pe ascuns din cetatea Edessa, căutând să meargă în Tars la Biserica Sfântului apostol Pavel, unde nu va fi fost

cunoscut de nimeni. Însă purtarea de grijă a lui Dumnezeu l-a călăuzit spre alt tărâm, căci un vânt puternic a purtat corabia să până la Roma. Ieşind din corabie, Alexie a înţeles că Domnul a vrut să-l întoarcă acasă.

Când s-a întâlnit cu tatăl său, care nu şi-a recunoscut fiul, i-a cerut să se milostivească de el şi să-l lase să se hrănească din fărâmiturile ce cădeau de la masa lui. Tatăl său cu multă dragoste l-a primit şi desigur, i-a dat şi un slujitor care să-i poarte de grijă. Unii slujitori din casă îl umileau şi îl batjocoreau, însă cuviosul pe toate le răbda. Mâncarea sa o dădea săracilor, rămânând toată săptămâna fără mâncare şi apă, şi numai după împărtăşirea cu Sfintele şi Preacuratele Taine primea puţină pâine şi apă.

Aşa s-a nevoit el în casa părintească vreme de şaptesprezece ani, fără să fie recunoscut de nimeni. Când a venit vremea adormirii sale întru Domnul, a cerut de la sluga sa o hârtie şi şi-a scris toată viaţa, locurile pe unde a petrecut, dar şi unele dintre tainele pe care numai părinţii săi le cunoştea.

Într-o duminică, săvârşind arhiepiscopul Inochenţiu Sfânta Liturghie, s-a auzit un glas dumnezeiesc din Sfântul Altar, care îi îndemna pe credincioşi să-l caute pe omul lui Dumnezeu.

Într-o zi de vineri, cuviosul Alexie şi-a predat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, iar în după-amiaza aceleiaşi zile, credincioşii şi arhiepiscopul au venit la Biserică să-L roage pe Dumnezeu să le descopere pe omul sfânt al lui Dumnezeu. Atunci glasul dumnezeiesc i-a îndreptat spre casa lui Eufimian. După o vreme, arhiepiscopul împreună cu credincioşii au ajuns la casa lui Eufimian şi mare i-a fost mirarea, aflând pe cine caută aceştia în casa lui, mărturisindu-le că nu ştie pe nimeni care să aibă vreo faptă bună şi să fie plăcut lui Dumnezeu.

Însă slujitorul care îl îngrijea pe cuvios, îndemnat de putere dumnezeiască, le-a povestit despre modul de viaţă al săracului Alexie căruia îi slujea.

Eufimian, fără să ştie că sfântul adormise deja întru Domnul, a descoperit faţa acestuia, care strălucea ca a unui înger. În mâna cuviosului a văzut, desigur, hârtia pe care nu a putut să i-o smulgă din mână. Apoi, le-a spus celor ce venise că a găsit omul lui Dumnezeu.

Credincioşii şi arhiepiscopul s-au rugat cuviosului să le îngăduie să vadă scrisoarea pe care o ţinea în mână.

Îndată ce arhivarul Bisericii a citit scrisoarea, Eufimian şi-a dat seama că este fiul său, pe care îl căuta de ani de zile şi mare jale a căzut pe familia sa; plânset şi durere mare le-a cuprins pe femeie şi pe mireasa lui.

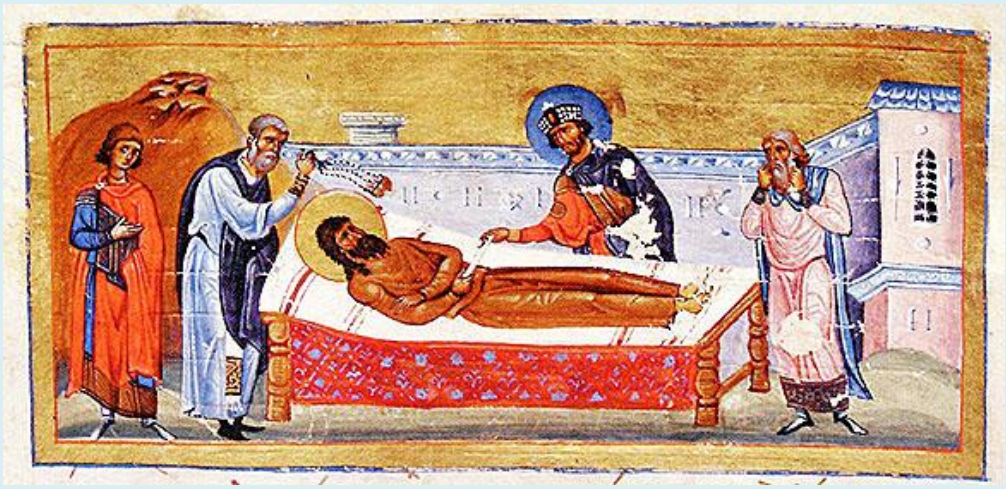

Adormirea cuviosului Alexie - miniatură, Minologhion bizantin, sec. XI

Împăratul Honorius şi arhiepiscopul au dus cinstitele moaşte ale cuviosului Alexie în mijlocul cetăţii, lăsându-le spre închinare şi binecuvântarea credincioşilor. Toţi cei care veneau şi sărutau cinstitele moaşte, muţi, surzi, orbi, leproşi, demonizaţi, primeau grabnic tămăduire. Văzând aceste minuni credincioşii dădeau slavă lui Dumnezeu.

Era atâta lume care venea să se închine la cinstitele moaşte, încât nu puteau să le ducă în Biserica Sfântului Bonifaciu ca să le îngroape. Le-au aruncat chiar şi aur şi argint oamenilor pentru a le distrage atenţia, dar în zadar. După ce au fost aşezate cinstitele moaşte în Biserică, credincioşii au sărbătorit festiv vreme de şapte zile, la sărbătoare participând şi părinţii şi mireasa cuviosului. Apoi, au aşezat sfintele moaşte într-o raclă făcută din aur, argint şi pietre preţioase. Îndată sfintele moaşte au început să răspândească o mireasmă bine mirositoare şi să izvorască mir, prin care toţi credincioşii primeau tămăduire.

Cuviosul Alexie este sărbătorit în fiecare an, pe 17 martie.

Condac, glas 4: Prea cinstita prăznuire a prea fericitului Alexie săvârșind astăzi, cu dreaptă credință să-l lăudăm, zicând: Bucură-te, podoaba cea desfătată a cuvioșilor!

Sedealnă, glas 8, Pe înțelepciunea și Cuvântul…

Toți credincioșii, privind cu cugetul sudorilor și ostenelile tale, înțelepte, ne umplem sufletul de toată umilința și cu dragostea inimii, cinstindu-te pe tine în cântări, ne simțim mânați să aducem cântări dumnezeiești, slavă și laudă Stăpânului tuturor, prea fericite Alexie, strigând ție cu credință, ca unui slujitor al Domnului: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli celor ce cu dragoste prăznuiesc pomenirea ta cea sfântă.

Icos: Cine va lăuda precum se cuvine cinstitele tale virtuți și cine le va cânta cu îndestulare, cugetătorule de Dumnezeu, Alexie? Înțelepciunea ta, răbdarea ta, înfrânarea și cântarea cea neîntreruptă, asprimea cea desăvârșită a vieții și nesfârșita umilință; prin care, făcându-te deopotrivă cu îngerii, pururea te rogi pentru toată lumea. Pentru aceasta, auzi acum, cuvioase, de la toți credincioșii: Bucură-te, podoaba cea plină de desfătare a cuvioșilor!

Sursă: Pemptousia

Sfântul cuvios Alexie? Omul lui Dumnezeu

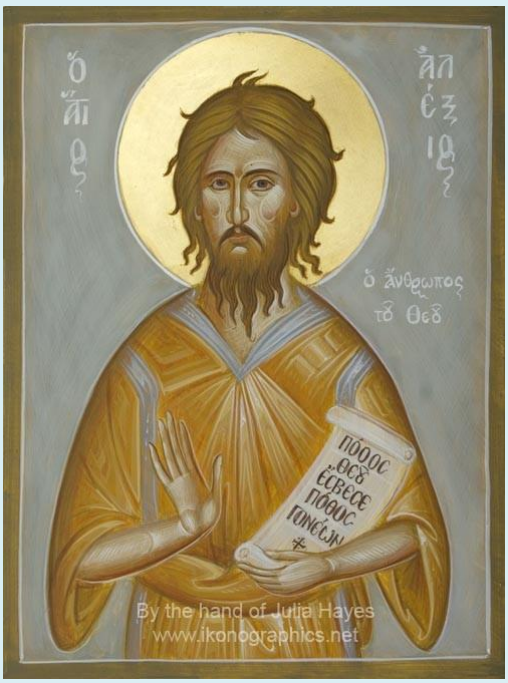

În calendarul creştin-ortodox, în data de 17/30 martie este sărbătoarea Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu. În popor, ziua aceasta se mai numea Moş Alexa, Alexiile, Alexa cel cald, etc.

Substratul creştin. Mulţi dintre noi îşi pun întrebarea de ce Alexa e considerat „omul lui Dumnezeu”?

Se povesteşte în Vieţile Sfinţilor, iar legendele o confirmă, că Alexa s-ar fi născut la Roma într-o familie de nobili. Ajuns la vârsta maturităţii alege să îşi dedice viaţa lui Dumnezeu, cu toate că hotărârea să i-a îndurerat pe părinţi. La vârsta maturităţii tatăl său a dorit să-l însoare şi urmă, cu siguranţă, să aibă demnităţi deosebite în cadrul Imperiului Roman. Dar în noaptea nunţii, de comun acord cu soţia sa, pleacă spre Edessa, unde va vieţui aproximativ 18 ani pe lângă Biserica închinată Maicii Domnului, aici a dus o viaţă austeră, plină de umilinţe, trăind din mila enoriaşilor. Când se face cunoscut celorlalţi, ca om al lui Dumnezeu, el se înspăimântă de lauda oamenilor ca de o primejdie de moarte şi în taină pleacă spre Tarsul Ciliciei. Însă, corabia cu care călătoreşte naufragiază, luată de vânturi şi purtată pe ape până la Roma, locul naşterii sale. Sfântul Alexie a văzut în această întâmplare mâna lui Dumnezeu şi astfel a hotărât să meargă la casa tatălui său şi acolo, sub chip de străin, să-şi petreacă în continuare cu pocăinţă cealaltă vreme a vieţii sale. Ajuns în

casa părinţilor, ne mai fiind cunoscut de nimeni, a fost luat în derâdere şi batjocorit de servitori.

Când i se apropia sfârşitul, el a alcătuit o scrisoare, a strâns-o în mână şi întinzându-se şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 17 martie 411.

După o descoperire dumnezeiască în Biserica celor doisprezece Apostoli, împăratul şi patriarhul au primit poruncă de a-l căuta pe „omul lui Dumnezeu”. La scurt timp, s-a descoperit că acest „om al lui Dumnezeu” era fiul lui Eufimian, care trăise ca un cerşetor în curtea acestuia, timp de şaptesprezece ani. Împăratul a citit scrisoarea cu voce tare şi toţi au fost cuprinşi de spaimă. La atingerea de sfintele sale moaşte bolnavii se vindecau, căci din trupul lui izvora un mir bine-mirositor. Trupul Cuviosului Alexie a fost îngropat cu cinste.

Aşadar, datorită vieţii sale deosebit de aspre, pline de umilinţă, credinţă, a lipsei dorinţei de mărire, Sfântul Alexie este cunoscut în rândul creştinilor ca Omul lui Dumnezeu.

Obiceiuri. Tradiţii. Superstiţii.

Pentru oamenii de altădată sărbătoarea din 17/30 martie era un important prag calendaristic, Cuviosul Alexie fiind considerat şi patronul vieţuitoarelor care iernează sub pământ, sub pietre, în scorburi, sub scoarţa copacilor. Astfel, la şase luni după Ziua Crucii, sărbătorită la 14/27 septembrie, când se spune că Sfântul Alexie încuie Pământul, pentru a-i feri pe oameni de pagubele pe care micile vietăţi le pot provoca, iar în ziua de 17/30 martie este momentul în care, potrivit tradiţiei, Cuviosul Alexie încălzeşte şi redeschide Pământul pentru a elibera vietăţile din hibernare şi pentru a pregăti pământul de arătură.

Alexa cel cald era socotit stăpânul şerpilor, prin urmare ziua de 17/30 martie era cel mai des asociată cu şarpele şi numită respectiv Ziua Şarpelui. Se zicea, că dacă întâlneşti în ziua lui Alexie orice fel de şarpe, nu trebuie să-l ucizi, altfel rişti să ai o cumpănă în acel an. Iar dacă vedeai un şarpe în oricare altă zi a lunii martie, atunci acesta trebuia omorât, altfel se spunea că el îţi lua puterea.

Un ritual magic de tratare a durerilor „de şale” este descris de Ion Creangă: „De vezi şarpe întâi primăvara, e bine, în ziua de Alexa, să-l îmbeţi de cap, da să nu-l omorî de tot, aşa că numai să nu muşte, să te dezbraci de straie şi să te încingi cu el peste mijloc, după aceea să-l iei şi să-l îngropi într-o bortă şi cu el să pui trei căţei

de usturoi şi să zici: Când a mânca şarpele usturoi, atunci să mă doară şi pe mine mijlocul”.

Şarpelui nu i se pronunţă numele de ziua lui pentru a-i putea fi câştigată bunăvoinţa pe timpul verii. În cazul în care cineva rostea din greşeală cuvântul şarpe, acesta trebuia să spună neapărat un descântec. În unele regiuni, se făcea un foc mare într-o groapă, se punea într-o oală apă şi o bucată de mămăligă, ca să aibă şerpii ce bea şi ce mânca, ca să nu iasă din groapa aceea toată vara. Nu trebuia luat în mână nici un obiect ascuţit, deoarece se credea că omul va vedea numai şerpi pe tot parcursul anului.

Se zice că Sfântul Alexie ar mai fi avut mai multe înfăţişări

O legendă povesteşte că, deoarece omul avea mult de suferit din cauza insectelor, Dumnezeu le-a adunat pe toate şi le-a închis într-o raclă şi l-a chemat pe Alexie s-o arunce în apa mării. Ajuns la destinaţie, Alexie nu a putut rezista, însă, curiozităţii şi a deschis racla, astfel încât toate acestea s-au răspândit din nou pe pământ. Pentru că nu a ascultat de Dumnezeu, Alexie a fost transformat în cocostârc şi pedepsit să adune, între 17/30 martie şi 14/27 septembrie, insectele împrăştiate.

Legenda conţine şi un sâmbure de adevăr, căci în preajma acestei zile este perioada întoarcerii berzelor şi cocostârcilor.

Sărbătoarea mai este numită şi Ziua Peştelui sau Retezatul Stupilor, pentru că peştii încep să se zbată în ape, iar albinele ies din stupi. Pescarii susţin că Sfântul Alexie este cel care aduce peştii din adâncurile, unde au iernat la suprafaţa apelor. Ei obişnuiau să ţină post negru toată ziua sau să prindă un singur peştişor, pe care, după ce-l descântau îl mâncau de viu în speranţa unui an spornic la pescuit.

În ziua de Alexii, oamenii de la sate obişnuiau să aprindă focurile prin livezi, acestea simbolizând curăţenia rituală a gospodăriilor pentru a ajuta soarele să depăşească momentul echinocţiului de primăvară. În zorii zilei se măturau şi se greblau curţile, livezile şi grădinile, iar gunoaielor li se da foc. Era de bine ca în dimineaţa acestei zile să se afume gospodăria cu petice aprinse, cu busuioc şi cu tămâie, iar focurile să se facă în mijlocul grădinii ori livezii, astfel se credea că ograda va fi păzită de insecte, iar oamenii şi vitele de boli şi muşcături de şarpe.

Tot în această zi se legau tulpinile pomilor fructiferi cu paie ca să nu dea omizile pe crengi, se sună din clopoţei sau se făceau zgomote bătând în fiare vechi pentru ca să sperie târâtoarele.

Femeile în această zi nu lucrau, în special nu aveau voie să toarcă, să depene fire şi mai ales să folosească ace şi foarfece ca să nu le vină gângănii în casă.

Tot în această zi se făceau şi previziuni meteorologice. Se zicea că de Alexii, încep să cânte broaştele. Dacă broaştele cântă înainte de 17/30 martie, atunci e semn ca primăvara va fi lungă şi rea; dacă încep să cânte de Alexii, atunci e semn că vor urma zile călduroase.

Se credea în popor că Sfântul Alexie mai avea şi o altă putere, în momentul când se satură de iarnă, lua un tăciune aprins şi îl îngropa în zăpadă şi începând cu acel moment zăpada se topea şi începea cu adevărat vremea de primăvară.

Există şi astăzi sate în care tradiţiile populare de Sfântul Alexe se păstrează, îmbinându-se cu substratul religios al sărbătorii.

Silviu Lupu - Omul cel cald al lui Dumnezeu

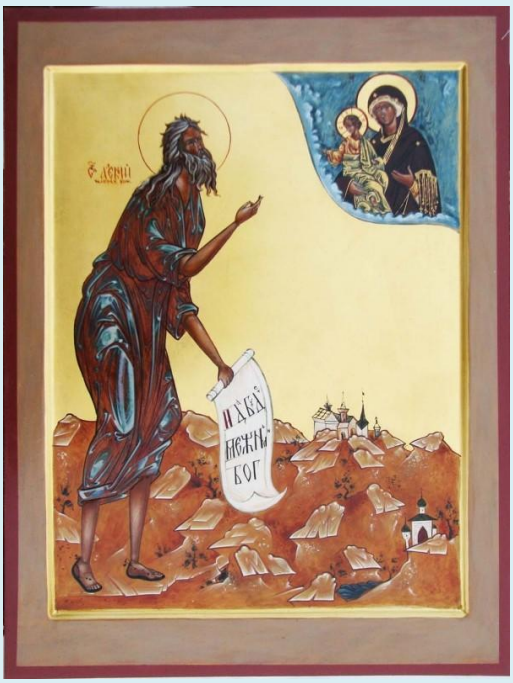

Supranumit "omul lui Dumnezeu", Sfântul Alexie nu impresionează ca alţi sfinţi ai Bisericii prin scrierile sale ori prin minuni sau tămăduiri miraculoase. Nu a scris nimic, nu a făcut nici o minune în timpul vieţii lui pământeşti.

Acest sfânt din veacul al V-lea se distinge prin vieţuirea sa minunată care a ars în taină ca o jertfă iubitoare oferită în dar lui Dumnezeu. Sfântul Alexie în trei cuvinte: dragoste, jertfelnicie, răbdare.

La acest sfânt pe care Biserica ortodoxă îl prăznuieşte pe 17 martie, iar cea romano-catolică pe 17 iulie intrigă mai ales apelativul. Nu mai avem nici un sfânt care să fie numit "omul lui Dumnezeu".

Care este explicaţia acestui supranume? O aflăm din istorisirea vieţii sale: Alexie trăia de 17 ani în preajma Bisericii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din cetatea Edesei Siriei, într-o stare de sărăcie materială desăvârşită, dar având prisosinţă de comori duhovniceşti. Zilele din timpul săptămânii şi le petrecea în faţa uşilor bisericii, iar duminica intra la slujbă şi se împărtăşea cu Sfintele Taine. Noaptea şi-o petrecea în cimitirul din apropiere rugându-se. Îmbrăcat sărăcăcios, oamenii îi dădeau pomană, dar el împărţea altor săraci tot ceea ce primea. De aceea, Maica Domnului, către care el avea mare evlavie, a vrut să-l descopere oamenilor şi i s-a

arătat celui care se îngrijea de biserică spunându-i să-l lase pe "omul lui Dumnezeu" să stea înăuntru.

"Omul lui Dumnezeu" este foarte iubit în Europa creştină, dovadă fiind răspândirea manuscriselor timpurii care cuprind istorisirea vieţii sale.

În Franţa, de pildă, "Viaţa Sfântului Alexie" reprezintă unul dintre cele mai vechi manuscrise şi monumente de limbă franceză, datând din secolul al XI-lea. Dar este şi unul dintre primele texte cunoscute din literatura noastră în redactare slavonă (sec. al XV-lea), versiunea românească fiind realizată în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

Aşa petrec cei plăcuţi Domnului

Tatăl Sfântului Alexie, Eufimian, era un patrician foarte bogat, având cam trei mii de slugi, dar era şi foarte credincios: postea în toate zilele până la ceasul al nouălea (ora 15.00), dădea în fiecare zi câte trei mese la oamenii săraci. Şi mama sa, Aglaida, era o femeie foarte credincioasă şi evlavioasă. Pe Alexie l-au dobândit în urma rugăciunilor fierbinţi către Dumnezeu şi a milosteniilor pe care le-au făcut cu prisosinţă în toate zilele vieţii lor. La şase ani l-au dat la învăţătură şi a studiat gramatica, retorica şi cărţile bisericeşti, apoi Scriptura, devenind foarte înţelept. Tânărul Alexie şi-a pus în gând să se călugărească, dar părinţii au hotărât să-l căsătorească şi el a trebuit să se supună, pentru a nu le face supărare, însă intrând în cămara de nuntă, şi-a scos inelul de aur şi brâul scump cu care era încins şi a zis soţiei sale: "Păzeşte-le acestea şi Dumnezeu să fie cu noi până ce darul Său va face ceva nou." După aceea a plecat şi s-a dus în Siria, în Edesa.

Alexie îşi lepădase averea, pentru o mai mare avere, cea din ceruri.

La Edesa a stat 17 ani, apoi a plecat pentru că oamenii începuseră să îl considere sfânt după ce Maica Domnului îi zisese într-o viziune eclesiarhului bisericii că Alexie este "omul lui Dumnezeu", că "este vrednic de Împărăţia Cerurilor" şi că "precum stă coroana pe capul împărătesc, aşa stă Duhul Sfânt peste dânsul".

S-a îmbarcat într-o corabie care avea ca destinaţie Tarsul Ciliciei, cetatea Sfântului Apostol Pavel, dar din cauza unei puternice furtuni nu a mai putut ajunge acolo şi a mers la Roma. Alexie s-a gândit să nu fie povară nimănui şi s-a întors la casa tatălui său cerându-i adăpost. Trecuseră mai bine de 17 ani de când plecase de acasă şi tatăl nu şi-a mai recunoscut fiul, ci s-a milostivit de el ca de un sărac oarecare şi i-a

oferit adăpost în casa lui, poruncind slugilor să-i construiască o colibă în curtea palatului său şi să-i aducă în fiecare zi câte ceva de mâncare.

Aici a petrecut Alexie încă 17 ani, în post şi rugăciune: mâncarea pe care o primea el o împărţea săracilor, oprindu-şi numai puţină pâine şi apă, iar nopţile lui erau albe, căci le dedica rugăciunii intense către Dumnezeu. Cum va fi fost să stea atât de aproape de dânşii şi totuşi să nu se descopere cine este, mai ales că auzea în fiecare zi plânsul mamei şi al soţiei lui, este greu de închipuit.

Ne impresionează şi răbdarea, şi iubirea soţiei lui Alexie, care l-a aşteptat mai bine de 34 de ani, din aceasta văzând cu toţii cum trebuie respectată Taina Cununiei.

Necunoscut de familie

Simţindu-şi sfârşitul aproape, Sfântul Alexie a scris pe o hârtie toată povestea vieţii sale, pentru a putea fi cunoscut de părinţi, cerându-şi iertare pentru că i-a mâhnit, dar această durere, le spune el, le va fi spre mai mare bucurie în cereştile lăcaşuri.

Dumnezeu a vrut să-l descopere în mod măreţ pe credinciosul său rob: pe când papa Inocenţiu (402-417) slujea Sfânta Liturghie, de faţă fiind şi împăratul Honorius (395-423), s-a auzit un glas minunat ieşind din altar: "Căutaţi pe omul lui Dumnezeu, care o să iasă din trup, să se roage pentru cetate şi toate cele ale voastre se vor rândui bine!"

Nu mică le-a fost mirarea lui Eufimian şi soţiei sale că cel ce stătea înaintea casei lor era chiar fiul cel mult iubit, dar şi jalea că l-au cunoscut abia după moartea sa.

Mulţime de bolnavi care s-au atins de trupul lui s-au vindecat, încât nici nu puteau să îl depună în biserică din pricina mulţimii de oameni - nici măcar aurul şi argintul care au fost aruncaţi înspre mulţime nu au putut-o convinge să se disperseze, arătând cât de mult crescuse evlavia poporului faţă de acest sfânt necunoscut nimănui până atunci.

Ierod. Diodor Șchiopu - „Omul lui Dumnezeu” și legătura dintre nevoință și filantropie

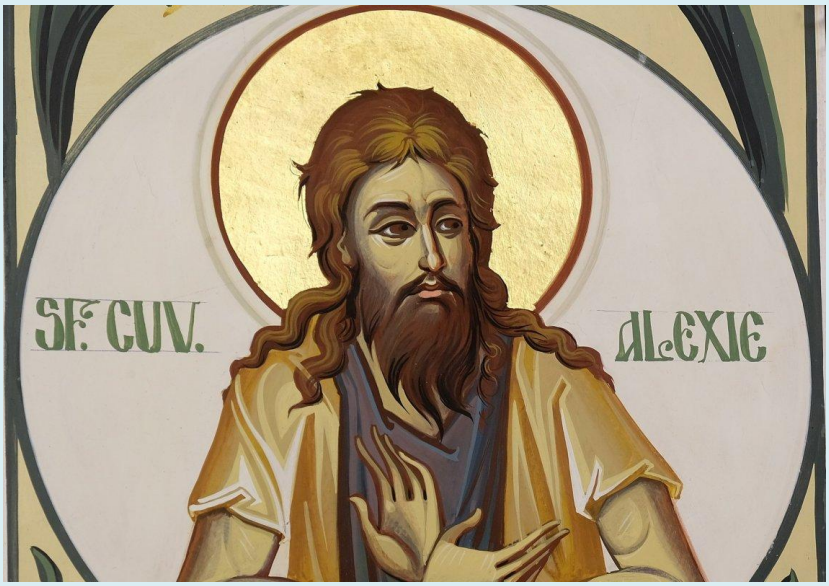

Biserica îl prăznuiește în data de 17 martie pe Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu. La Schitul Darvari, Paraclis Patriarhal, din Capitală, se păstrează o părticică din sfintele sale moaște, cuviosul nevoitor fiind unul dintre sfinții căutați și grabnic ajutător al credincioșilor care pășesc în această chinovie bucureșteană.

Învățătura Bisericii ne spune că Sfânt e Dumnezeul nostru și întru sfinți Se odihnește, căci este minunat întru sfinții Săi. Apostolul neamurilor ne îndeamnă: Îmbrăţişaţi în Hristos Iisus pe toţi sfinţii (Filipeni 4, 21), întrucât ei sunt prietenii noștri, modele și repere, povățuitori, mijlocitori și ajutători.

Cele dintâi veacuri ale creștinismului sunt exemplare din toate punctele de vedere. Aderenții noii religii au trăit din plin credința, pe care au îmbrățișat-o, identificându-se cu valorile ei. Erau deplin convinși de adevărul propovăduit, de aceea nu făceau nici o abatere de la el, atât în viața cotidiană, cât și în modul lor de trăire.

Așa se face că sfinții ne-au lăsat paradigma vieţuirii autentice creştine, asemenea unui tezaur neprețuit, de la care învățăm ani și ani de-a rândul.

Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este (Matei 5, 48). Suntem chemați necontenit la sfințenie și viața întreagă trebuie să fie guvernată de cuvintele: Fiţi sfinţi pentru că Eu sunt Sfânt (I Petru 1, 16). Aidoma a împlinit Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu, în viața sa.

Puțini sunt sfinții care se bucură de o denumire specială asemenea Sfântului Alexie. Importanța apelativului de om al lui Dumnezeu este cunoscută doar de personalitatea acestui mare sfânt, a cărui biografie a străbătut istoria creștinismului, faptele mirabile săvârșite în viața sa, adăugând strălucire la strălucirea nevoinței sale.

Antecesorii săi au fost oameni bogați, cu multe palate și avuții, evlavioși și cu frică de Dumnezeu, viețuind în Roma, în vremea drept-credinciosului împărat Honoriu (395-423). Erau filantropi, cunoscând că iubind pe Dumnezeu trebuie să-i ajute pe cei suferinzi și săraci. În fiecare zi puneau trei mese în casa lor pentru sărmani, văduve, străini și bolnavi.

Stăruind în rugăciune ani îndelungați, asemenea odinioară lui Zaharia și Elisabetei, Dumnezeu le-a dăruit rod pântecelui şi au născut un fiu, botezându-l cu numele Alexie.

Când s-a făcut mare, l-au dat la învăţătura cărţii şi tânărul a ajuns foarte înțelept. Sinaxarul ne spune că, învățând bine Scriptura dumnezeiască, s-a făcut înţelept tânărul. Deci, socotind deşertăciunea lumii, şi-a pus în gând să se lepede de bunătăţile cele vremelnice ale acestei vieţi, ca să moştenească pe cele veşnice. Şi a început a-şi osteni trupul, purtând în taină o haină aspră pe trupul său.

Postea mult, priveghea, făcea fapte de milostenie și ducea o viață austeră. Se nevoia prin purtarea unei haine aspre pe trupul său, având în suflet dorinţa de a sluji lui Dumnezeu, întru feciorie, toată viaţa.

Părinții săi au hotărât să-l căsătorească cu o fecioară de neam împărătesc, însă inima cuviosului era ancorată în asceză, isihie și viețuire sfântă. Nedorind să-și supere părinții, a acceptat, însă, după momentul ceremoniei, cuviosul Alexie, scoțându-și inelul de aur şi brâul cel scump, le-a învelit cu o basma de porfiră şi le-a dat mireseі, zicându-i: Păzeşte-le acestea şi Dumnezeu să fie cu noi, până ce darul Lui va face ceva nou. Apoi a plecat. Ieşind noaptea în taină din palat şi din cetate, a mers la mare şi, aflând o corabie ce mergea spre Laodiceea, a părăsit tărâmul natal.

Se ruga lui Dumnezeu zicând: Dumnezeule, cel ce m-ai adus din pântecele maicii mele, izbăveşte-mă şi acum de această deşartă viaţă lumească şi mă învredniceşte la judecată să stau de-a dreapta Ta, împreună cu toţi cei ce Ţi-au plăcut!

A mers către cetatea Edesa, în Mesopotamia, s-a îmbrăcat în haina veche a unui sărac şi s-a făcut ca unul din cei care cer milostenie în pridvorul bisericii prea curatei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu, postind aspru și nevoindu-se mereu.

Când primea milostenie de la iubitorii de Hristos, o împărțea la săracii mai bătrâni. Atât de mult i se uscase trupul de înfrânare, încât i se vestejise frumusețea feţei, vederea i se întunecase, ochii i se adânciseră şi numai pielea şi oasele i se vedeau.

După 17 ani de nevoință în pridvorul bisericii, mare minune s-a întâmplat! Eclesiarhului i s-a descoperit Maica Domnului din icoană, spunându-i: Adă în biserica mea pe omul lui Dumnezeu, fiindcă este vrednic de cerească Împărăţie; căci rugăciunea lui se suie ca nişte tămâie cu bun miros înaintea lui Dumnezeu şi precum stă coroana pe capul împărătesc, aşa Duhul Sfânt Se odihneşte peste dânsul. Însă, negăsindu-l, s-a întors la icoana Născătoarei de Dumnezeu şi a rugat-o să-i arate pe omul lui Dumnezeu. Şi a auzit iarăşi în vedenie cuvânt de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că săracul ce şade în pridvor la uşa bisericii, acela este omul lui Dumnezeu.

După descoperirea minunată, mulți au început a-l cinsti și cerceta. Însă sfântul, nedorind slava lumească, ci pe cea cerească, a plecat din Edesa. Găsind o corabie la malul mării, care mergea în Cilicia, s-a urcat, gândind să viețuiască în cetatea Sfântului Pavel, în Tarsul Ciliciei, unde nu-l cunoştea nimeni. În drumul pe mare s-a stârnit furtună şi corabia, purtată de valuri, a ajuns la Roma.

Cu smerenie și umilință a hotărât să viețuiască lângă casa părinţilor săi, fără să fie însă cunoscut de nimeni.

Cuviosul Alexie a ieşit în întâmpinarea tatălui său, celui iubitor de străini. Şi, fără să fie recunoscut, sub înfăţişarea unui călător sărac, a căpătat aprobarea tatălui său să-şi facă o colibă chiar la porţile palatului. În amintirea fiului său înstrăinat, tatăl a poruncit slugilor să aibă grijă a-i da hrană de la masa stăpânilor.

Astfel a viețuit cuviosul Alexie 17 ani, batjocorit şi umilit de slugile tatălui său, dar iubit de sărmanii din cetate, care găseau la el povățuire și ajutor.

Prin descoperire dumnezeiască, sfântului i s-a arătat mai dinainte ziua morţii sale. Atunci cuviosul şi-a scris toată viaţa, păstrând scrisoarea în haina pe care o purta.

Când slujea Sfântul arhiepiscop Inocenţiu (401-417) în Biserica Sfinţilor apostoli din Roma, s-a făcut glas din cer, de faţă fiind şi împăratul Honoriu, zicând să caute pe omul lui Dumnezeu, care a trecut la cele veşnice, pentru a-l cinsti cum se cuvine, să fie rugător pentru cetate. Și a doua oară s-a auzit glas din cer, arătând că în casa patricianului Eufimian, tatăl său, se află nevoitorul cu viață aleasă.

Au mers acolo şi, văzând pe Sfântul Alexie, care tocmai murise, au aflat asupra sa scrisoarea, unde era descrisă întreaga lui viață.

Părinţii şi soţia lui s-au minunat, dar şi toată cetatea, aflând viaţa înaltă şi ascunsă a omului lui Dumnezeu, văzând cât de multe căi de sfinţenie are Dumnezeu în lume, pentru cei care ascultă de El.

Omul lui Dumnezeu ne oferă mărturia vie a lucrării Duhului Sfânt în viața oamenilor. Pomenirea lui în postul Păresimilor este un moment de meditare, reflectare și analiză a comportamentului nostru, căci prin raportarea la sfinți ne vom conduce sufletele către bucuria întâlnirii cu Hristos.

Una dintre virtuțile care i-au guvernat viața Sfântului Alexie a fost milostenia. Cu precădere, postirea fiecăruia trebuie să cuprindă aspectele duhovnicești, nu doar cele de ordin alimentar. Prin milostenia pe care o săvârșim, ne asemănăm sfinților și devenim bine plăcuți lui Dumnezeu. Viața noastră capătă orizonturi noi, căci, împlinind binele, sufletul nostru se află în stare de bucurie.

Gândind la faptele Sfântului Alexie observăm că a fost detașat total de cele materiale, iar chintesența activităților lui era concentrată pe întâlnirea cu Dumnezeu, prin intermediul semenilor. Ajutându-i pe ceilalți din puținul lui, se simțea cel mai bogat om, căci își aduna comoara sa netrecătoare în Împărăția cerească (conform Matei 6, 19-20). Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut (Matei 25, 40). Gândul că prin milostenie săvârșim fapta îndreptată către Dumnezeu ne onorează viața. Ce este mai frumos decât să-I dăruiești lui Dumnezeu din puținul tău?

Reperul duhovnicesc pe care îl regăsim în personalitatea Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu, este unul la care trebuie să ne raportăm gândirea și apoi făptuirea în această perioadă de post și deosebită intensitate spirituală.

Sfântul Alexie (17 iulie)

(sec. al V-lea)

Vizitatorul ce străbate oraşul Roma şi ajunge pe Colina Arentino este numaidecât condus să vadă bazilica veche a Sfintei Sabina şi, în apropiere, Biserica „Sfântului Alexie", preferată de tinerii logodnici pentru a-şi celebra acolo cununia religioasă. Această biserică a fost la început închinată Sfântului Bonifaciu, dar, în anul 1217, Papa Onoriu al III-lea a dedicat-o Sfântului Alexie.

În urma lucrărilor de renovare efectuate în veacul al XVIII-lea, din prima clădire nu a mai rămas decât foarte puţin şi scara de lemn pe care o adăpostea de multe sute de ani; acum, scara se află într-o capelă secundară, în care un ucenic al marelui sculptor Bernini a dăltuit în marmură chipul sfântului; turiştii şi oamenii credincioşi contemplă cu emoţie venerabila relicvă.

O tradiţie foarte veche afirmă că sub acea scară îşi petrecea nopţile în rugăciune şi chinuită odihnă tânărul patrician roman Alexie, transformat în cerşetor din dragoste faţă de Hristos Mântuitorul.

Viaţa Sfântului Alexie, prelucrată adesea în poezie şi teatru şi transfigurată de legendă, este povestită în două versiuni.

O versiune siriană, aflată într-un manuscris din secolul al V-lea, acordă oraşului Edessa, astăzi, localitatea Urfa din Turcia, cinstea de a fi descoperit misterul cerşetorului străin de pe treptele Bisericii „Sfânta Maria”.

O altă versiune, cea greco-romană, îi atribuie oraşului Roma această cinste, precum şi favoarea de a-i păstra rămăşiţele pământeşti şi scara sfinţită de rugăciunile şi suferinţele lui.

Cu toate adăugirile ei legendare, viaţa Sfântului Alexie rămâne un omagiu viu adus iubirii nemărginite a lui Hristos faţă de neamul omenesc.

Alexie era fiul unic al senatorului roman Eufemian, care, împreună cu soţia sa, Aglaia, ducea o viaţă aleasă de credinţă şi dragoste creştinească, ce s-a transmis şi în sufletul copilului lor. Acesta, ajuns la vârsta căsătoriei, urmând obligaţiile stării sociale din care făcea parte, precum şi sfaturile părinţilor, acceptă să se cunune cu o tânără însufleţită ca şi el de dorinţa desăvârşirii propusă de Sfânta Evanghelie. În ziua nunţii, după o convorbire îndelungată, în care tinerii şi-au deschis inimile unul altuia şi au hotărât să trăiască amândoi în castitate perfectă, tânărul soţ îi dăruieşte soţiei sale inelul de aur şi, pe ascuns, părăseşte sala ospăţului de nuntă.

Cu prima corabie ce pleca din port, se îndreaptă spre Siria, şi aici, pe jos, se duce în marele oraş Edessa, atunci renumit prin bisericile sale şi viaţa creştină a credincioşilor. Aici, timp de 17 ani, trăieşte necunoscut, amestecat în rândul de cerşetori de la poarta Bisericii „Sfânta Maria”, până când un slujitor al lăcaşului sfânt descoperă cine se ascunde sub hainele rupte ale străinului Alexie.

Pentru a evita manifestările de laudă din partea credincioşilor, care de multă vreme îl vedeau în el pe „Omul lui Dumnezeu”, aleargă la cel mai apropiat port şi se urcă într-o corabie, cu destinaţia Tars, locul de naştere al Sfântului Paul. Un vânt potrivnic însă îndreaptă corabia spre Italia. Alexie se întoarce la Roma, unde părinţii lui mai trăiau şi logodnica îşi păstra legământul de credinţă faţă de Hristos şi faţă de el.

Cei şaptesprezece ani petrecuţi la Edessa, viaţa aspră pe care a dus-o el, precum şi clima diferită de a Romei l-au schimbat atât de mult pe fiul lui Eufemian şi al Aglaiei, încât nimeni nu l-a recunoscut; aceasta i-a dat curaj să se adreseze chiar tatălui său, cerându-i permisiunea să se adăpostească o noapte sub o scară de lemn care ducea la intrarea servitorilor. Bătrânul senator îi permite, cu o condiţie: „Îţi îngădui”, spune el, „cu condiţia ca tu să te rogi lui Dumnezeu să ni-l aducă acasă pe fiul nostru”.

Au mai trecut şaptesprezece ani petrecuţi în rugăciuni fierbinţi prin multele biserici ale Romei, hrănindu-se cu ceea ce-i dădeau creştinii milostivi şi odihnindu-se sub scara servitorilor, care adesea l-au insultat şi chiar au aruncat peste el apă murdară; credinţa şi dragostea lui faţă de Hristos, precum şi taina pe care o purta în inimă i-au dat putere să rămână întotdeauna senin şi iubitor de oameni.

În acest timp, pe scaunul Sfântului Petru se afla papa Inocenţiu I (401-417); oraşul Roma trecea prin mari greutăţi. Într-o zi, pe când papa se ruga, aude un glas ceresc: „Căutaţi-l pe omul lui Dumnezeu; el se va ruga şi Domnul va avea milă de voi; se află în casa lui Eufemian". Ajuns în grabă la casa prietenului său, papa Inocenţiu îi găseşte pe bătrânul senator şi pe buna Aglaia îngenuncheaţi la capul cerşetorului din camera de sub scara de lemn, pe al cărui trup neînsufleţit au descoperit semnul neîndoielnic al identităţii fiului lor, Alexie. Durerea mare de a-l fi recunoscut atât de târziu a făcut loc recunoştinţei faţă de Dumnezeu că i-a învrednicit să adăpostească în casa lor, în familia lor, un fericit al cerului şi un sfânt al Bisericii lui Hristos.

Răspândirea istoriei vieţii Sfântului Alexie, precum şi faptul că mai mulţi martiri din primele veacuri au purtat acest nume au determinat o mare popularizare a prenumelui Alexie, sub diferite forme. La noi se folosesc: Alexe, Alexa, Alexie, Alexina şi, mai nou Alex; în alte limbi: Aleksei, Alexis, Alexius, Alessio. Toate au legătură cu verbul din limba greacă alexo = a respinge pentru a apăra, a proteja; folosit ca prenume, îl desemnează pe omul care respinge un atac, o tentaţie, o propunere, pentru a-şi menţine demnitatea, integritatea, proprietatea. Ca nume de botez, păstrează în amintirea creştinului actul eroic al Sfântului Alexie, care respinge chiar şi satisfacţiile legitime ale vieţii, renunţând la ele, pentru a-şi asigura bucuriile unei trăiri cereşti.

Pornind de la împrejurarea că Sfântul Alexie a locuit multă vreme în încăperea de sub scări, desigur, un fel de magazie prin care uneori se strecoară şoareci, şerpi, insecte, calendarul popular românesc păstrează o sărbătoare numită „Alexiile", în ziua de 17 martie, când Sfântul Alexie este comemorat în calendarul răsăritean.

În această zi se recomandă ca creştinul nici măcar să nu se gândească la astfel de jivine, să nu le pronunţe numele, ca să fie ferit de ele tot anul. Cu acest prilej, se practică şi unele ritualuri magice, rămase probabil din perioada precreştină. Ridicarea nivelului cultural şi efortul de purificare a credinţei trebuie să ducă la dispariţia acestor practici care îndreaptă atenţia spre aspectele minore ale vieţii, lăsând în uitare elementele fundamentale specific umane.

Sfântul Alexie a avut de suferit, nu din cauza şoarecilor sau a insectelor, ci din cauza răutăţii şi micimii sufleteşti a multor oameni; creştinul este dator să ia măsurile necesare pentru apărarea sănătăţii şi a condiţiilor de viaţă, dar, în acelaşi timp, să se preocupe intens de puritatea şi sănătatea sufletească. Sfântul Alexie ne repetă cuvântul Sfintei Cărţi: „Aşa cum fugi de viperă, la fel să fugi de păcat, că, de te vei apropia de el, te va muşca; dinţi de leu sunt dinţii lui, care omoară sufletele oamenilor” (Eclesiastic 21,2–3).

Sursa:
http://www.calendarcatolic.ro/Sfinti/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/2627/Sf-Alexie.aspx

Pr. Ioan Valentin Istrati - Sfânta Liturghie ortodoxă, săvârşită pentru prima oară la moaştele Sfântului Alexie, „omul lui Dumnezeu”

Miercuri, 30 martie a.c., a fost săvârşită pentru prima dată o Liturghie ortodoxă la moaştele Sfântului Alexie, „omul lui Dumnezeu”, aflate în biserica San Alessio din Roma. Slujba a fost oficiată de către episcopul Nestor de Korsun, transmite agenţia de ştiri a Patriarhiei Moscovei.

După slujbă, ierarhul s-a adresat credincioşilor vorbind despre importanţa momentului, întrucât în Biserica San Alessio s-a săvârşit o Liturghie Ortodoxă, pentru prima dată după schisma din 1054.

Sfântul Alexie este cinstit de mulţi creştini din occident, unde s-a născut şi şi-a petrecut ultimii ani din viaţă, dar şi de creştinii din Răsărit, el trăind multă vreme în Edesa (în prezent oraşul Sanliurfa din sud-estul Turciei).

Sfântul Alexie este de asemenea cinstit de către creştinii ruşi, o biografie a sfântului în limba rusă fiind în circulaţie încă din secolul al XI-lea.

Gheorghe-Cristian Popa - Singura biserică din ţară închinată Sfântului Alexie

Parohia cu hramul "Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu", din Bucureşti, îşi serbează astăzi sfântul ocrotitor. Sărbătoarea, la care an de an participă sute de credincioşi, va începe dimineaţă cu oficierea Liturghiei Darurilor mai-înainte sfinţite şi cu slujba Acatistului Sfântului Alexie şi va continua în această seară cu Denia Canonului mare.

Situată pe Calea Şerban Vodă, în centrul Capitalei, Biserica "Sfântul Alexie" din Bucureşti are o istorie de peste două secole. Actuala biserică, ridicată pe locul în care a fiinţat o altă bisericuţă din lemn, este ctitoria jupânului Alexie Arnăutu şi a soţiei sale, Maria, care în anul 1799 au construit sfântul lăcaş din cheltuiala proprie.

"În fiecare an, credincioşi din toată Capitala şi din împrejurimi participă cu bucurie la hramul bisericii deoarece Sfântul Alexie, numit şi omul lui Dumnezeu, nu este

doar ocrotitorul parohiei noastre, ci este ocrotitorul tuturor credincioşilor care vor să ajungă "oameni ai lui Dumnezeu". De asemenea, acest sfânt este cunoscut în popor şi ca Alexie cel cald, pe de o parte, datorită faptului că Dumnezeu l-a dăruit oamenilor cu căldură, iar pe de altă parte, pentru că în ziua în care este sărbătorit se dezgheaţă pământul şi începe anotimpul cald. Din acest motiv, oamenii au foarte mare evlavie la Sfântul Alexie şi chiar există în tradiţia populară un colind - "Alexiile" - care se cântă afară la soare în această zi. Întrucât Sfântul Alexie este şi simbol al iubirii creştine, vom oferi credincioşilor noştri aflaţi în dificultate mâncare gătită şi pachete, cu ajutorul celor de la Departamentul de Asistenţă Socială, din Protoieria III Capitală", ne-a spus părintele paroh Florian Burcea.

Emilian Apostolescu - Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu, cinstit la biserica sa din București

17 mar, 2021

Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, a fost cinstit cu multă evlavie miercuri, 17 martie, de credincioşii adunaţi în singura biserică din Capitală ce îl are ocrotitor. În mijlocul comunității a poposit Preasfinţitul părinte Timotei prahoveanul, episcop-vicar al Arhi-episcopiei Bucureştilor, care a sfinţit două racle ce adăpostesc fragmente din moaştele Sfântului cuvios Alexie şi ale Sfântului ierarh Grigorie Dascălul, mitropolitul Ţării Româneşti.

În ziua hramului, de dimineață, Preasfinţitul părinte Timotei prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, a săvârşit, înconjurat de un sobor de clerici, Liturghia Darurilor înainte sfinţite, o slujbă specifică Postului mare, oficiată în zilele de rând ale acestuia.

În cuvântul de învăţătură, Preasfinţia sa a evidenţiat importanţa supranumelui primit de Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, arătând felul în care numeroşi alţi sfinţi au primit diverse numiri pentru recunoaşterea meritelor şi a eforturilor deosebite ale acestora.

Ierarhul a evocat ulterior momentele importante ale vieţii şi nevoinţei sale, arătând faptul că tânărul Alexie, deşi provenea dintr-o bogată familie de patricieni romani, a ales să renunţe la confortul şi onorurile pământeşti în căutarea vieţii veşnice. Astfel, evlaviosul Alexie a împlinit dorinţa părinţilor săi de a se căsători, fugind însă în noaptea nunţii, pe ascuns, şi călătorind pe o corabie până în Mesopotamia, la Edessa. Acolo, după ce a împărţit săracilor toate bogăţiile pe care le adusese, şi-a început nevoinţa, trăind ca un cerşetor timp de 17 ani şi stabilindu-se în apropierea unei biserici închinate Născătoarei de Dumnezeu. Descoperirea vieţii sale deosebite de către locuitorii cetăţii l-a determinat să plece din acel loc, ajungând într-un final la Roma, acolo unde s-a nevoit vreme de alţi 17 ani în apropierea reşedinţei părinţilor săi, care l-au ajutat ca pe mulţi alţi săraci, fără să îl mai recunoască. Abia după trecerea sa la Domnul din anul 411, în urma descoperirii unei însemnări a vieţii sale, adevărul a fost revelat, părinţii săi înţelegând cine a fost cel care s-a nevoit aproape două decenii în vecinătatea lor.

Preasfinţia sa a vorbit în continuare despre necesitatea însuşirii vieţii Sfântului Alexie drept model pentru fiecare dintre noi: *„În timp ce noi preferăm tot felul de bunătăţi, există persoane care doresc să se lepede de acestea. Este o rânduială a lui Dumnezeu şi de aceea sfinţii sunt cu adevărat oameni şi prieteni ai Săi. De asemenea, dacă privim cu atenţie, observăm similitudini între viaţa cuviosului Alexie şi cea a Sfintei Parascheva: şi ea provenea dintr-o familie cu posibilităţi, dar a renunţat la toate şi a plecat departe, însă la sfârşitul vieţii, la porunca îngerului, s-a întors şi şi-a dat sufletul lui Dumnezeu în patria ei, murind nu departe de locul în care s-a născut”.*

Ierarhul a vorbit şi despre autorul icoanei sfântului prezentă în lăcaşul de închinare: *„În această biserică se află o icoană a Sfântului Alexie, pictată de un iscusit pictor pe care părintele Cleopa Ilie, marele duhovnic, l-a cunoscut în urmă cu şase decenii. Acesta, pe numele său Ioan Protcenco, a fost un nevoitor, rugându-se neîncetat şi postind în timp ce picta. De aceea, legătura sa cu viaţa Sfântului Alexie este semnificativă. Cu câteva zile înainte de moarte, a fost tuns în monahism de părintele Cleopa, primind numele Irineu”.*

În încheiere, Preasfinţitul părinte Timotei prahoveanul a adre-sat câteva îndemnuri credincioşilor: *„Să ne rugăm cu stăruinţă Sfântului Alexie să ne dăruiască puterea de a ne înstrăina de lucrurile deşarte ale acestei lumi, înţelegând că prietenia şi legătura cu Dumnezeu sunt mai preţioase decât orice avuţie”.*

În continuare, ierarhul a săvârşit, împreună cu părintele arhimandrit Nectarie Șofelea, stareţul Mănăstirii Radu Vodă, o slujbă de pomenire pentru ctitorii şi slujitorii sfântului lăcaş.

În urma acesteia a fost săvârşită şi slujba de sfinţire a celor două racle, realizate prin strădania celor doi preoţi slujitori ai bisericii Parohiei „Sfântul Alexie” şi a întregii comunităţi.

Părintele paroh George Alin Iancu a mulţumit Preasfinţiei sale pentru binecuvântarea şi prezenţa în mijlocul credincioşilor în această importantă zi, dar şi părintelui arhimandrit Nectarie Șofelea, prin mijlocirea căruia fragmentul din sfintele moaşte ale Sfântului Alexie a putut fi adus, prin bunăvoinţa unui ierarh grec, în lăcaşul de cult bucureştean.

Semnificaţie nume

Alexe, Alexa – corespunde verbului grecesc alexien, „a apăra” şi este considerat în mod curent un hipocoristic al compuselor greceşti cu alex- (Alexandros, Alexarhos, Alexippos, Alexamenos etc.).

Nume calendaristic creştin.

Intermediar slav.

Forme sub care a circulat şi circulă numele la noi: Alexe, Alexa, Alexie, Alexia, Alexu, Olexa, Alexina, Alex.

Mihai Alex Olteanu - De ce Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca este zugrăvită, uneori, alături de Sfântul cuvios Alexie?

Icoana praznicală în care Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca este zugrăvită alături de Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, a apărut în Rusia, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea. Acești doi sfinți erau ocrotitori ai țarului Alexei Mihailovici și ai soției sale, Maria Miloslavskaia.

Cultul Sfintei Maria Egipteanca s-a dezvoltat în timpul vieții țarinei care a zidit în Moscova, pe strada Sretenski, o biserică închinată sfintei. Pe 1 aprilie 1648 biserica a fost târnosită și închinată Mănăstirii Sretenski. Slujba a fost săvârșită de un sobor de mitropoliți, în frunte cu patriarhul Ioasaf al II-lea.

Între anii 1651 și 1652, țarul Alexie și soția sa, Maria, au plătit pentru zugrăvirea unei icoane cu sfinții ocrotitori ai familiei lor: Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu, și Sfânta Maria Egipteanca. Aceștia au donat icoana Mănăstirii Sretenski, unde a fost așezată spre închinare pe iconostasul bisericii.

Au apărut, mai apoi, după același model, şi alte icoane care îi înfățișează împreună pe Sfântul Alexie şi Sfânta Maria Egipteanca

(Foto) Locul în care s-a nevoit Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu - Biserica Sfinţilor Bonifaciu și Alexie din Roma

Biserica Sfinţilor Bonifatie şi Alexie este construită pe locul casei părinteşti a Sfântului Alexie - locul în care s-a nevoit până la sfârşitul vieţii sale.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

POZZO (PROFONDO MT.8)
DELLA COSIDDETTA
CASA DI SANT'ALESSIO
THE WELL (8 METERS DEEP)
OF THE SO CALLED
HOUSE OF SAINT ALEXIS
© doxologia.ro

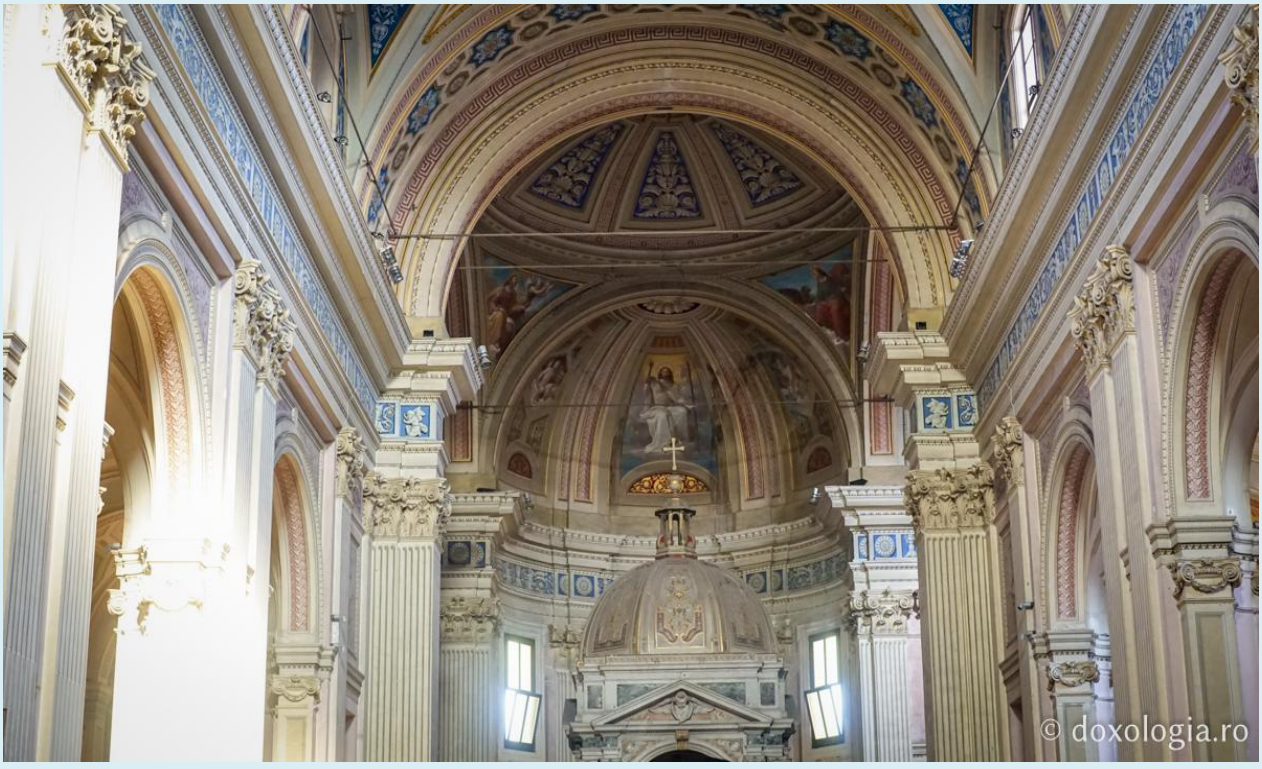
© doxologia.ro

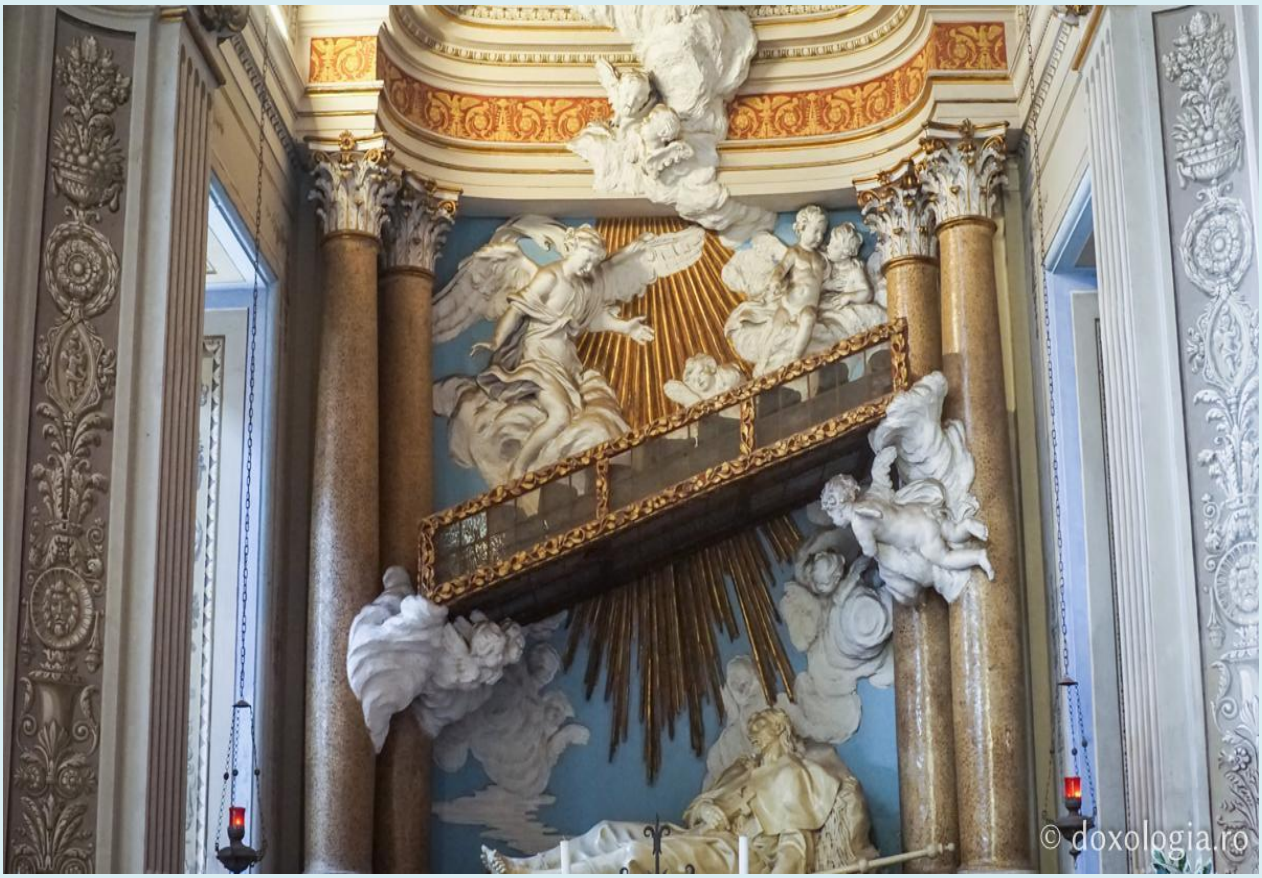
© doxologia.ro

© doxologia.ro

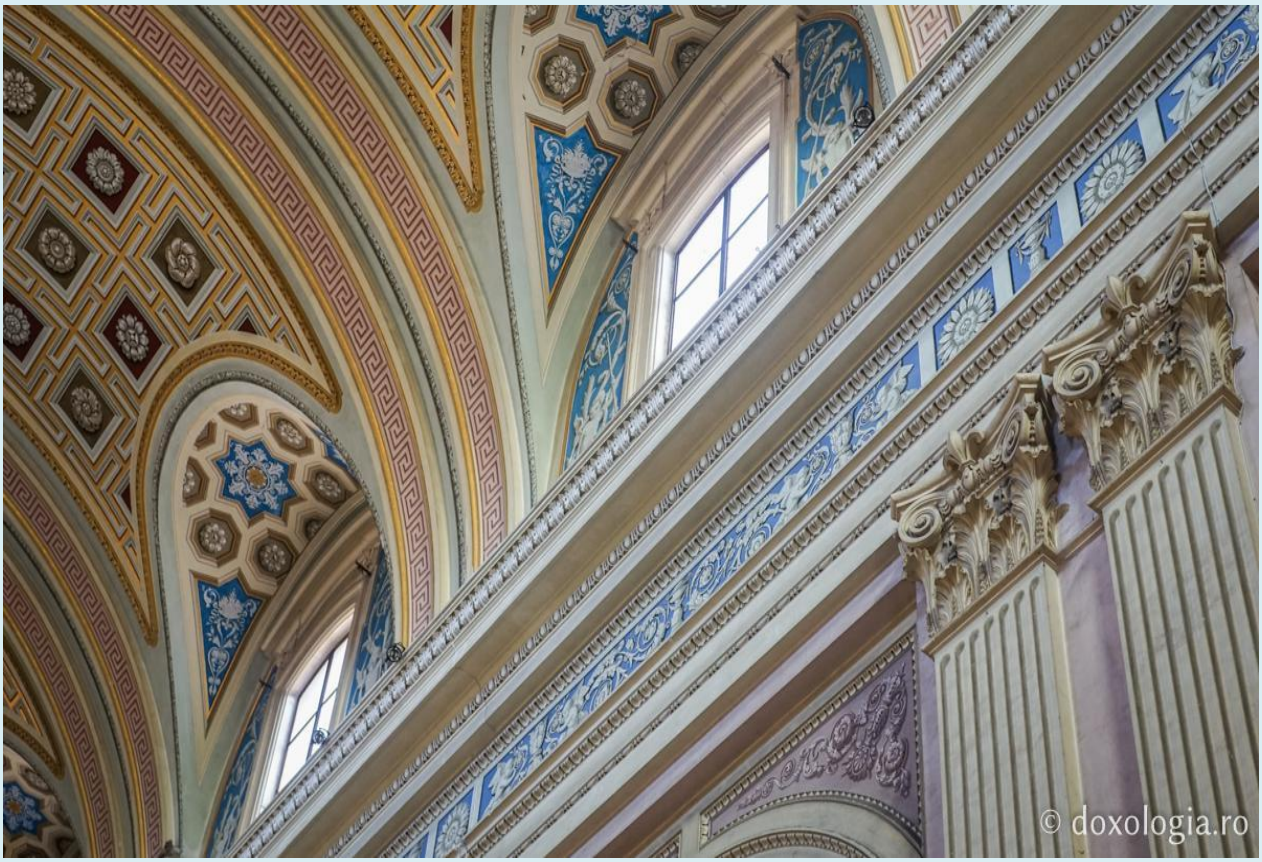
© doxologia.ro

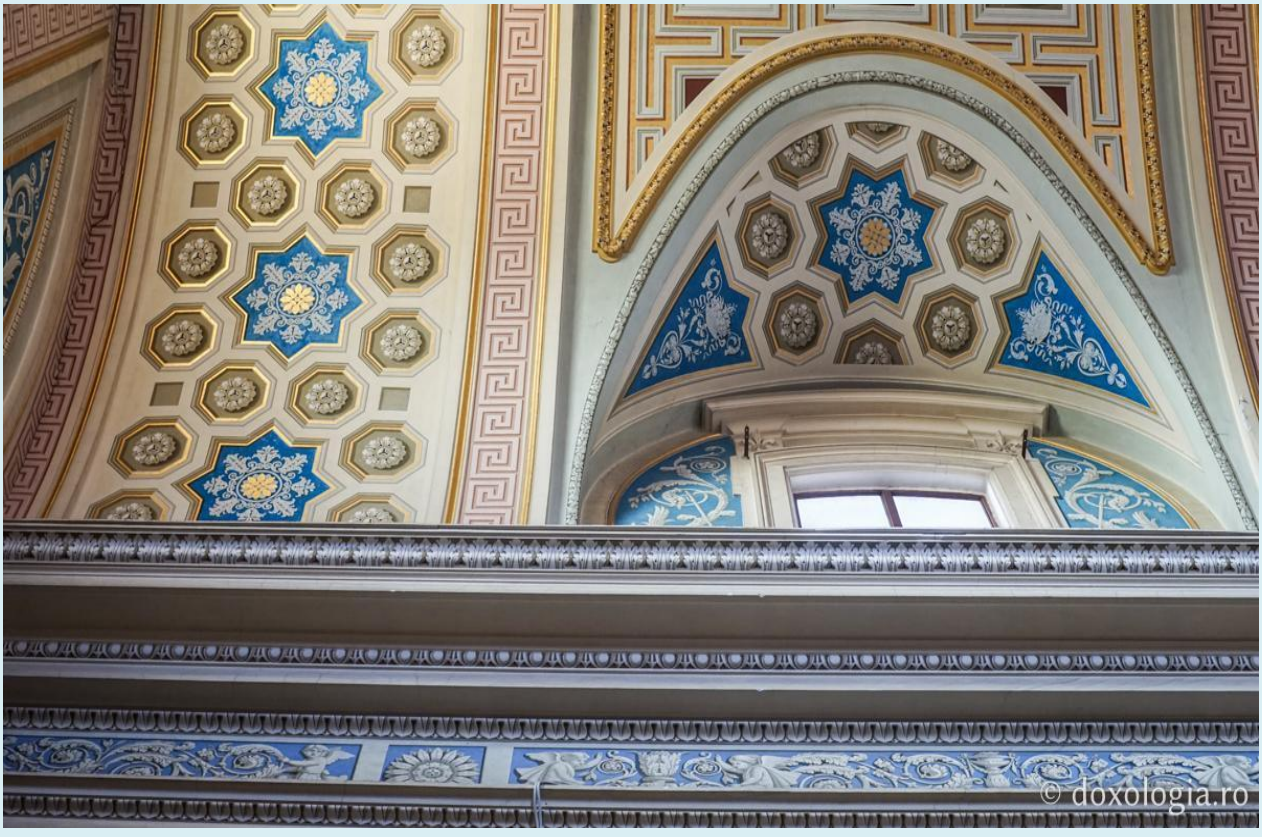
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

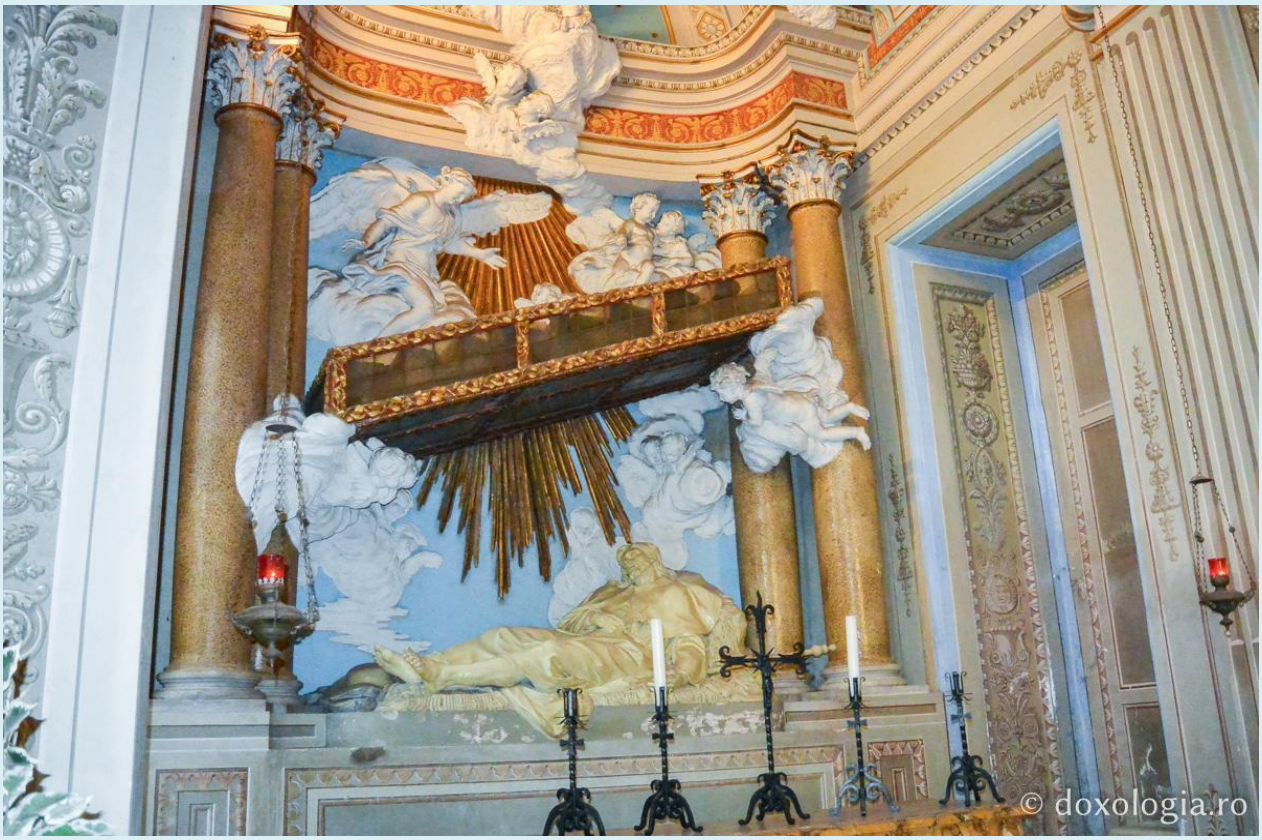
© doxologia.ro

© doxologia.ro

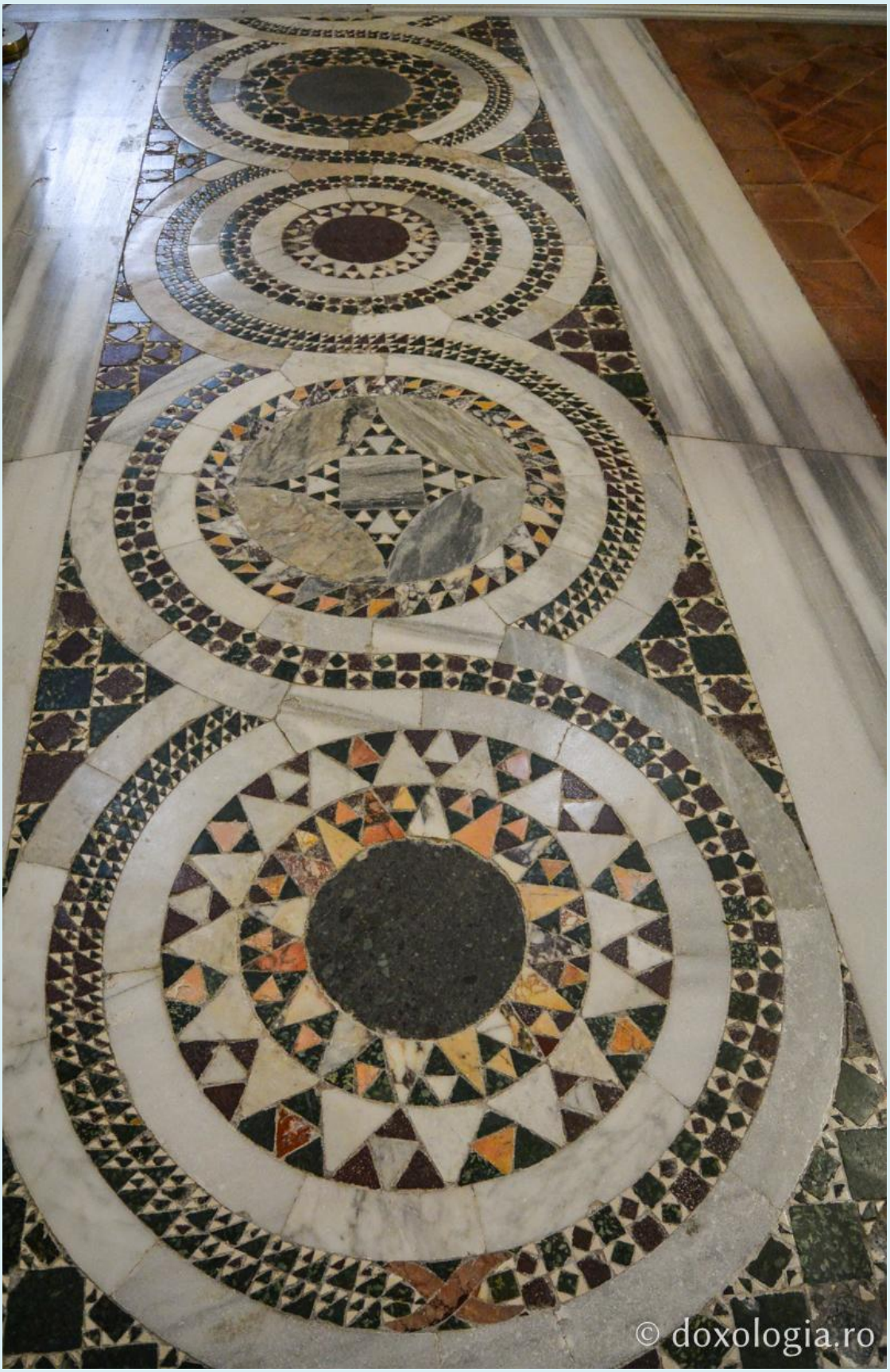
© doxologia.ro

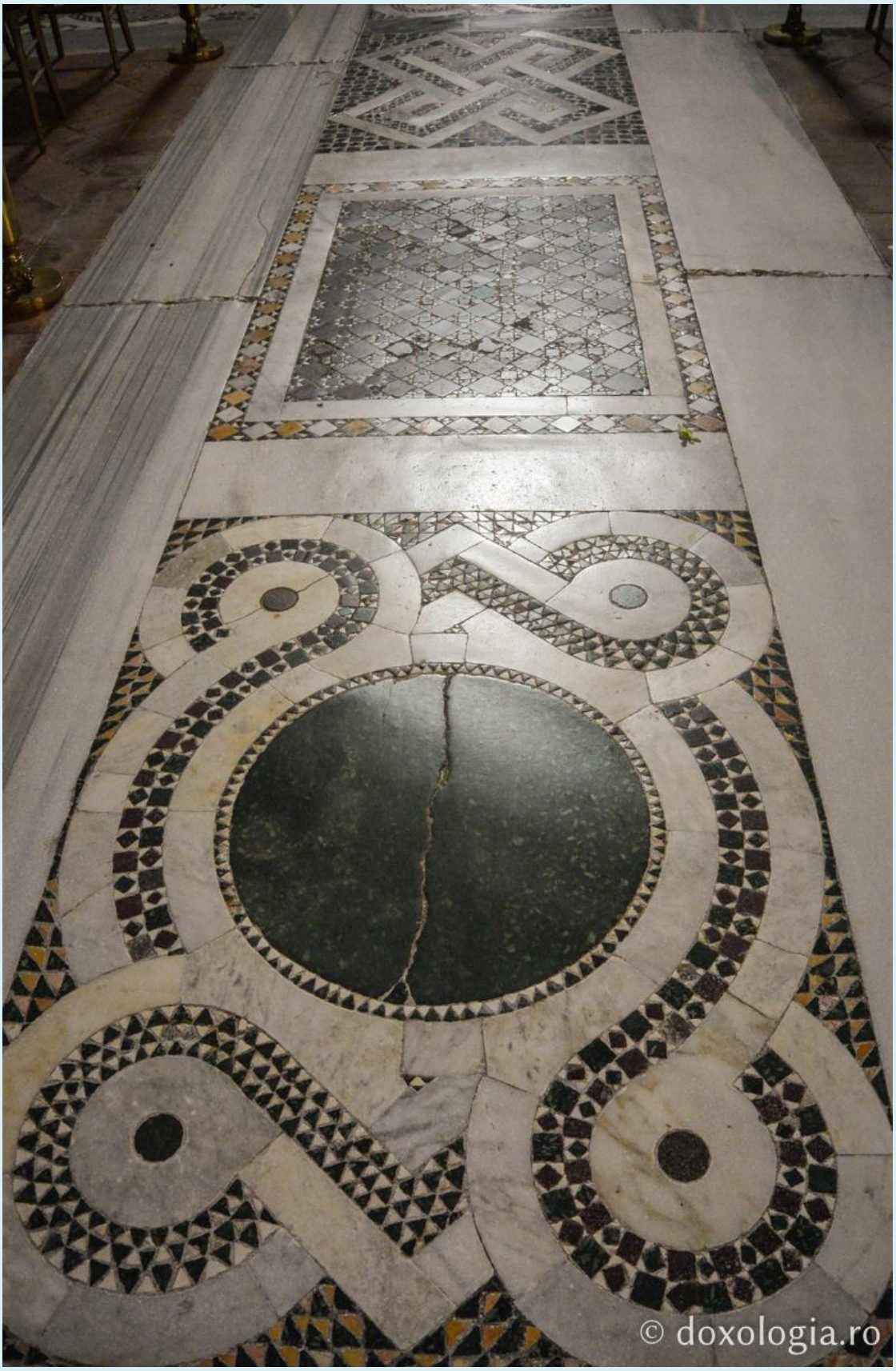
© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Capul Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu

Cinstitul cap al Sfântului Alexie (stânga), alături de capul Sfântului Filaret cel milostiv (dreapta) - odoarele Mănăstirii Aghia Lavra (Foto: Silviu Cluci)

Conform unui variante în limba slavonă a vieții Sfântului Alexie, cinstitele sale moaștele au fost descoperite înainte de anul 1216, fiind păstrate în biserica Sfântul Bonifatie (Bonifaciu) din Roma. Mai târziu, cinstitul cap al Sfântului Alexie a fost dăruit Mănăstirii Agia Lavra din Kalavrita de către împăratul bizantin Manuel Paleologul în 1398.

Până astăzi Sfântul Alexie este socotit patronul Kalavrytei, unde sfintele sale moaşte sunt cinstite în chip deosebit. Prăznuirea Sfântului Alexie adună numeroși pelerini care participă, în ajun, la priveghere de toată noaptea. Apoi, în dimineața praznicului are loc o litanie cu cinstitul cap, de la Mănăstirea Aghia Lavra, până la Catedrala Mitropolitană din Kalavrita unde este săvârșită Sfânta Liturghie.

Cu binecuvântarea vrednicului de pomenire arhiepiscop Hristodoulos al Atenei, în anul 2005 racla cu cinstitele moaşte de la Mănăstirea Agia Lavra a fost dusă spre închinare la Mănăstirea Novospassky din Moscova.

Sfântul Alexie este deosebit de cinstit şi în Patras, unde Mănăstirea Aghia Lavra are un metoc închinat sfântului, printre alte parohii din Grecia, numite cu hramul sfântului.

(Foto) Mănăstirea Aghia Lavra - Grecia

https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-aghia-lavra-grecia-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

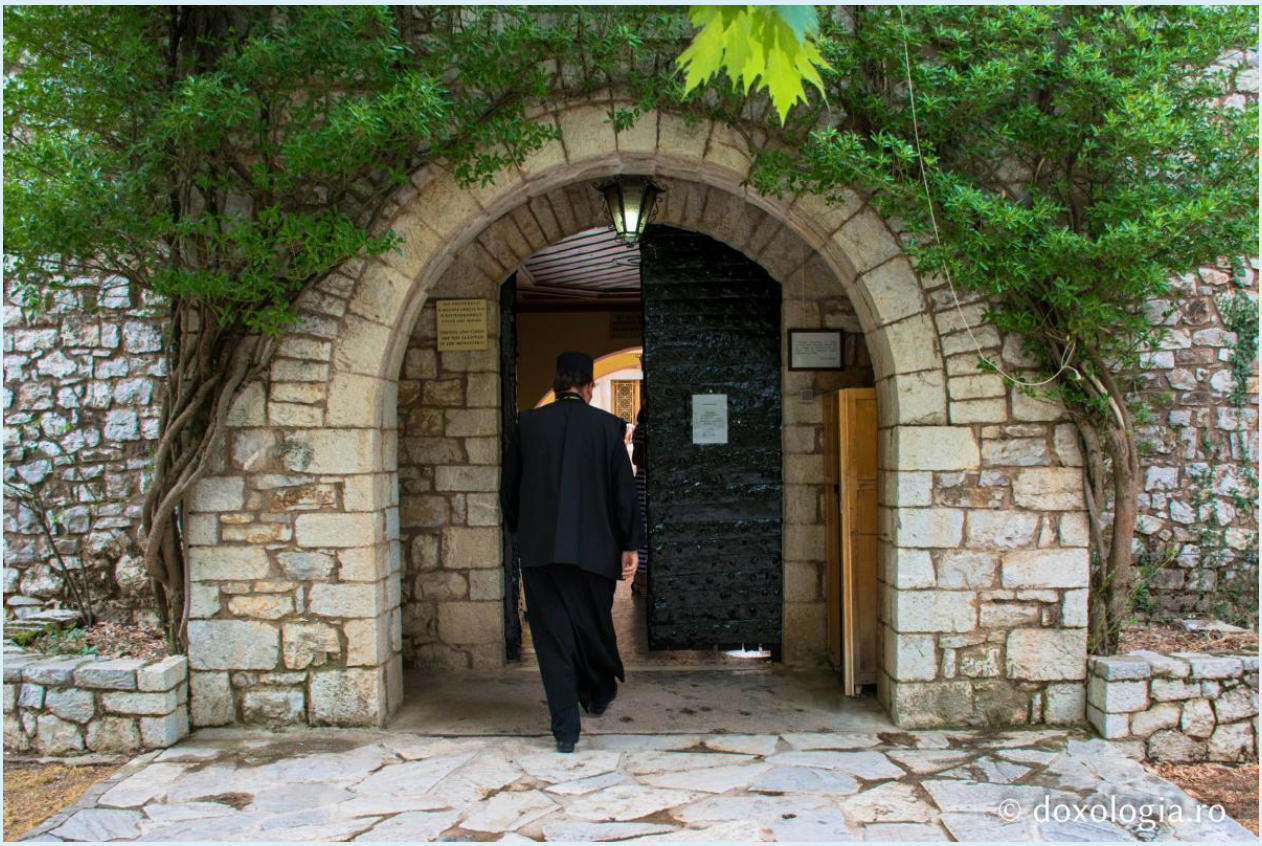
© doxologia.ro

© doxologia.ro

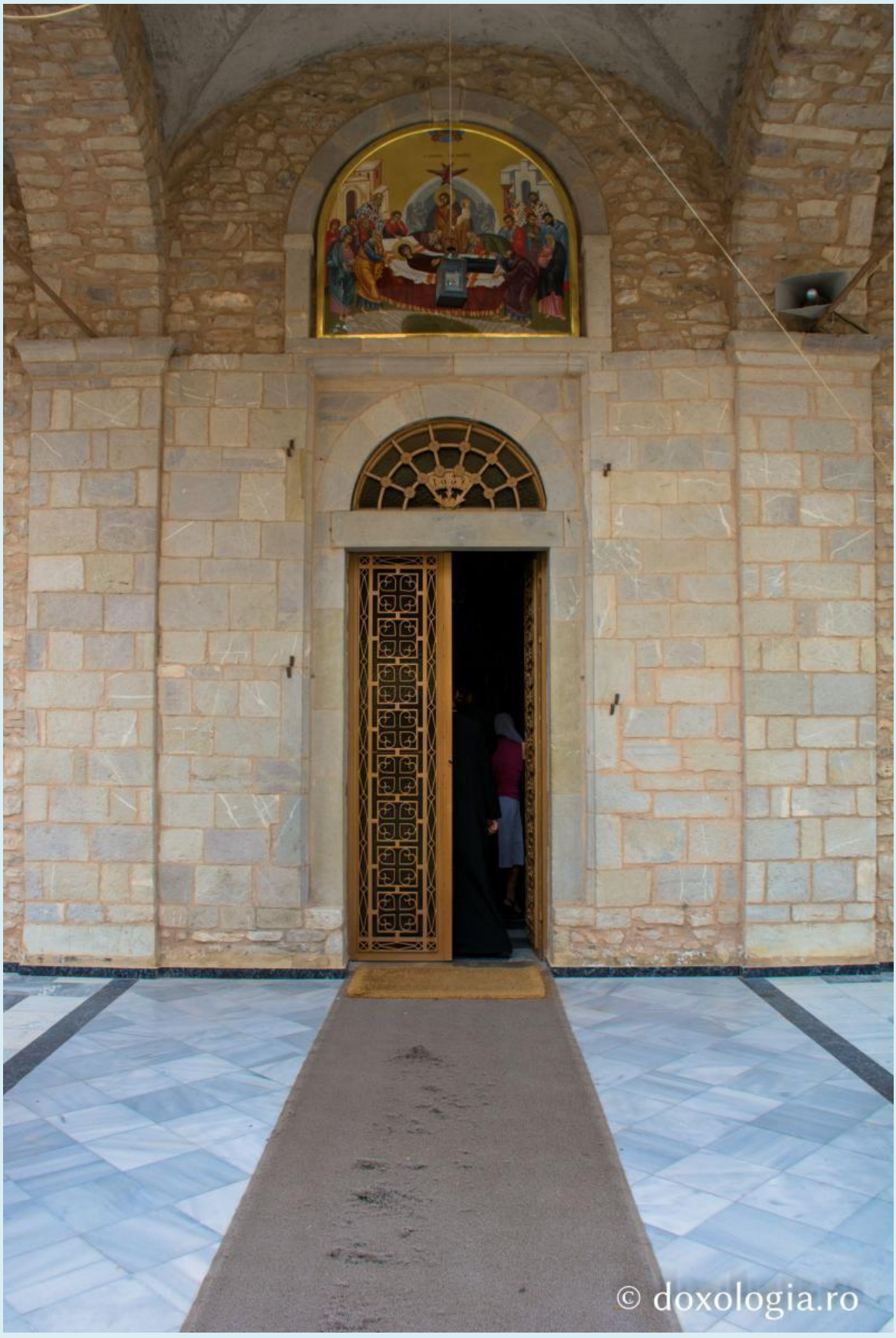
© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΜΡ
ΘΥ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΙΕΡΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ 1821
ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ
Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΚΑΙ
Η ΒΙΝΤΕΟΣΚΟΠΗΣΙΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

Viața și Acatistul Sfântului Cuvios ALEXIE omul lui Dumnezeu

118

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Din rădăcină vestită și credincioasă ai ordăslit și ai înflorit din cetate împărătească și strălucită, Alexie întru tot înțelepte; dar pe toate acestea trecându-le cu vederea, ca pe unele ce sunt stricăcioase și nestatornice, te-ai sârguit să te unești cu Stăpânul Hristos; deci pe Acesta roagă-L pururea pentru sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Cuvios Alexie,
omul lui Dumnezeu

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-364-7

Icoane

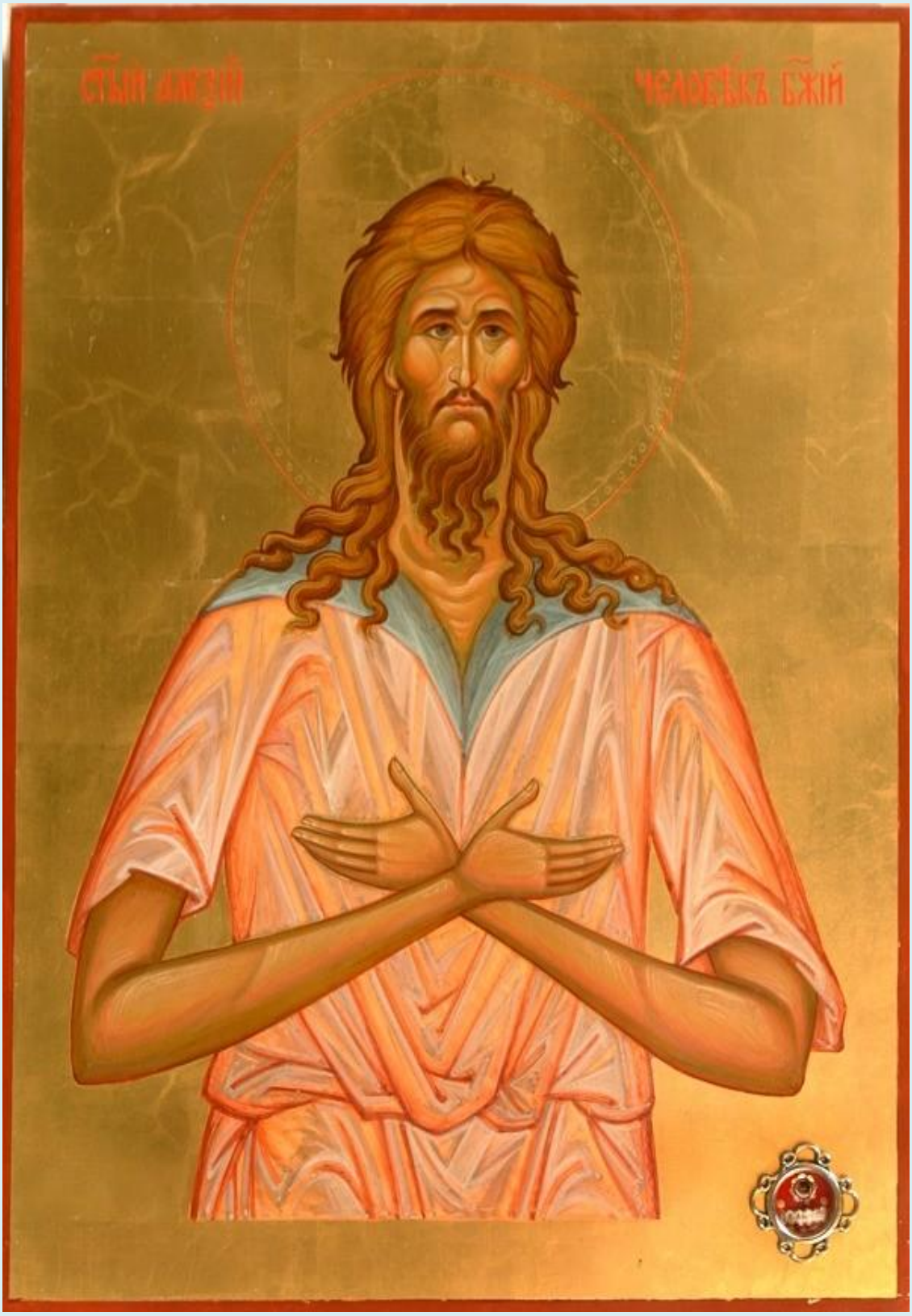

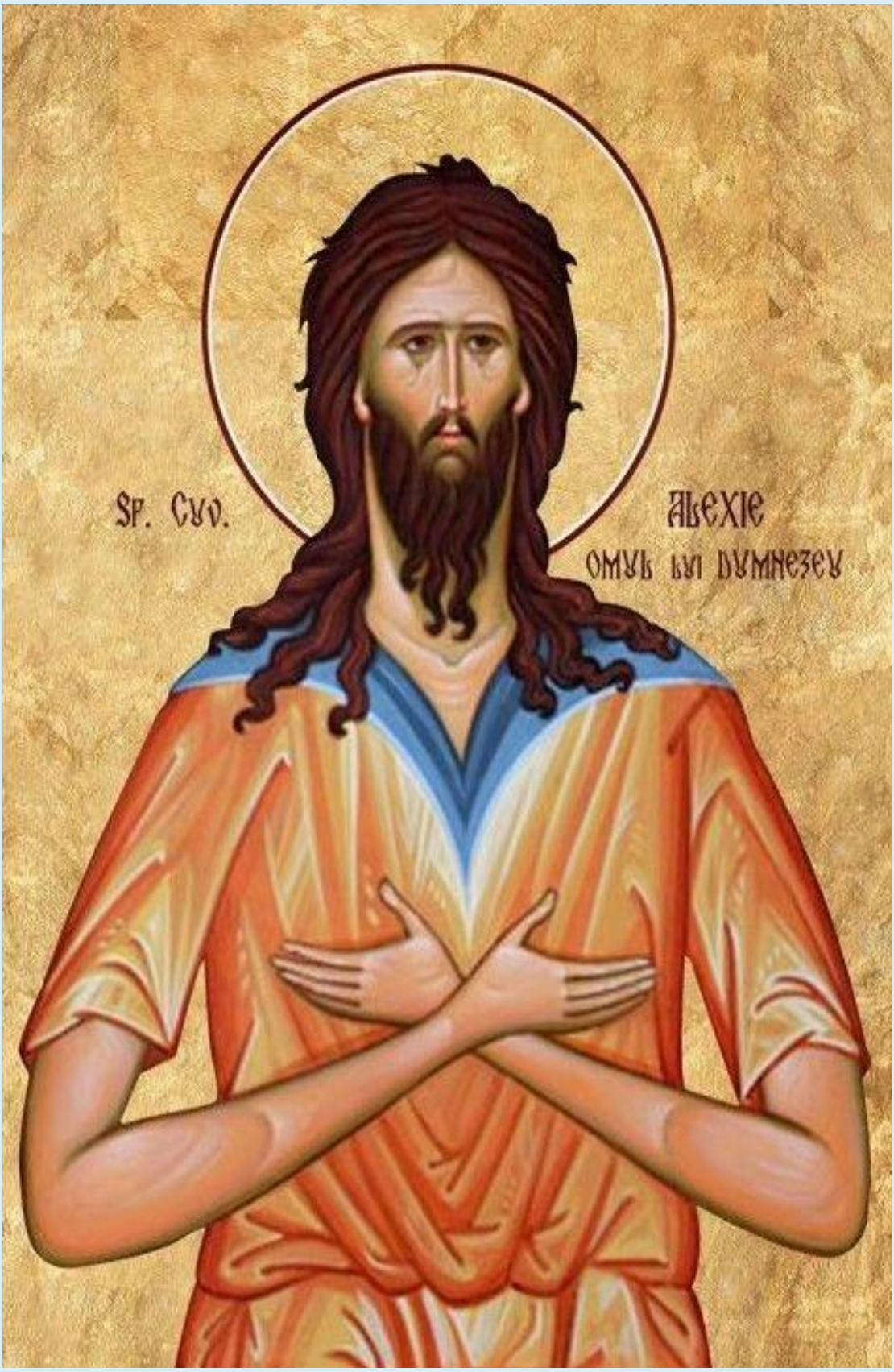
SF. CUV.
ALEXIE
OMUL LUI DUMNEZEU

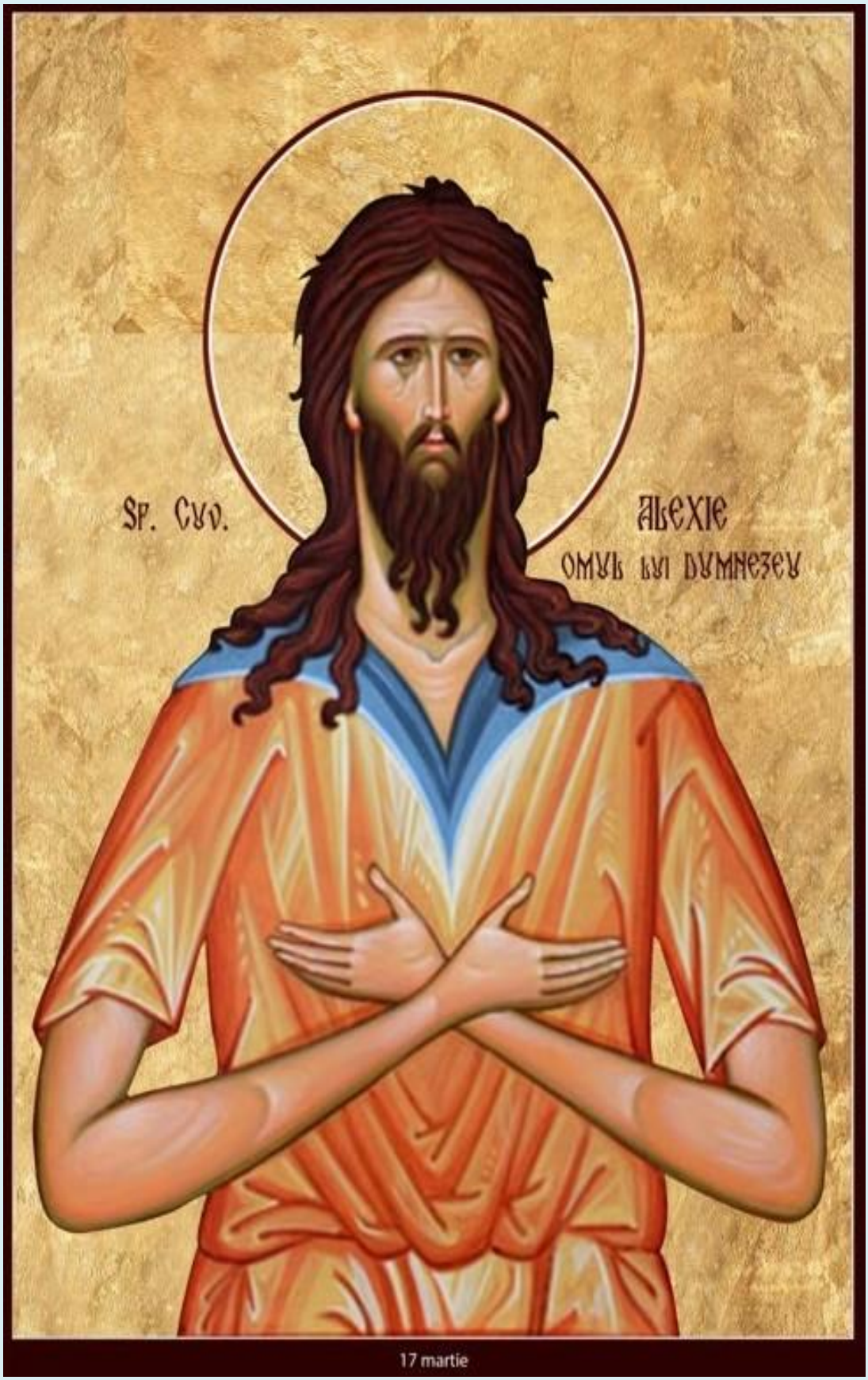
Sf. Cuv.
Alexie
Omul lui Dumnezeu
17 martie

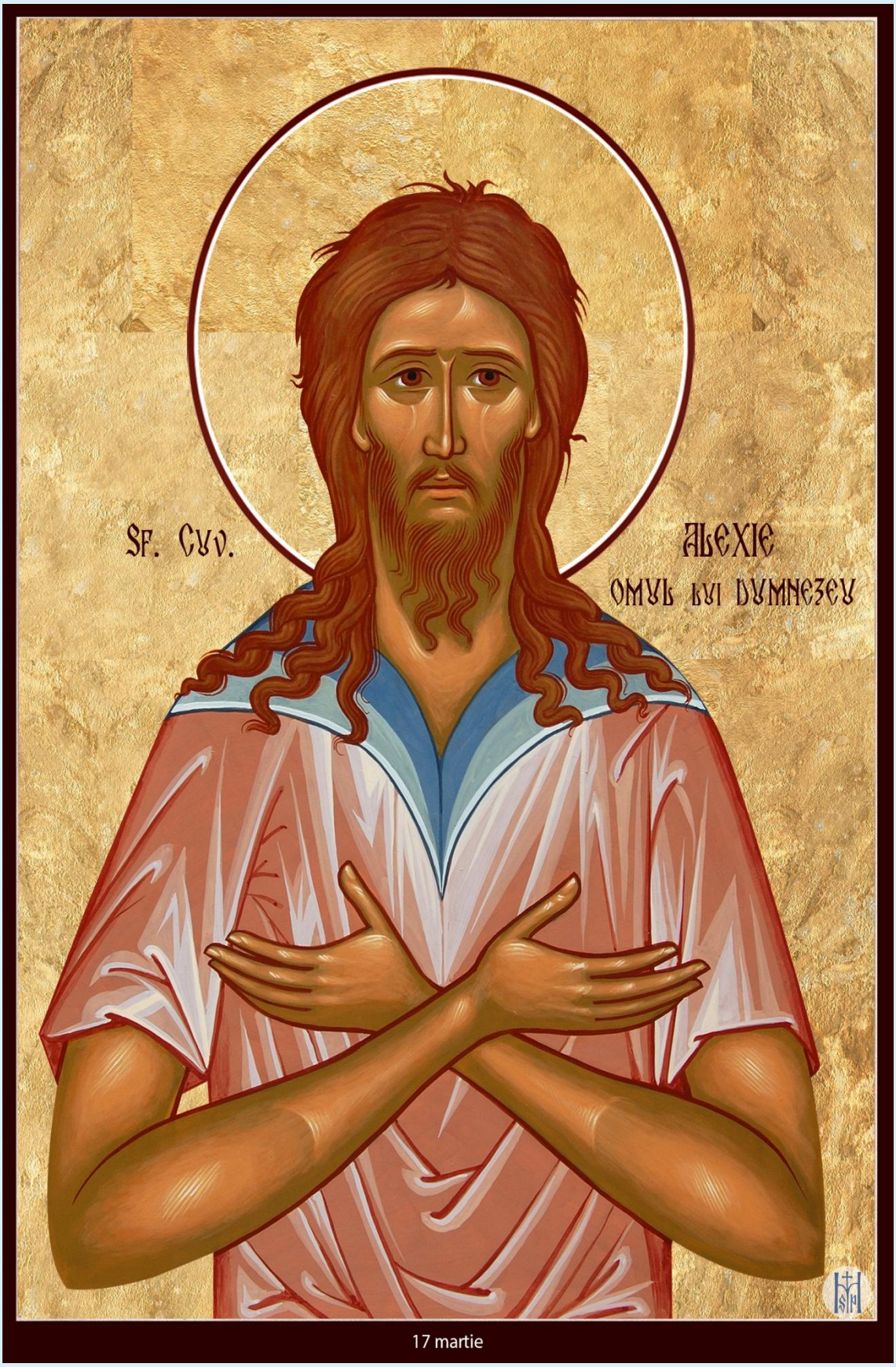

17 martie

СВ ПРП
АЛЕКСИЙ
ЧЕЛОВЕК
БОЖИЙ

АЛЕѮІЙ
ЧЛКЪ БЖІЙ

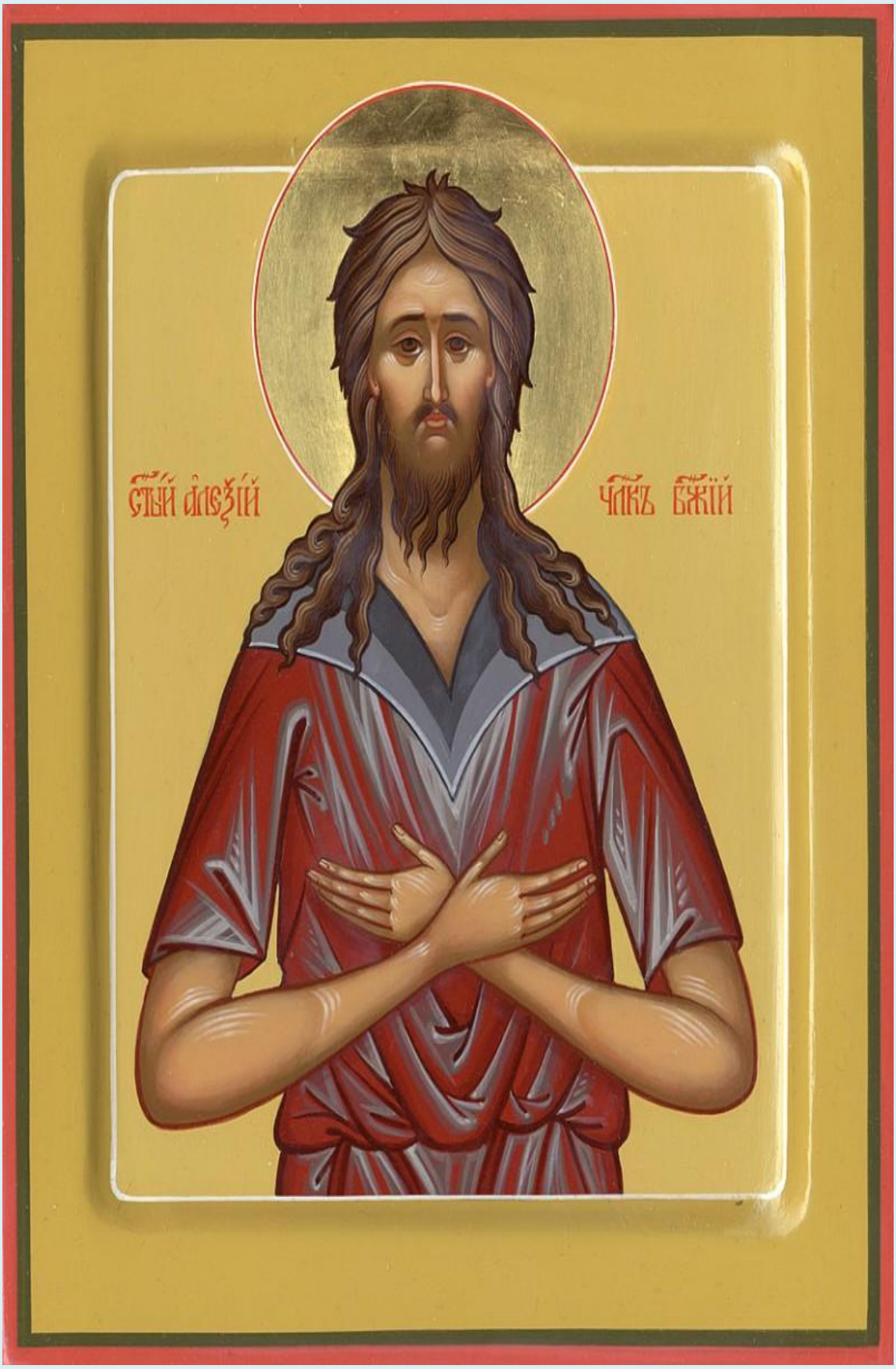
СТЫЙ АЛЕКСІЙ
ЧЛКЪ БЖІЙ

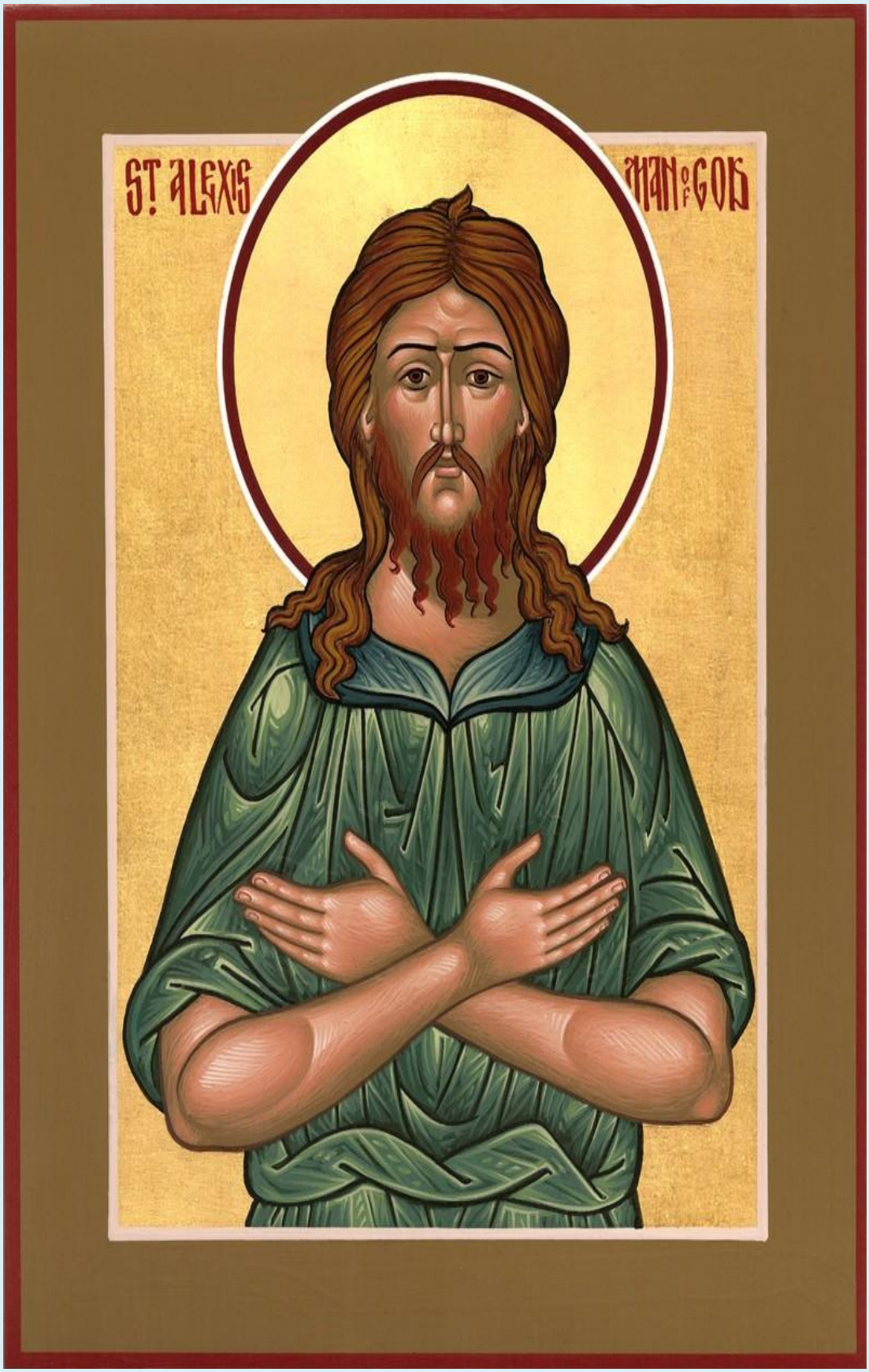
ST. ALEXIS
MAN OF GOD

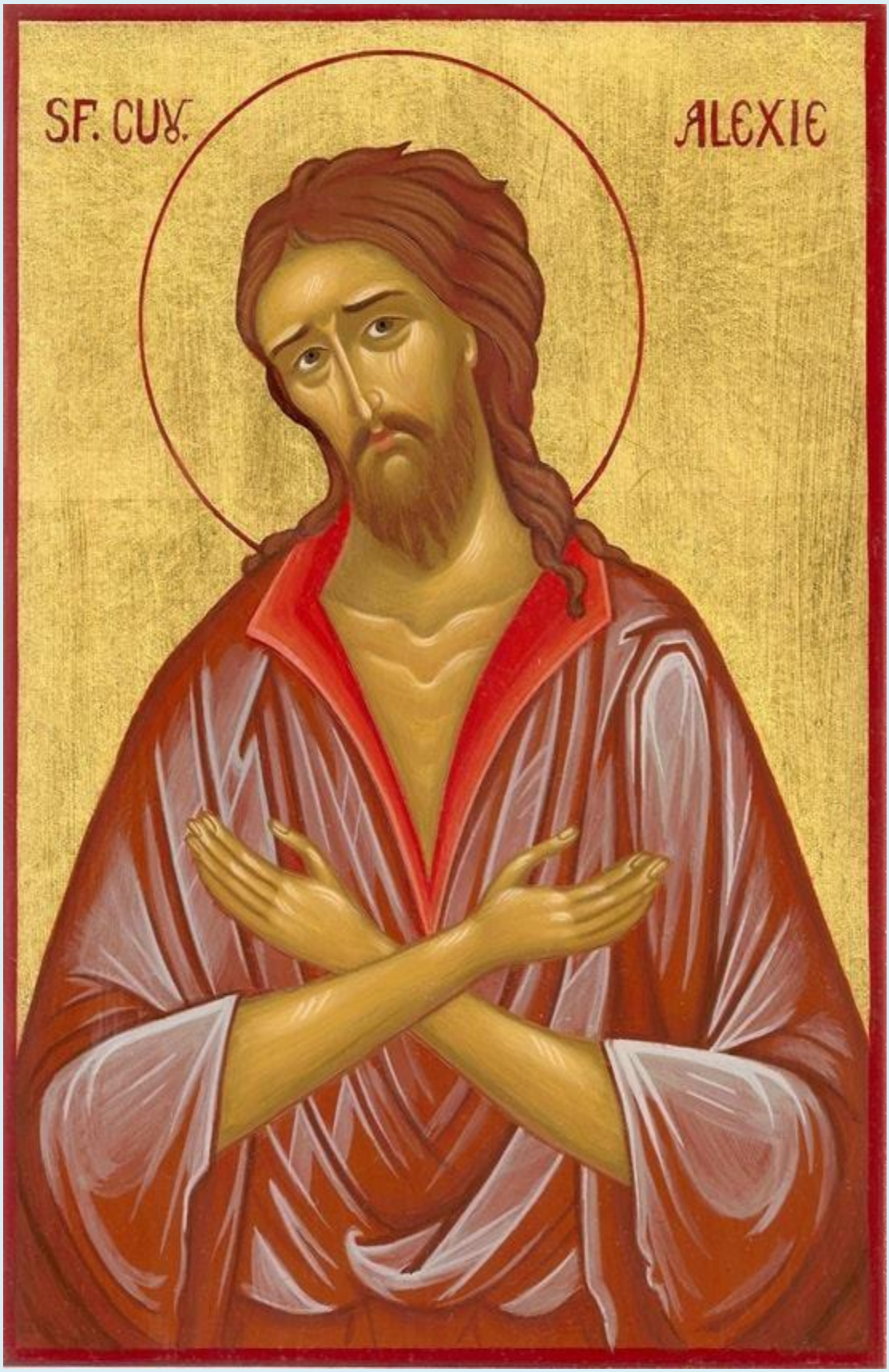
SF. CUV.
ALEXIE

Γ
ΟΑ
ΑΛΕΞΙΟΣ
ΟΑΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΥ

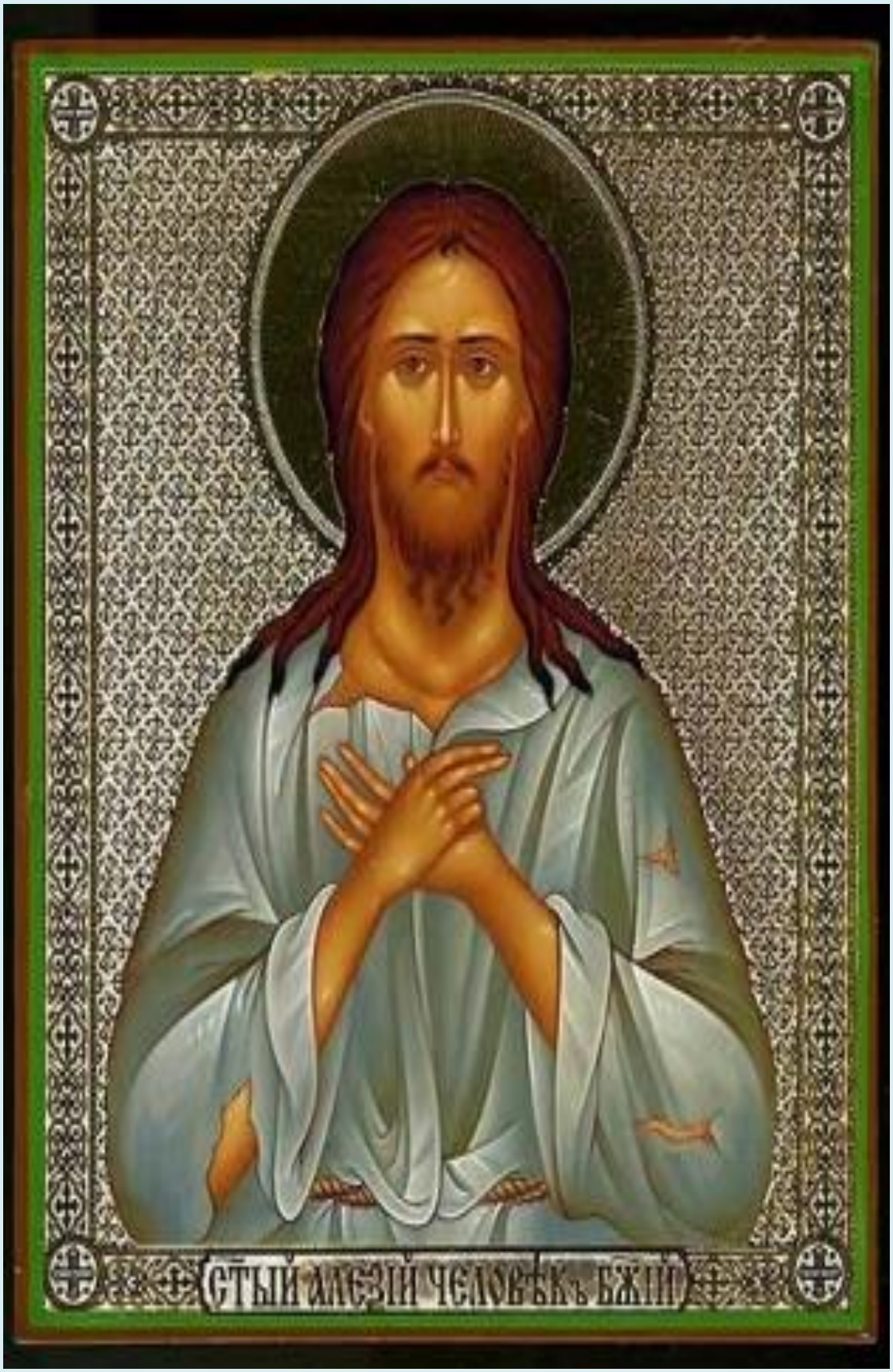
СТЫЙ АЛЕКСІЙ ЧЕЛОВѢКЪ БЖІЙ

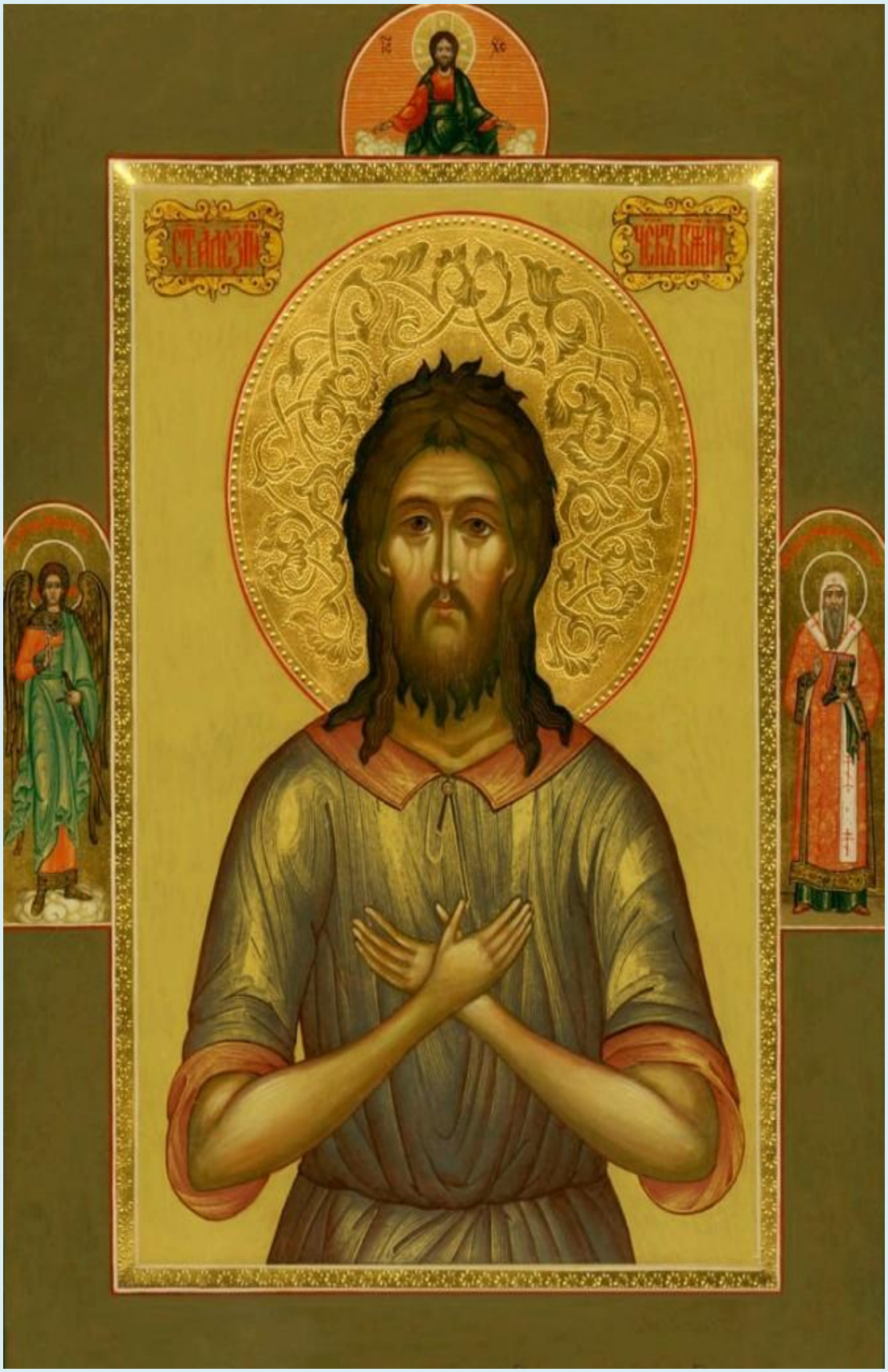
СТАЛЕЗІИ
ЧЕКЪ БЖІИ

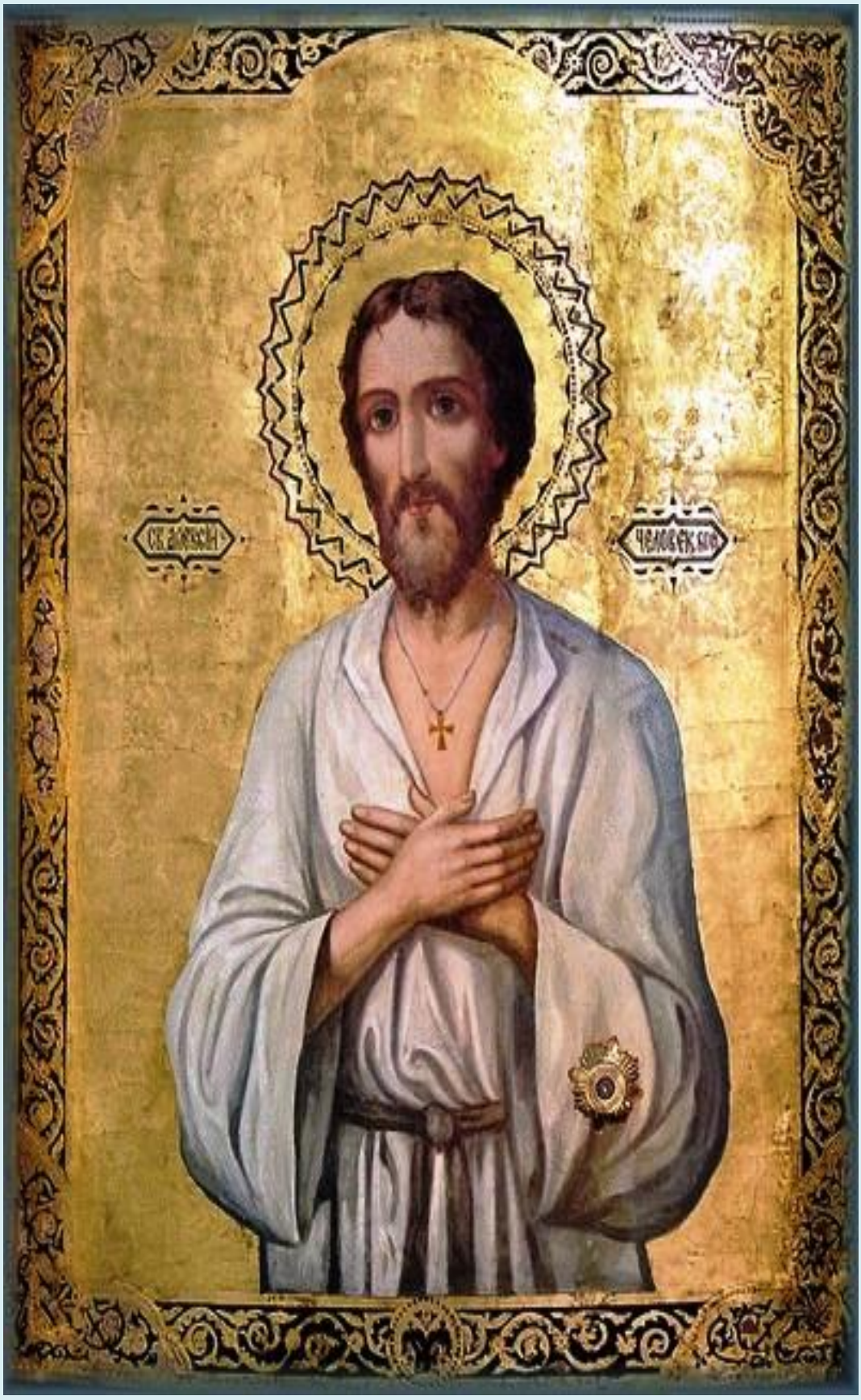

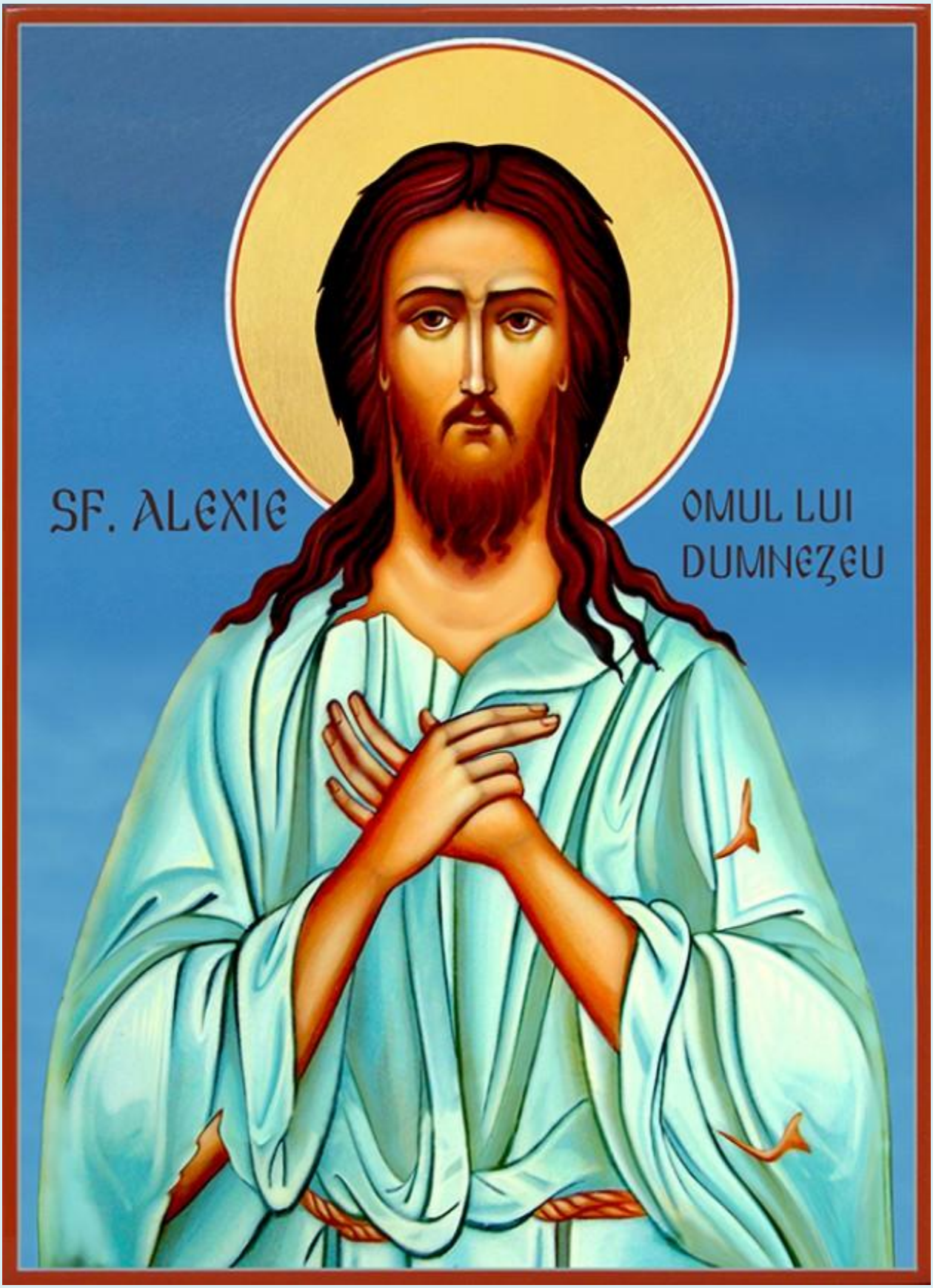
SF. ALEXIE
OMUL LUI
DUMNEZEU

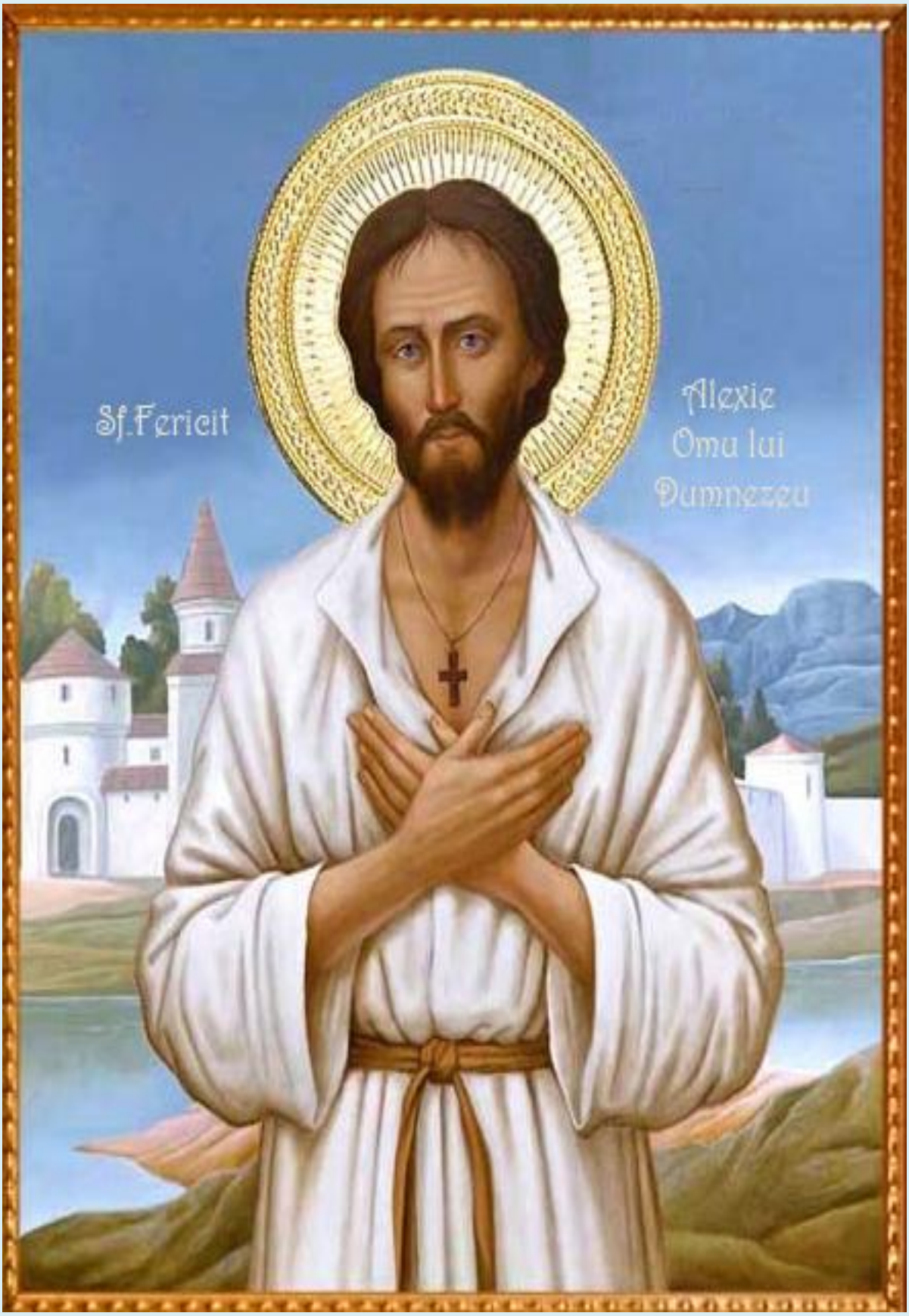
Sf.Fericit
Alexie
Omu lui
Dumnezeu

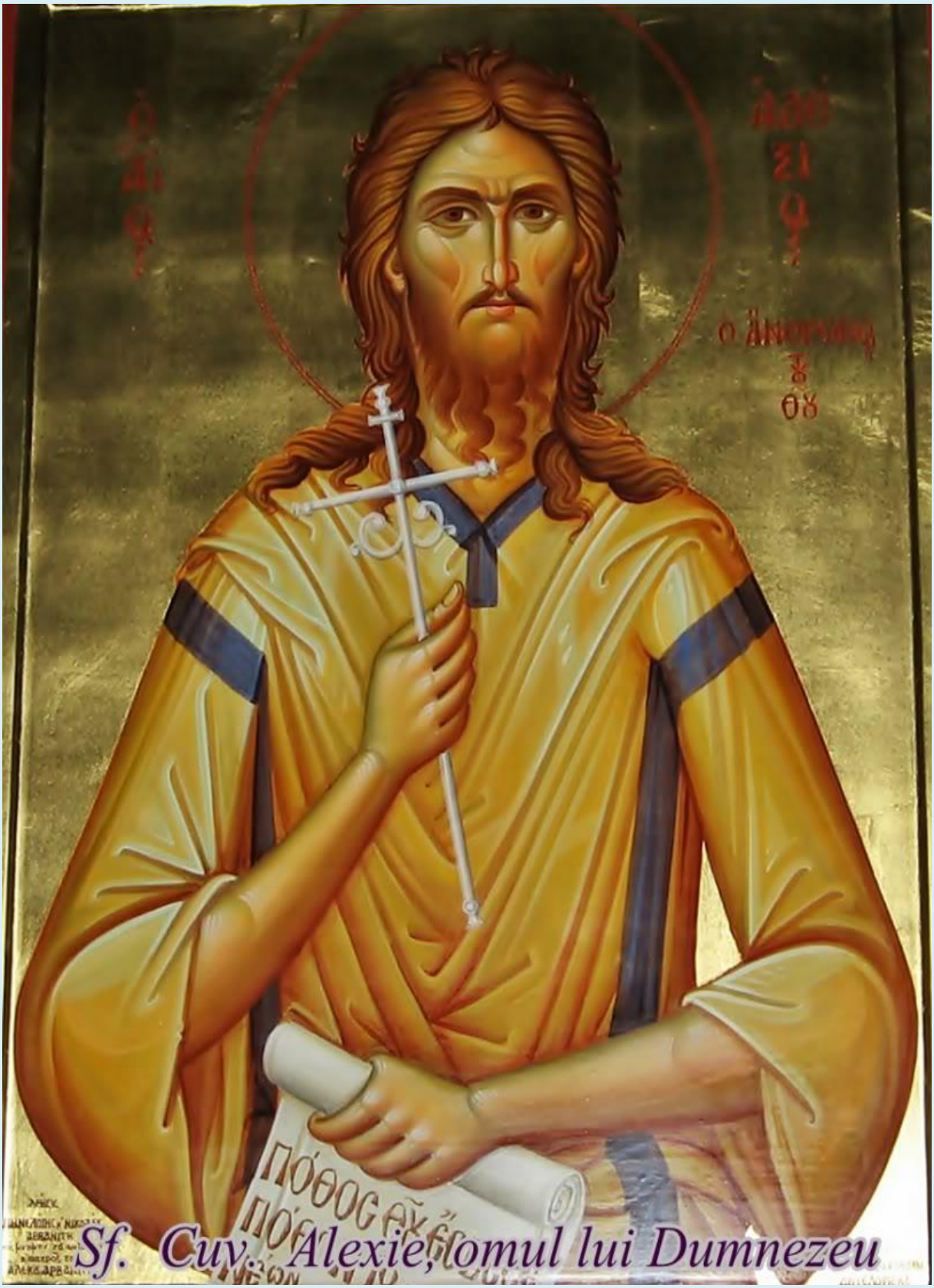

Icoana se află în Catedrala din Patras, Grecia

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξιος

ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ

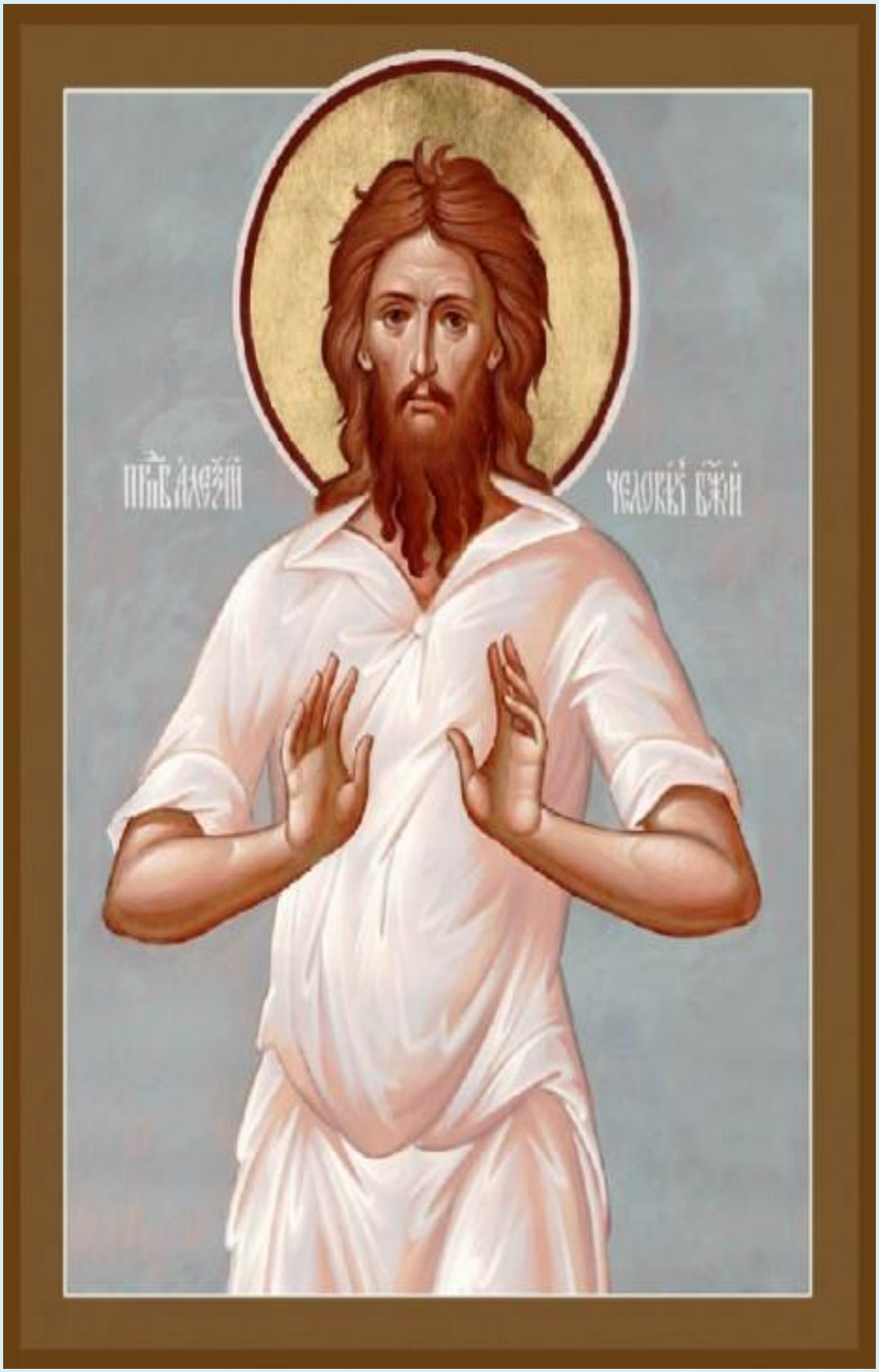
ЧЕЛОВЕКЪ БЖІЙ

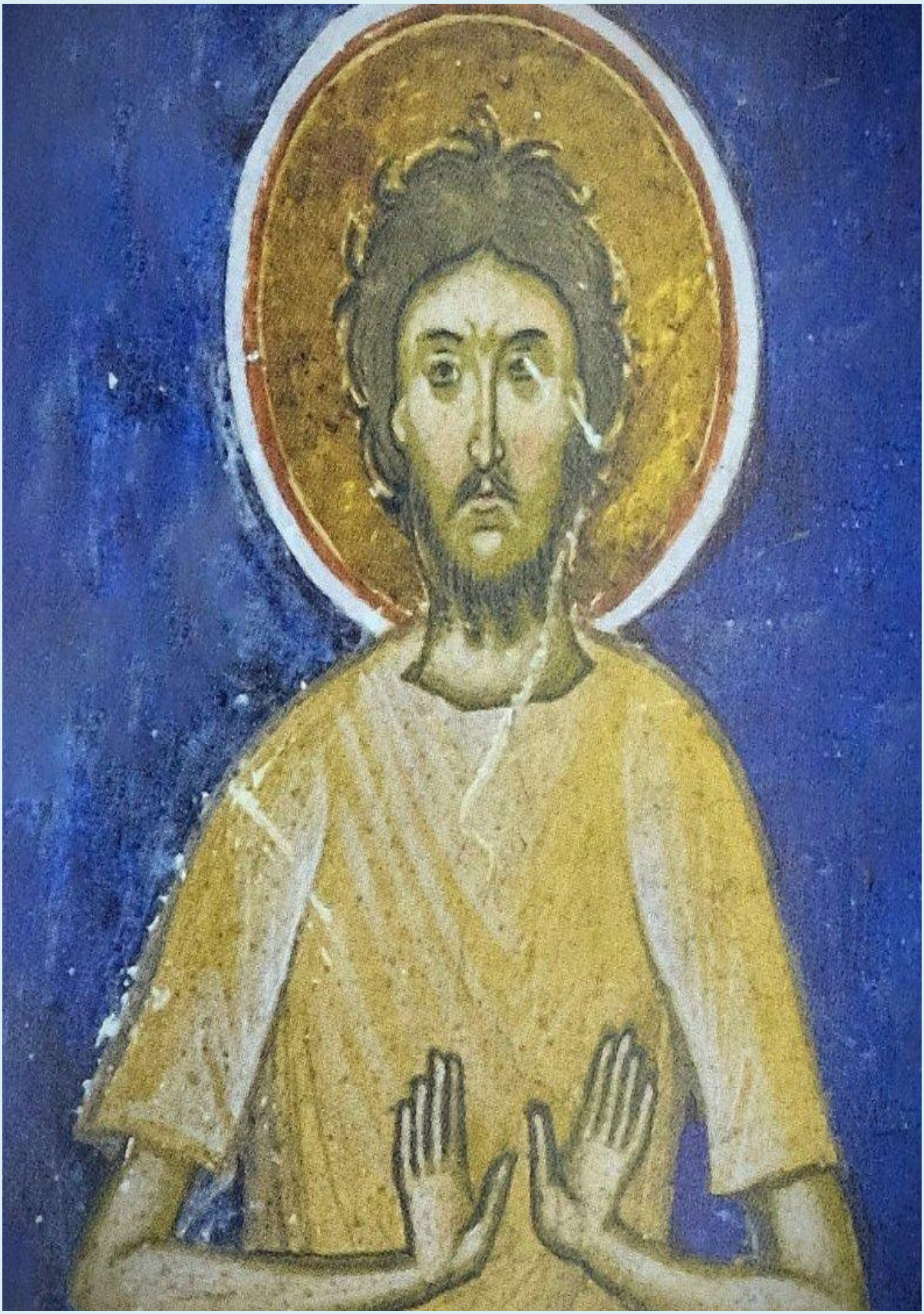

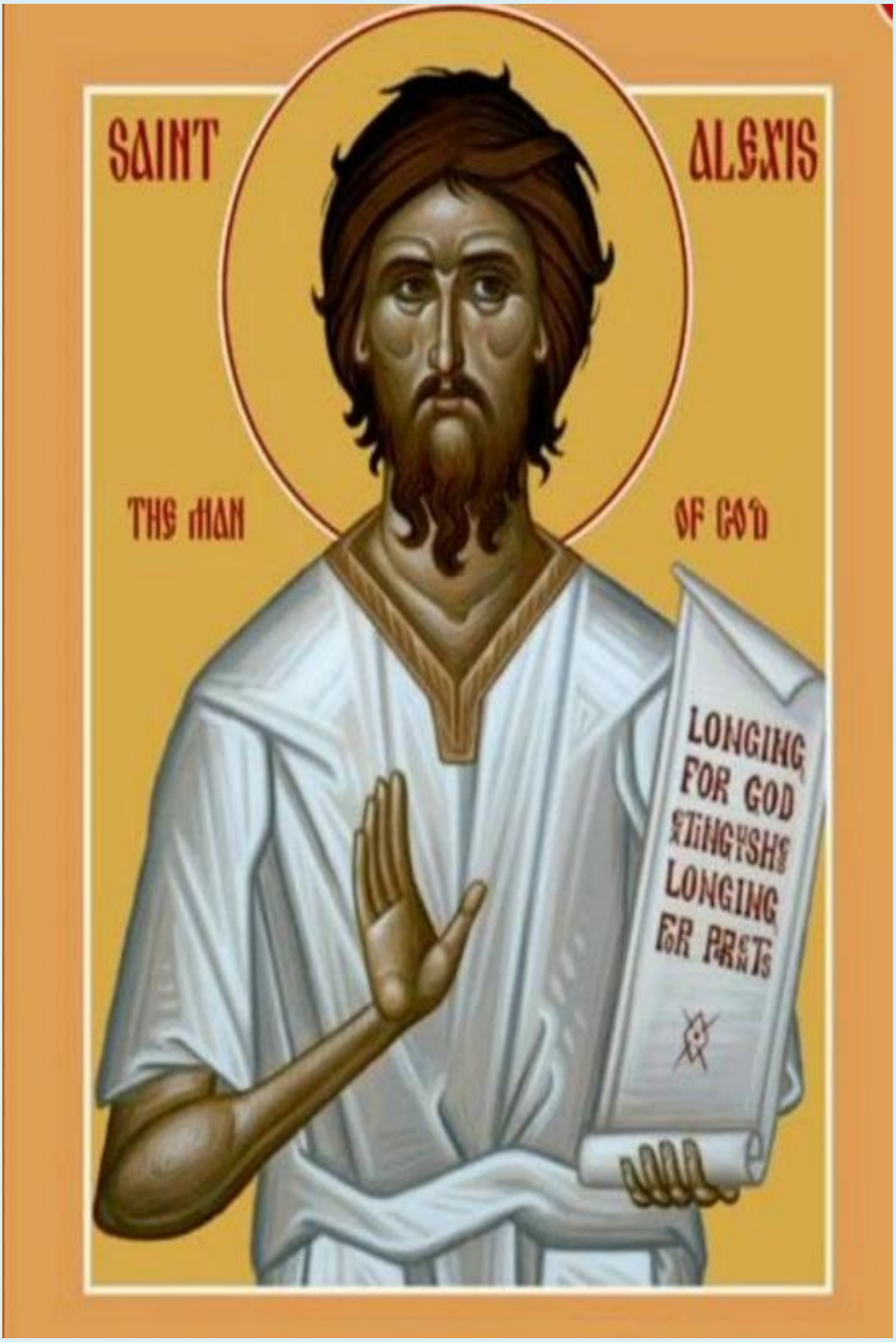
SAINT ALEXIS
THE MAN OF GOD
LONGING FOR GOD
EXTINGUISHS LONGING FOR PRETS

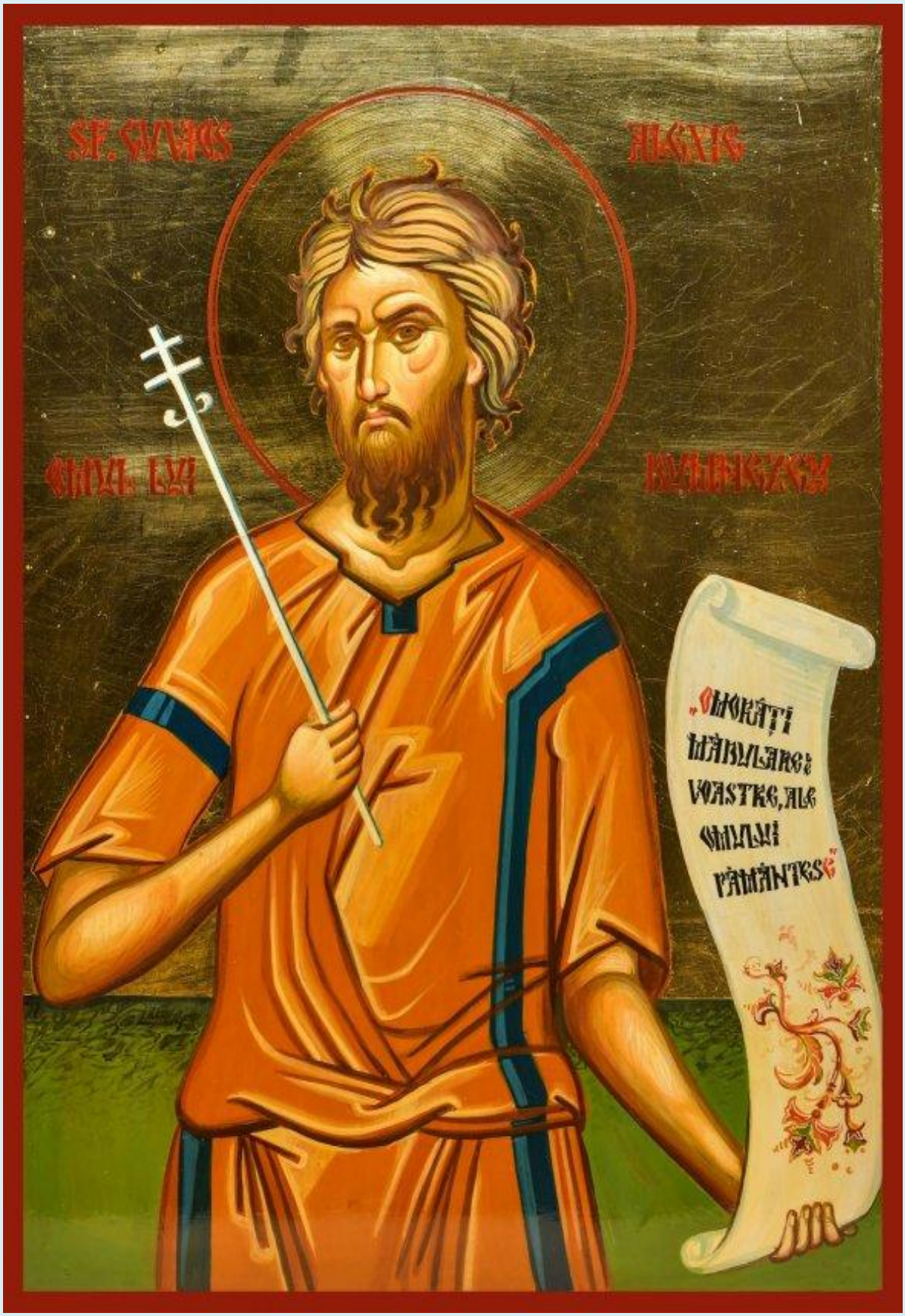
SF. SVVIOS
ALEXIE
OMVL LVI
BVLINEZEV
„OMORÂȚI
MÂBULARE:
VOASTRE, ALE
OMULUI
PÂMÂNTESE"

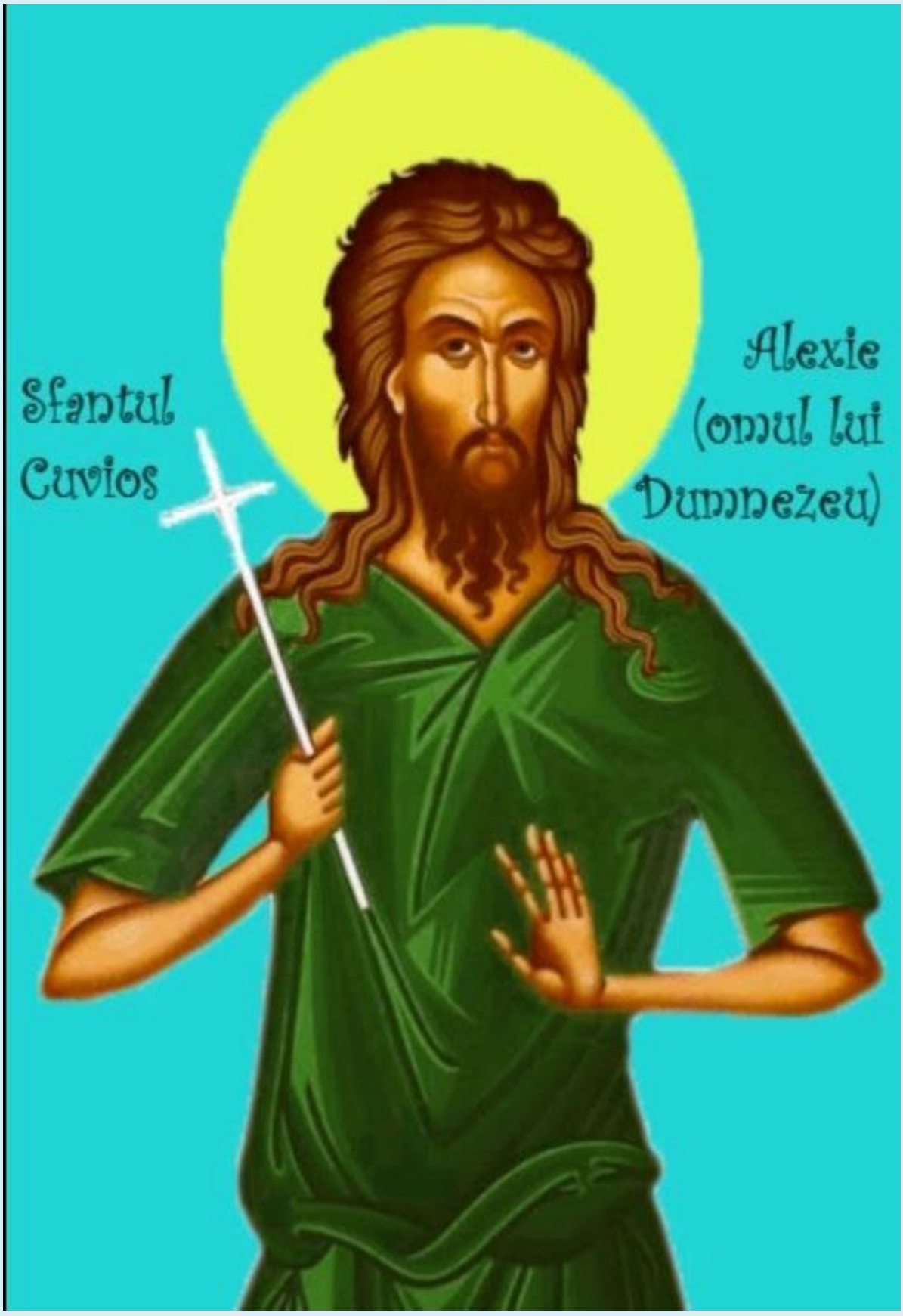
Sfantul
Cuvios
Alexie
(omul lui
Dumnezeu)

Serie D¹/₂
B. Kühlen, M.Gladbach.
S. ALEXIUS.

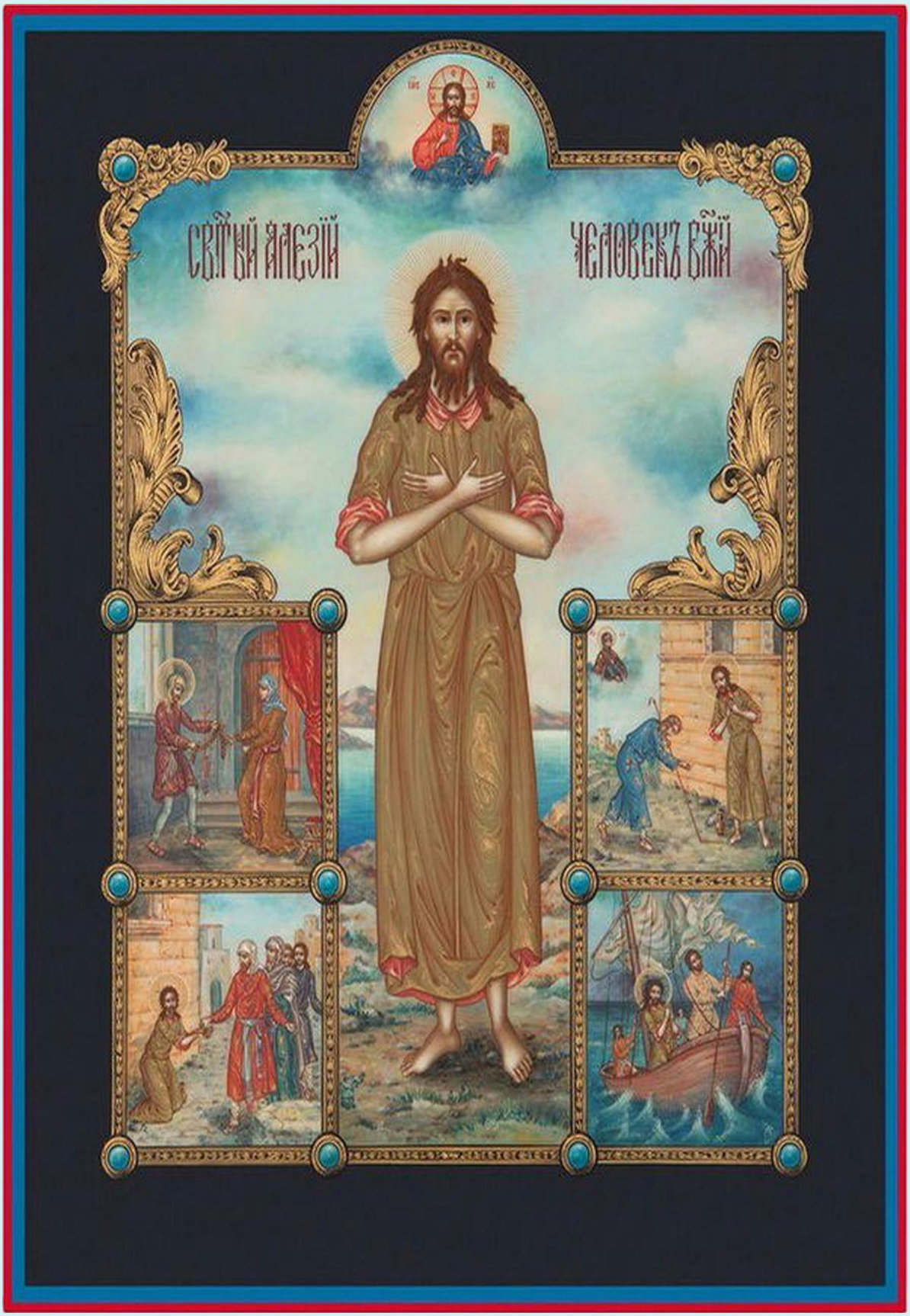
СВ҃ТЫЙ А҃ЛЕЗІЙ
ЧЕЛОВѢКЪ БЖ҃ІЙ

СТЫЙ АЛЕЗІЙ
ЧЛКЪ БЖІЙ

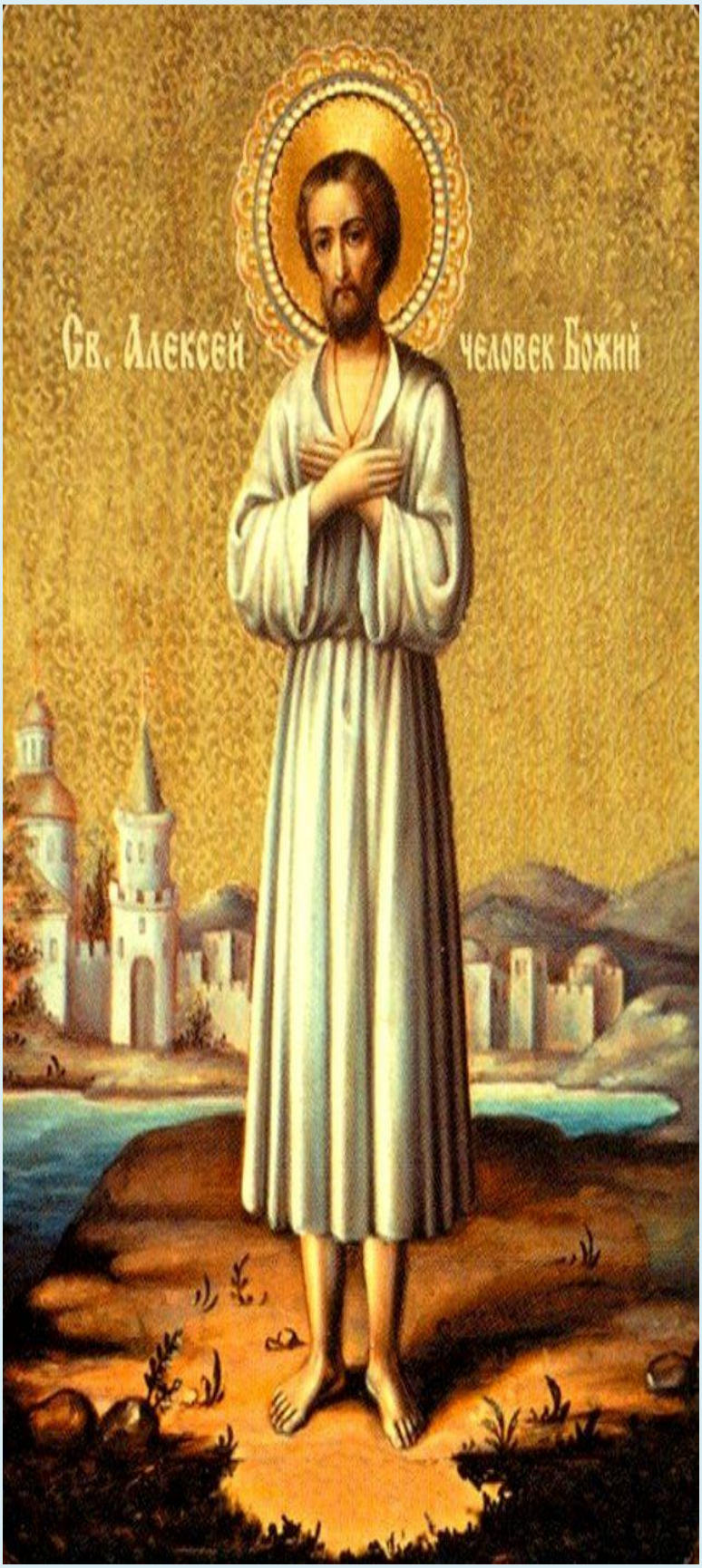
Св. Алексей
человек Божий

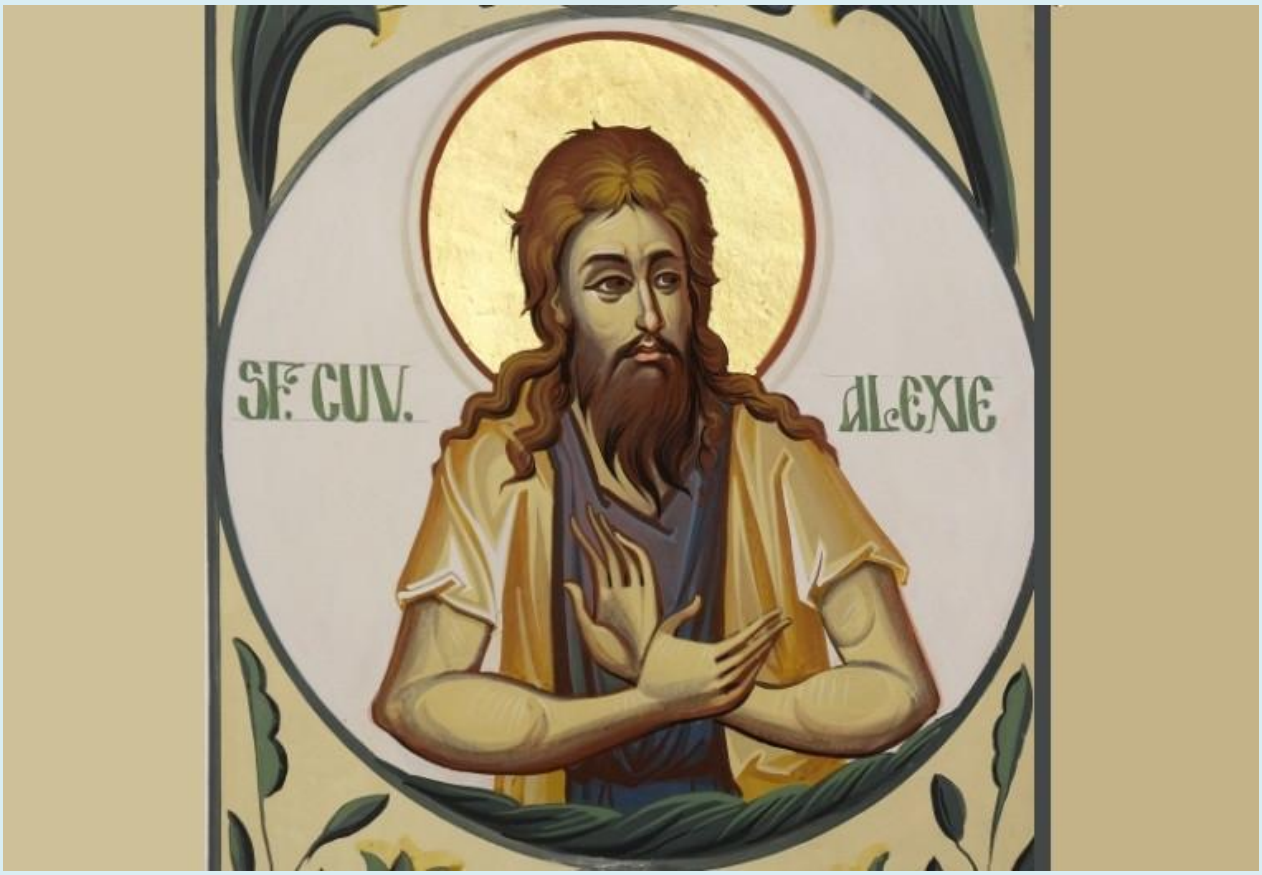
SF. CUV.
ALEXIE

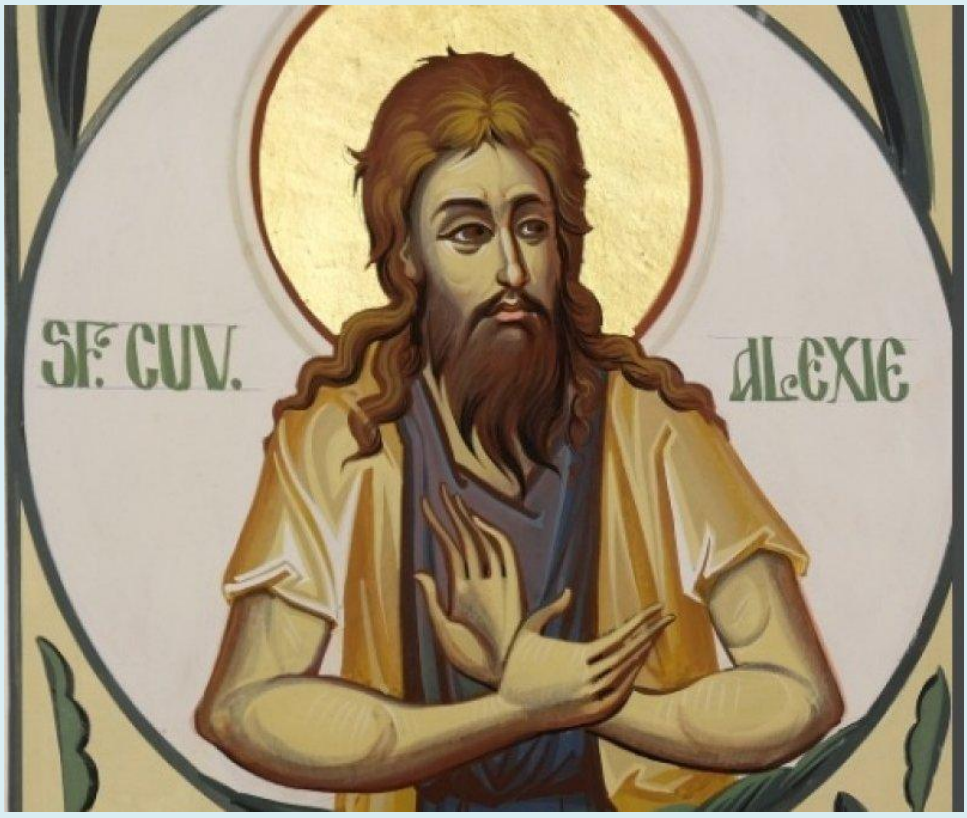
SF. CUV.
ALEXIE

MEGALINARIA
SFÂNTULUI CUVIOS
ALEXIE,
OMUL LUI
DUMNEZEU
(17 martie)
SCHITUL
SFÂNTUL GHEORGHE,
CLOȘCA

ΟΑΓΙΟϹ
ΑΛΕΞΙ
ΟϹ
ΟΑΝΟϹ
ΤΥ ΘΥ
ΠΟΘΟϹ
ΧΥΑΠϹ
ϹΒΕϹΕ
ΠΟΘΟΝ
ΓΟΝΕΝ

Св. Алексей Человек Божий

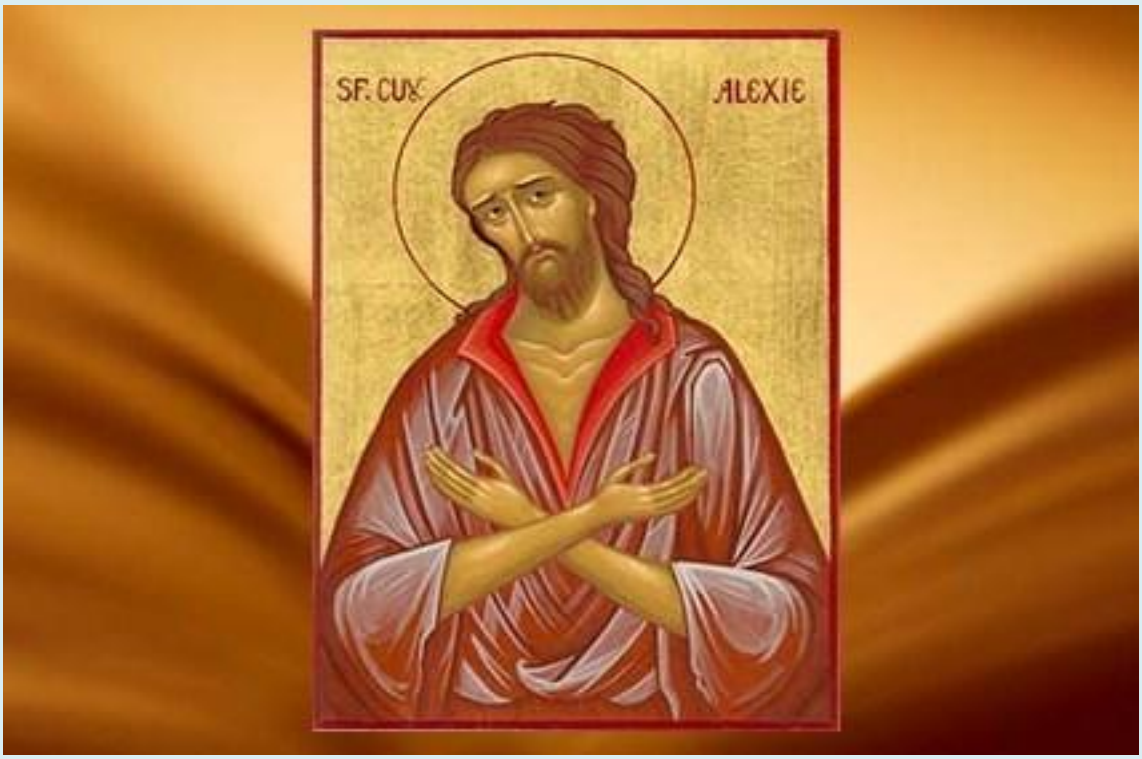
SF. CUS
ALEXIE

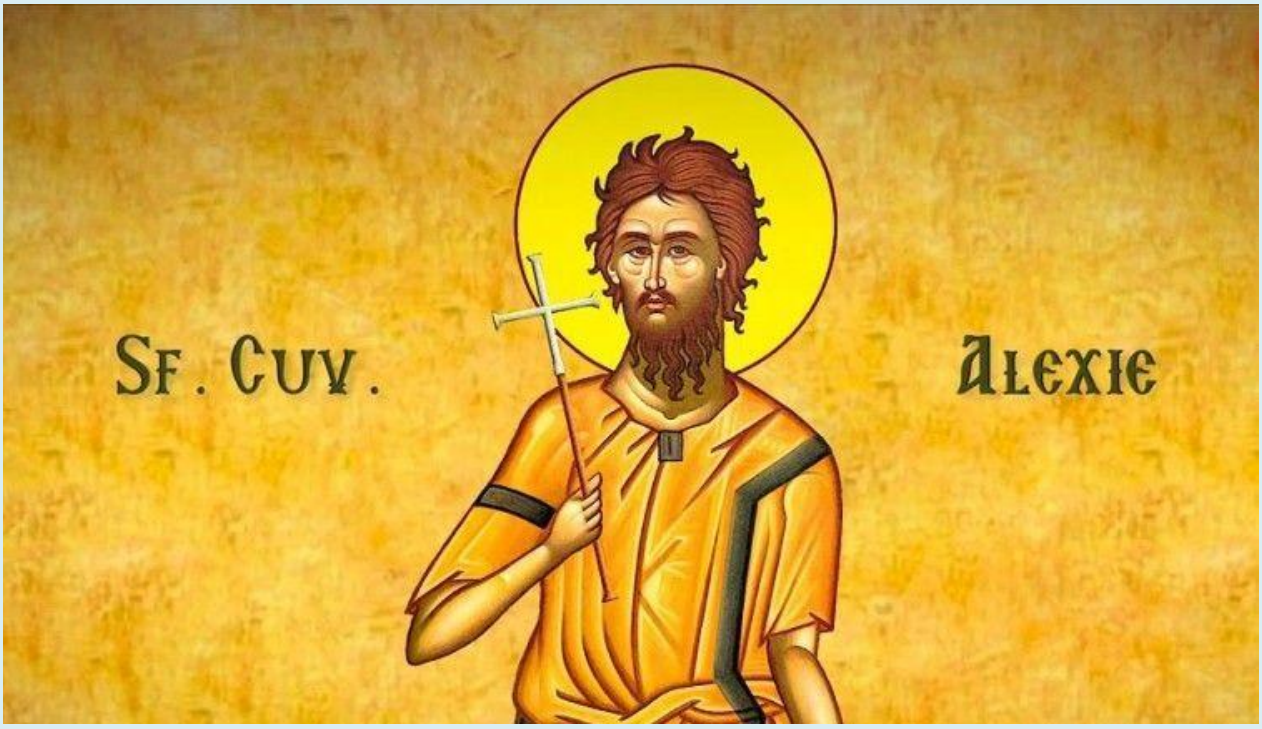
Sf. Cuv.
Alexie

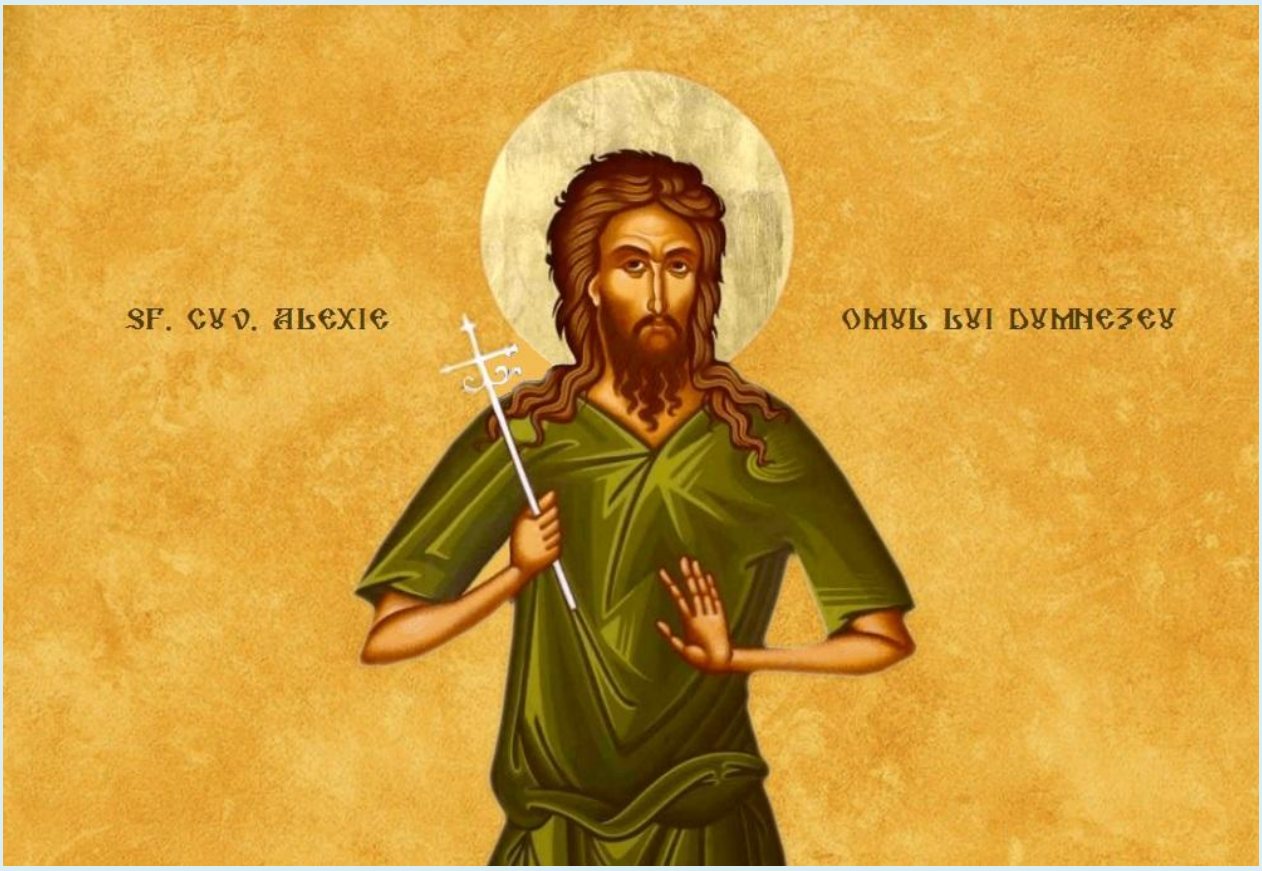
SF. CUV. ALEXIE
OMUL LUI DUMNEZEU

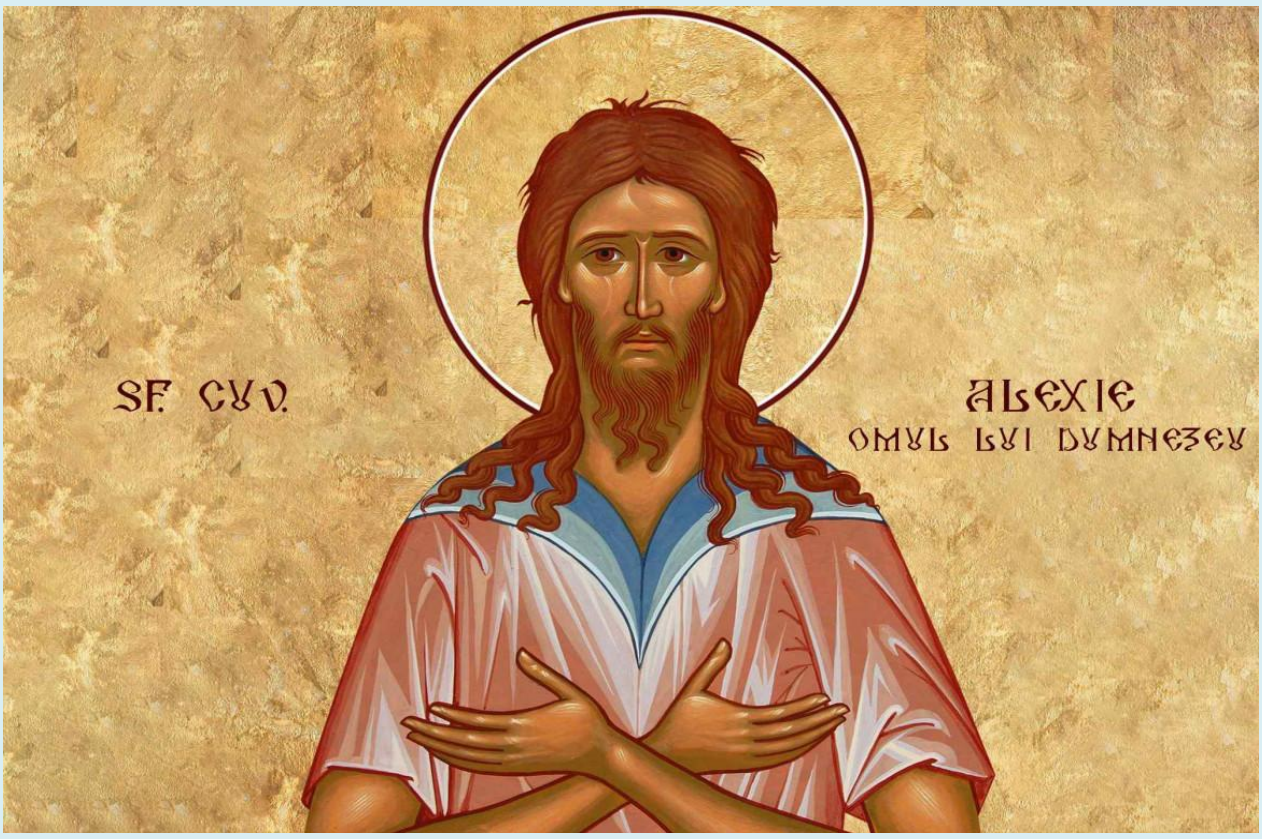
SF. CUV.
ALEXIE
OMUL LUI DUMNEZEU

Troparul Sfântului Cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu

17 Martie - Glasul 1

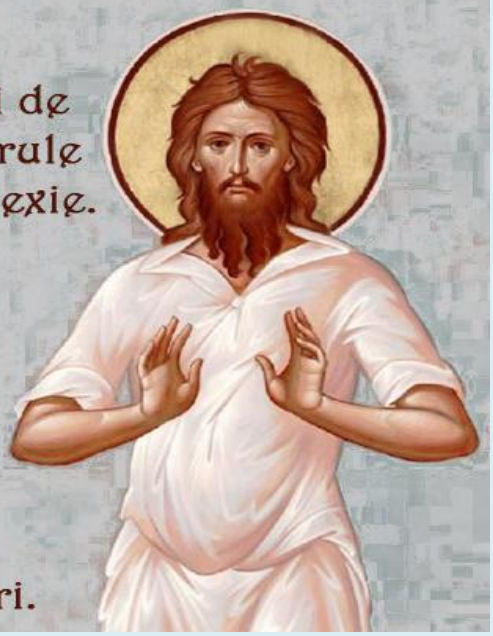

Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părinte nostru Alexie. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui Ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui Ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Troparul Sfântului Ierarh Patrick, Luminătorul Irlandei

17 Martie - Glasul 3

Sfinte Ierarhe Patrick, făcătorule de minuni întocmai cu Apostolii, luminătorule al Irlandei, roagă-L pe Milostivul Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre iertare de greşale.

6 lucruri despre

Sf. Alexie, Omul lui Dumnezeu

S-a născut într-o familie evlavioasă și bogată din Roma

A fugit din casa părinților pentru a-și dedica viața lui Dumnezeu

S-a întors la Roma ca străin și a locuit într-o colibă lângă casa părintească, nerecunoscut de nimeni

Identitatea lui a fost dezvăluită abia după moarte, printr-o scrisoare

Supranumele „Omul lui Dumnezeu” i-a fost dat în chip minunat într-o viziune Episcopului Romei

Este chemat în rugăciune de cei care au nevoie de ajutor spiritual și consolare

BASILICA.RO

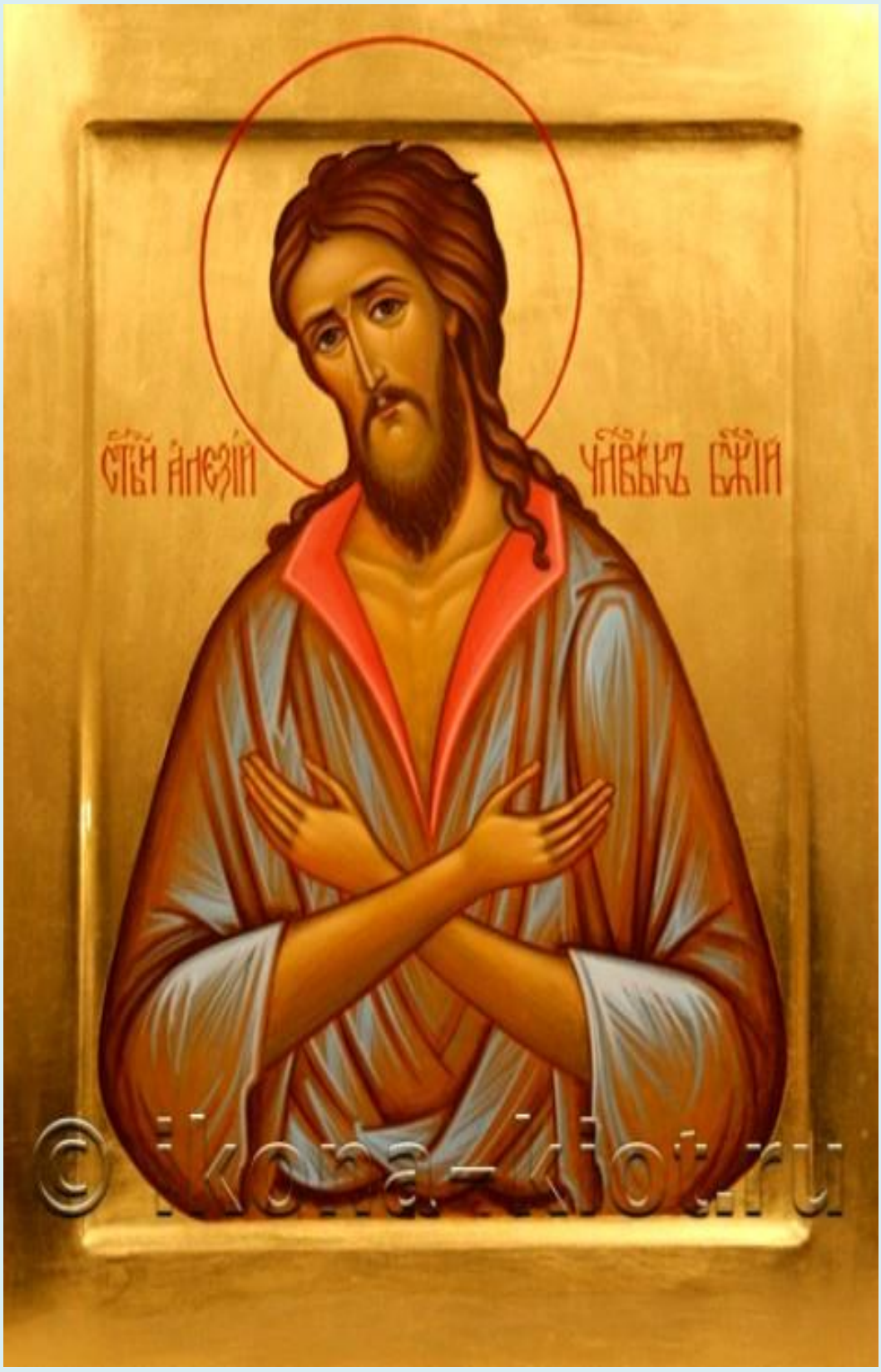

Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Alexie, omul lui Dumnezeu!